

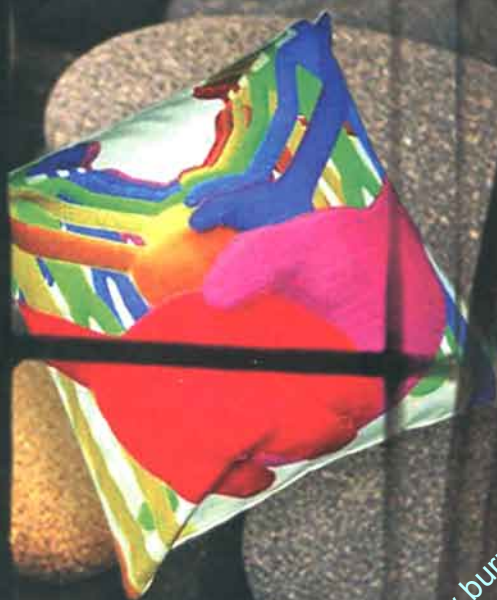
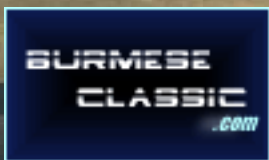
www.burmeseclassic.com

ကျောက်တုံးများကို နေရာရွှေ့ကြည့်ခြင်း

(ခေတ်ပြိုင်ကဗျာခံစားရုံမြင်မှုများ)

သူရနီ

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ... ဒို့အရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ... ဒို့အရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ... ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်းရိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
 - ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
 - ◆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
 - ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ
- နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
 - ◆ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
 - ◆ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
 - ◆ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ◆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ငယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ၊ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ◆ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ကျောက်တုံးများကို
နေရာရွေ့ကြည့်ခြင်း
(ခေတ်ပြိုင်ကဗျာ ခံစားရှုမြင်မှုများ)

သူရနီ

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

၁၀၄၊ အောင်ဇေယျလမ်း၊ လွတ်လပ်ရေးရပ်ကွက်
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ Ph: 09 - 5130977

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၂၀၀၂၈၀၂၁၀
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၂၀၀၅၉၀၇၁၁
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၁၊

အုပ်ရေး

၁၀၀၀

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

အံ့ဘွယ်ဇင်

ကွန်ပျူတာစာစီ

Dream City, Ph: 0973052433

မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း ကာလာဇန်ပုံနှိပ်တိုက်၊

၁၈၄ (ခ)၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်း၊ မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ (မြ-၀၃၉၂၀) UNITY စာပေ

အမှတ် ၃၆ အပေါ်ဆုံးထပ်၊ ဟင်္သာတလမ်း၊

စမ်းချောင်း၊ ရပ်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

- သူရနီအတွက် အမှာစာ	ဇော်ဇော်အောင်	၇
၁။ ရီဒင် သူလစ်ပြီ		၁၂
၂။ မင်း အခုမြင်ရတဲ့ ကြယ်တွဟာ		၁၈
ဘယ်လို ကြံထားတာလဲ		
၃။ ပင်လယ်စားပြန့် ၄၅ မိနစ်ကြာ တွေ့ဆုံခြင်း		၂၂
၄။ ရောမကလာတဲ့ ဘာသာစကား		၃၀
၅။ ရန်သူကို ခွာညှိပန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း		၃၇
၆။ နာမည်ကိုရွတ်ရင်း ဖြစ်တည်မှု ပဓာနတွေကျ		၄၂
၇။ မောင်ခင်သာဘူတာ		၄၉
၈။ တိုးချဲ့မြို့သစ် မိုးဝေးအဆင့်မြင့်ရုပ်ရှင်ရုံ		၅၄
၉။ စစ်သုံးထရပ်ကား နောက်ဆက်တွဲ		၆၂
၁၀။ အမှားများများနေ့တွေထဲ ဝင်ရောက်မှားယွင်းကြည့်ခြင်း		၆၉
၁၁။ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားအပေါင်း		
အစပ်နဲ့အဟပ် တည့်ကြပါစေသော်		၇၆
၁၂။ လပွတ္တာ တယောသမား (သို့မဟုတ်)		
တယောတွေ ပြန်ပါသွားတဲ့ သင်္ဘော		၈၆
၁၃။ မြို့ဟောင်း ဗာရာဏသီနှင့် ရင်ထဲက သေတ္တာ		၉၃

၈၉၅-၈၃

သူရနီ
ကျောက်တုံးများကို နေရာရွှေ့ကြည့်ခြင်း / သူရနီ။ - ရန်ကုန်
UNITY စာပေ၊ ၂၀၁၁
၁၀၀-စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) ကျောက်တုံးများကို နေရာရွှေ့ကြည့်ခြင်း။

သူရနီအတွက် အမှာစာ

ဝေဖန်ရေး ဆရာတစ်ယောက် သိပ်မကြာခင်ကပဲ ပေါ်ထွန်းလာပါတယ်။

အစကတည်းက ကဗျာကို ကြိုက်တယ်။ ကဗျာဆရာတွေကို လေးစားတယ်။ အလုပ်လုပ်ပြန်တော့လည်း အလုပ်သဘောနဲ့ ကဗျာတွေ ဖတ်ရတယ်။ ရှင်မဟာသီလဝံသကစပြီး ကြည်မောင်သန်းတို့ ရင်နီတို့အထိ ဖတ်ရပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်း မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ မပျော်ပိုက်ဘဲ On line ပေါ်မှာ ပျော်နေတဲ့ လူငယ်ကလေးတွေရဲ့ ကဗျာတွေအထိ ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ အခါအားလျော်စွာ ကဗျာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း ဆိုသလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမရခဲ့ဘူး။ ကဗျာဝေဖန်ရေး ကိစ္စကိုလည်း အားမရခဲ့ဘူး။ သည်ထက် ပိုဖြစ်ထွန်းစေချင်တယ်။ ဖြစ်မလာဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်လည်း မဖြစ်ထွန်းဘူး။ ကဗျာဝေဖန်ရေးလည်း မဖြစ်ထွန်းဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နေ့တာ ညတာတွေ ရှည်ခဲ့တယ်။

သိပ်မကြာခင်ကပဲ မင်းခက်ရဲ့တို့ အောင်ခင်မြင့်တို့ဆိုတဲ့ နာမည်တွေ သတိပြုမိလာတယ်။ ကိုယ်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကဗျာအကြောင်း မပြောဖြစ်၊ မရေးဖြစ်ချိန်မှာ သူတို့ ပေါ်လာတယ်။ အားရစရာ မုဒိတာပွားစရာ ပါပဲ။ သည်အထဲမှာ ဇေယျာလင်းလို လူကြီးပိုင်း/ လူလတ်ပိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အားကောင်းမောင်းသန်နဲ့ ဝင်လာတယ်။ “တောင်တန်းနက်”ပေါ်မှာ

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

မွေ့လျော် ကျက်စားပြီး ဘာသာစကား ကဗျာသီဝရီတွေ တင်လာခဲ့တယ်။ သစ္စာနီတို့ မောင်ပြည့်မင်.တို့လို သက်ရင့်ကဗျာဆရာတွေကလည်း ကဗျာ အကြောင်း ပြောနေကြတယ်။ မိုးဇော်တို့ စေတတို့ အောင်ဘညိုတို့ မောင်ယုပိုင် တို့လို ကဗျာဆရာတွေကလည်း ကဗျာအကြောင်း ပြောနေကြတယ်။ ကဗျာ တောမှာ လူခြေမတိတ်ဘဲ မဆိတ်အောင် ညံ့နေခဲ့ပါတယ်။ ကဗျာကို ဘယ်သူမှ ဘာမှ လုပ်မရဘူးဆိုတာ အသေအချာ ပြနေကြတယ်။ ဒီကိုတော့လည်း အားရှိလာသလိုပါပဲ။

သူရနီဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာ/ ကဗျာဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းလာတယ်။ ကဗျာဆရာ ညီမင်းညိုရဲ့ ကဗျာစာအုပ် အမှာစာမှာ မင်းခက်ရဲ့တို့လို လူငယ်တွေရဲ့ စာတွေဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို အများကြီးရောက်သွားပြီဆိုတဲ့ သဘောပြောခဲ့ပါတယ်။ ကားအိုကြီးတွေ တအိအိ ရုန်းနေတာကို မြန်နှုန်းမြင့် ကားသစ်ကလေးတွေက ကျော်တက်သွားကြတာပါပဲ။ “သူရနီ”ရဲ့ စာပေ ဝေဖန်ရေး/ ကဗျာဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးစာတွေ ဖတ်ကြည့်တော့ သူ့ခွန်အားကို တွေ့ရတယ်။ သူ့ဝမ်းစာကို တွေ့ရတယ်။ ကဗျာဆရာ ဝင်းမြင့်ရဲ့ ကဗျာ ဝေဖန်စာမှာ ဒီနေ့ကဗျာတော်တော်များများမှာ တွေ့နေရတဲ့ ဘာသာစကား ‘ကစားခြင်း’များကို သူရေးပြထားတယ်။ ကဗျာ ဝါကျတွေဟာ ပြတ်တောက် ပြတ်တောက် ဖြစ်နေတယ်။ ထစ်နေတယ်။ “အဓိပ္ပာယ်ကို ရယူလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားဆီမှာ ဘာသာစကားများသာ အဖတ်တင် ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့ပေလိမ့်မယ်” လို့ သူရနီ ရေးပြခဲ့တယ်။ သူ့ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်တာ ထင်ရှားစေခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဝင်းမြင့်ကဗျာမှာ အသံတွေရဲ့ စီးဆင်းမှုရစ်သမ်ကို မလိုအပ်တော့တဲ့ ကစားသမားများ ထုတ်ရှောင်းပစ်လိုက်တဲ့ ဥပမာနဲ့ပေးခဲ့တယ်။ “ရစ်သမ်”ဟာ ဘာမှ သိပ်အရေးမပါတော့ဘူးဆိုတာ (ဝေဖန်ရေး ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့) သူရနီ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက် ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ထင်ရှားစေခဲ့တယ်။ ဒီလို အယူအဆတွေကို ရေးပြနိုင်ဖို့ဆိုတာ ရေးပြတဲ့ အကြောင်းအရာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်မှ ဖြစ်မယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေကတော့ ရှင်းနေတဲ့ သူ့စာတွေပါပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ဝေဖန်စာကို

ကဗျာလိုလို ဘာလိုလို ရေးတတ်တာလည်း တွေ့ရတယ်။ ဒါလည်း ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ meta-criticism ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အဓိကက သူ့စာတွေမှာ သူ့အာရုံနှစ်ထားတာ ထင်ရှားနေတဲ့ အချက်ပါပဲ။

တချို့တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်တာကလေးတွေတော့ ရှိတယ်။ ကဗျာဆရာကိုရွေးရဲ့ ကဗျာအကြောင်း ဝေဖန်စာကို သတိပြုမိတယ်။ ခံစားမှုကိစ္စ၊ ကျွန်တော့်ဆရာဇော်ဂျီကတော့ “ခံစားမှုနဲ့ ခံစားမှုအသိ” thesis ကို တခမ်းတနား ဆိုမိန့်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ အဲဒီ ခံစားမှု မူလအဆို thesis ဟာ ပြီးသွားပြီ။ နားသွားပြီ။ ပိုစိမ်းဒန် ဆရာသမားတွေ ပြောသလို “ကဗျာဖတ်လိုက်တဲ့အခါ တန်ဖိုးစံတွေနဲ့ အကျိုးအမြတ် တစ်စုံတစ်ရာ အခြေခံတဲ့ သဘောသတ္တိ မဖြစ်မနေရရှိမှဖြစ်မယ်...ဆိုတဲ့ ဖတ်ရှုအာရုံ ခိုက်ခြင်း (အဘော်)တွေကို အခုခေတ်ပြိုင် ကဗျာတွေမှာ (လုံးဝ) အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင်နေပြီ”...ဆိုတာမှာ ကျွန်တော် သိပ်မရှင်းဘူး။ ပိုစိမ်းဒန်ဆရာသမားတွေ ဘာပြောသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပ်မရှင်းဘူး။ ဒါလည်း ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခံစားမှုဆိုတာ မပါလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သဘောကို ကာရန်သင့်လို့ ပြောခဲ့ချင်ပါတယ်။ ဆရာသူရနီနဲ့လည်း သဘောကွဲလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီနေ့အခြေအနေအရ ကဗျာမှာအရေးအကြီးဆုံးက message ပါပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ၁၉၆၉ ခုနှစ်အတွင်းက ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းမှာ ကဗျာ ဆောင်းပါး စရေးခဲ့တယ်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်များအတွင်း ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ကဗျာ သဘောတရားတွေ ကဗျာဝေဖန်ရေးစာတွေ ရေးခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၇၀ လွန်နှစ် များအတွင်းက “ဇော်ဂျီရဲ့ ဗေဒါလမ်း ကဗျာအပုဒ်လေးဆယ်၊ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ပုံ လေ့လာချက်” ကျမ်းကို ရေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းအထိ အဆင်ပြေရင် ပြေသလို၊ ကာရန်သင့်ရင် သင့်သလို ကဗျာဝေဖန်ရေးတွေ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အခု “ရာဇဝင်ထဲမှာ မောင့်ကို ထားရစ်ခဲ့” ဆိုတာလို ဖြစ်ကုန်ပြီ ထင်ပါတယ်။ ဆရာသူရနီတို့ရဲ့ လဲ့လ ဝီရိယ အာရုံစူးစိုက်မှုနဲ့ လေးနက်တဲ့ ကဗျာအမြင်တွေဟာ ကျွန်တော့်စာတွေကို ရာဇဝင်

www.burmeseclassic.com

ထဲမှာ ထားရစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မုဒိတာစကား ဆိုပါတယ်။ ဆရာ သူရနီတို့လို ကဗျာဆရာလည်းဖြစ်၊ ကဗျာဝေဖန်ရေးဆရာလည်းဖြစ်တဲ့သူတွေကို အခုထက်ပိုပြီး ကဗျာအဆောက်အအုံကို ခိုင်မာအောင် လုပ်ကြပါ။ ကဗျာရဲတိုက် ကို သံမဏိတွေ အုတ်တွေနဲ့ ဆက်လက် တည်ဆောက်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းခဲ့ ပါတယ်။

သူရနီ ကျန်းမာပါစေ။ မြန်မာကဗျာများ၊ ကဗျာဆရာများ၊ ကဗျာ ဝေဖန်ရေးများ ကျန်းမာကြပါစေ။

ဇော်ဇော်အောင်
၁၈၊ ဇူလိုင် ၂၀၁၁။

ရိုဒင် သူလစ်ပြီ

အခုအချိန်ဟာ မြန်မာကဗျာလောကရဲ့ စပ်ကူးမတ်ကူးကာလလို့ ဆို ရချေမယ်။ ပင်မရေစီး ခေတ်ပေါ် ကဗျာကတော့ အခိုင်အမာ (အသေအချာ) တည်ရှိလွှားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ပင်မရေစီးကဗျာရဲ့ လက်ရုံး များမြောင်လှသေး စမ်းသပ်ကဗျာ၊ ကော့လှာဂျီကဗျာ၊ စကားပြေကဗျာ၊ နီယိုမော်ဒန်၊ Con- ceptual၊ ဘာသာစကား (L.P) ကဗျာ စတဲ့ အသီးသီးအမြွှာမြွှာ ခွဲဖြာနေတဲ့ ယခုကာလရဲ့ ကဗျာအမျိုးအစားအချို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုခေတ်ပြိုင် ကဗျာ ဟာ တစ်ချိန်က ခေတ်ပေါ်ကဗျာ ပခုံးပေါ်တွင် တက်ရပ်ခွင့်ရခဲ့ပေပြီ မဟုတ် ပါလား။

သို့ပေမယ့် 'ရိုဒင် ငါ့တော့လစ်ပြီ' ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာ ခရမ်းပြာထက် လူရဲ့ ကဗျာထဲကလို တချို့ 'ထိုင်နေတယ် ထသွားရအခက်' ဘယ်ကဗျာတွေ ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ စံသွေးပြီး ပြောင်းလဲနေပေမယ့် ယခင်ပုံသဏ္ဍာန်အဟောင်းအတိုင်း ကဗျာ ပုံစံကို မပြင်ဘဲ၊ မဖျက်ဘဲ (သေရေးရှင်ရေးကာလနဲ့ ကြုံတွေ့စေဦး) ကွန်ဆာ ဗေးတစ် လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးဆန်စွာ ရေးသားကြသူများ 'ဘဲငန်းတွေက ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ် ရေအိုင်မှာ ဝဲလည်လို့' ကဗျာရဲ့ အကြောင်းအချက်ခံစားမှု၊ နဂိုမူလ လမ်းကြောင်း (ရေအိုင်) ထဲမှာပဲ တဝဲလည်လည်လုပ်နေကြသူများ၊ 'ထိန်ထိန် သာတဲ့ ညနေခင်းကို ငြင်းမလွတ်ဘဲ၊ ဂရုစိုက်ဘဲ' တချို့လည်း ကဗျာကောင်း ကောင်း ရေးနေရရင်ပြီးရော၊ ကဗျာပုံသဏ္ဍာန် နည်းနာအသစ်တွေ ဘယ်လိုပင် ပြောင်းလဲနေသော်လည်း ငြင်းလည်းမငြင်း၊ ဂရုစိုက်လားဆိုတော့ ဂရုလည်း မစိုက်ဘဲ ကဗျာကိုသာ အာရုံစိုက် ရေးသားနေကြသူများ တချို့က တော့ အသစ်ဆိုတဲ့ အသစ်ဘက်ဆီသို့ 'လစ်ပြီ၊ 'လစ်ကြပြီ' ရိုဒင် ခင်ဗျား သဘောက ဘယ်လိုလဲ။ သူကတော့ လတ်ဆတ်တဲ့၊ ကွဲပြားတဲ့ ကဗျာ 'အသစ်' တွေရှိရာကို 'လစ်ပြီ'။

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ရီဒင် ငါတော့လစ်ပြီ

ရီဒင်
 ခင်ဗျား ထွင်းထုထားတဲ့ ကိုယ်လုံးတီး တွေးခေါ်နည်းနဲ့
 ထိုင်နေတယ်၊ ထသွားရအခက်
 ထိုင်နေတယ်၊ ဘာမှဖြစ်မလာလည်း ထိုင်နေတယ်
 ဖြစ်လာလည်း ထိုင်နေတယ် ထိုင်နေတယ်
 အနည်ထိုင်သလို
 ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အောက် ပစ်ကျသွားသလို ထိုင်နေပေါ့
 ဝေါထရိတ်စင်တာကြီး ပြိုမကျခင် အခန်းထဲ
 ဘုရားသခင်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း ခေါင်းချင်းဆိုင်နေသလို
 ထိုင်နေပေါ့
 လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကြိုးတန်းပေါ်
 လှန်းထားတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေ တွေ့တယ်
 သွေးတိုးနေတာလား သွေးပျက်နေတာလား
 မျက်နှာကြီးအန်းလို့ ဥယျာဉ်
 ဘဲငန်းတွေက ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ရေအိုင်မှာဝဲလည်လို့
 ထိုင်နေတယ် ငါဟာ ကျွန်တော်ဟာ
 ခုန်ထလို့မရတော့တဲ့ ခုံတစ်ခုံပေါ် ရှုခင်းကို
 ကသိုဏ်း ၁၀ ပါးထဲက လူသေ ကသိုဏ်းရှုသလို ရှုစားရင်း
 ပစ်ချလို့မရအောင် လောင်ကျွမ်းနေတဲ့
 ကောင်းကင်ကြယ် လေယာဉ်ပျံနဲ့ လေးဘက်နာကမ္ဘာကြီးကို
 ခုံလေးပေါ်ထိုင်လို့
 အထိုင်ကျတန်းစီနေတဲ့ အရသာများ
 အရသာပါအောင် ဖြည်းစမ်းထိုင်နေပေါ့
 ထောင့်ထောင့်နင်းနဲ့ လာနေတဲ့နာရီ
 ထိန်ထိန်သာနေတဲ့ ညနေခင်းကို ငြင်းမလွှတ်ဘဲ
 ဂရုမစိုက်ဘဲ
 ထိုင်နေပေါ့

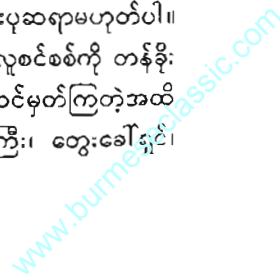
အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ထောပတ် ဒိန်ခဲ နွားနို့ ရင်သားဖော်ဆောင်မှု
 လမ်းညွှန်များကို
 မျက်ကွယ်ပြုထိုင်နေပေါ့
 ထိုင်လေ ခင်ဗျားလည်း သွားစရာမရှိတော့ရင်
 ခဏတစ်ဖြုတ် သစ်သီးခူးလိုက်ရအောင်
 ခဏတစ်ဖြုတ် မောင်းဖြုတ်လိုက်ရအောင်
 ချောင်နေတဲ့ အင်္ကျီထဲမှာ ချောင်နေတဲ့
 ချောင်တစ်ချောင်မှ ချောင်နေတဲ့ ဘတ်စ်ကား
 တစ်စီးထဲမှာ
 တစ်မြို့လုံး တစ်ယောက်မှ မရှိတော့တဲ့ စစ်မျှော်ခင်းထဲမှာ
 အငွေတလူလူထွက်နေတဲ့ လူသေစိုက်ခင်းများထဲ
 ကျွန်တော် အိမ်မပြန်တော့ဘူး
 ငါ့ရန်သူက ငါ့အိမ်ကို မုတ်မိတယ်
 ရီဒင်
 ခင်ဗျားလက်နဲ့ ကျုပ်အသက်ကို ရအောင်ထုဆစ်
 လစ်ပြီ။

ခရမ်းပြာထက်လူ
 သြဂုတ်၊ ၂၀၀၉၊ လှိုင်းသစ်မဂ္ဂဇင်း

ကဗျာခေါင်းစဉ်မှာကိုက 'လစ်ပြီ' ဆိုတဲ့ (slang) ဘန်းစကားကို
 စိတ်ဝင်စားဖွယ် သုံးနှုန်းထားတယ်။ အိမ်ကရှောင်ထွက်ပြေးသွားတဲ့ အိမ်ပြေး
 တစ်ယောက်ကို ပြောတာလား။ 'လစ်' ဆိုတဲ့ ထွင်လုံးဟာ ထွက်သွားတဲ့
 အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဆင်တူပဲလား။ ဘာကြောင့် လစ်ထွက်သွားတာလဲ။ ဘယ်လို
 လစ်ထွက်သွားတာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်ပြီး ကဗျာကို ချဉ်းကပ်ရအောင်။
 ကဗျာမှာ 'ရီဒင်' ဆိုတဲ့ နာမည်ပါလာပြီ။ ရီဒင်ဆိုတဲ့ ပန်းပုအကျော်
 အမော်ကို အားလုံးသိထားလိုက်ပါပြီ။ သူဟာ သာမန် ပန်းပုဆရာမဟုတ်ပါ။
 သူ့ရဲ့ ပန်းပုလက်ရာများဟာ အချိုးအစားကျနလွန်းပေလို့ လူစင်စစ်ကို တန်ခိုး
 ရှိတဲ့ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားရောသလား ထင်မှတ်ကြတဲ့အထိ
 ပါပဲ။ ရီဒင် ထုလုပ်ခဲ့တဲ့ ပန်းပုရုပ်တွေကတော့ အများကြီး၊ တွေးခေါ်နည်း

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ကာလေး(မြို့သားများ (Burghers)၊ အနမ်း၊ ဗစ်တာဟူးဂိုး၊ ငရဲတံခါးများ စတဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ပန်းပုရုပ်တွေထဲက တွေးခေါ်ရှင် (Thinker) ရုပ်တုကို ဒီကဗျာမှာ ကဗျာဆရာက အဓိကထား ပြောနေပုံရပါတယ်။ ကဗျာအစမှ ၉ ကြောင်းမြောက်လောက်အထိ ကိုယ်လုံးတီးထိုင်ပြီး တွေးခေါ်နေပုံကို အမျိုးမျိုးသော ပုံစံဖြင့် (close reading) ဖေ့ဖေ့စပ်စပ် ဖတ်ရှုပြထားတယ်။ ဘယ်အမြင်၊ ဘယ်ပုံစံ ဘယ်ဘက်ကမဆို ပြောင်းလဲကြည့်လိုက်၊ ပစ်ချလိုက် ဒီပုံပဲ ကျလာတယ်။ ဒီပုံပဲ ဖြစ်နေတယ်။ တကယ့်ရုပ်တုပုံကလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ အလေးအနက် တွေးနေပြီး ကာယစွမ်းအားအပြည့် အနှစ်သာရ တန်ဖိုးအစုဖြင့် အရာရာကို တွန်းလှဲ ဖြိုလှဲပစ်တော့မယ့်အလား အချိုးအစား ကျနလွန်းလှ ပါတယ်။

ဆက်သွားရရင် အတွေးတွေထဲက ဘာတွေ ထွက်လာသလဲ။ ဘာတွေ ကပ်ပါလာသလဲ။ ဘာတွေ ထင်ဟပ်မိလဲ။ ပြင်ပလောကမှာ တွေ့ရတဲ့ ရိုးရိုး တွေ့စဉ်မျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ကပြောင်းကပြန် အိပ်မက်ဆန်တဲ့ ကြီးစိုးမှု သရုပ် မှန်လွန် အဖွဲ့များကို ကဗျာမှာ အခုလိုတွေ့ရတယ်။

- လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကြိုးတန်းပေါ်
- လှန်းထားတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေ တွေ့တယ် (စာ-၁၀)
- မျက်နှာကြီးအန်းလို့ ဥယျာဉ် (စာ-၁၃)
- ထောင့်နင်းထောင့်နင်းနဲ့ လာနေတဲ့နာရီ (စာ-၂၃)
- အငွေ့တလူလူထွက်နေတဲ့ လူသေစိုက်ခင်းများထဲ (စာ-၃၇)

ရှုခင်းတွေ ကြိုးတန်းတွေကို အကုန်လုံး ရောထွေးမြင်လိုက်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျအရာမျိုးတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ ချိုးဖျက် ထားတဲ့ ခံစားမှုသဘော၊ နိမိတ်ပုံတွေ ကဗျာဖတ်သူရဲ့ စိတ္တဇအာရုံကို ချုပ်ကိုင် လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ပုဂ္ဂလိက ဝေဒနာကို ကိုယ်စားပြု ဖော်ကျူးပြတဲ့ စူးစိုက်မှုအာရုံရုပ်ကို အငုတ်ရိုက်ပြီး ထပ်ပြောထား ပြန်တယ်။

ကသိုဏ်း၊ ၁၀ ပါးထဲက လူသေ ကသိုဏ်းရှုသလို ရှုစားရင်း (စာ-၁၇)

အာရုံစိုက်မှုကို ဘက်စုံထောင့်စုံမှ ပြတဲ့သဘောပါပဲ။ အလောင်းကောင် ၃၂ ကောဋ္ဌာသအစုအဝေးရဲ့ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် အဓိညာဏက အသုဘ သဘောကို ဆင်ခြင်ပြီး နှလုံးသွင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကသိုဏ်းအာရုံကို ငြိမ်ဝပ်စွာ စူးစိုက်ထားပြီး စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ်နိမိတ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင် အောင် ရှုပွားအာရုံယူခြင်းပါပဲ။ နောက် သဘောကျတဲ့ အပြုလေးတစ်ခုကတော့- ပစ်ချလိုမရအောင် လောင်ကျွမ်းနေတဲ့

ကောင်းကင်ကြွယ် (စာ-၁၈)

ဆိုတဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့လေးပါ။ ခင်ဗျား ဖျက်ဆီးဖို့ပင် မလိုဘဲ သူ့အလိုလို ဖျက်စီးနှင်ပြီဖြစ်တဲ့ ဆက်စပ်လို့ မရအောင် အပိုင်းပိုင်းအစစ ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ အာရုံခံစားမှုလေးကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော် မရှင်းတာလေး တစ်ခုကတော့-

အထိုင်ကျ တန်းစီနေတဲ့ အရသာများကို (စာ-၂၁)

ဒါတွေကတော့ ဘာသာစကား ကဗျာတွေမှာ တွေ့ကြုံရတတ်တဲ့ တပ်ဆင်မှု တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ အယူအဆလား။ ကဗျာဖတ်သူက အဓိပ္ပာယ် ကို လွှမ်းမိုးမရအောင် ဘာသာစကား ကဗျာတွေမှာ စာသားတွေက၊ ကဗျာ ဖတ်သူကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ဖြစ်အင်မျိုးတွေ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

ဖြစ်လာလည်း ထိုင်နေတယ် ထိုင်နေတယ် အနည်ထိုင်သလို (စာ-၅)

ဒီကဗျာမှာ ဘာသာစကားနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပြုလုပ်နည်းဖြစ်တဲ့ ဘာသာ စကား ကဗျာ (L.P) သဘောတွေ ရေးဟန်၊ တင်ပြမှုပုံသဏ္ဍာန်၊ ရသ ပြောင်းလဲမှု၊ အဇ္ဈတ္တခံစားမှု အကျိုးအကြေး၊ အပိုင်းပိုင်းအစစဖြစ်အောင် စိတ်မြှာ ထားခြင်း၊ အရပ်သုံး ဘာသာစကားများ ပါဝင်လာခြင်း စတဲ့ ခေတ်ပြိုင် လက္ခဏာများလည်း တွေ့ရသလို ခေတ်ပေါ်ကဗျာတွေမှာ တွေ့ရတဲ့ တင်စားမှု နိမိတ်သင်္ကေတများ သုံးခြင်း၊ ဝက်ဝံတို့သဘောတွေ ရောနှောပါဝင်နေခြင်း၊ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လွှမ်းခြုံထားခြင်း စတဲ့ ခေတ်ပေါ်ကဗျာအရိပ်များကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော အရင်ခရမ်းပြာထက်လူကို လွန်ဆန်ပြီး ထူးခြား ဆန့်ထွက်လာတဲ့ အပြောင်းအလဲ၊ အကြောင်းအရာ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံများ နောက်ပိုင်း သူ့ကဗျာတွေမှာ အရသာ အပြောင်းအလဲအဖြစ် တွေ့လာရပါတယ်။ ယခုကဗျာမှာတော့ ပင်မရေစီးခေတ်ပေါ်ကဗျာနှင့် ခေတ်ပြိုင်စရိုက်သဘော လက္ခဏာများ တစ်ခုအပေါ် တစ်ခုထပ်ကာ (overlapping) ဖြစ်ပြီး ခဏခဏ

ဖြတ်ဖြတ်မြေတွဲ ရွှေလျားနေတဲ့ အာရုံခံစားမှု အားသာချက်များကို တွေ့ရပါ တယ်။ (ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်ရမှာက အဲဒီကနေ ခရမ်းပြာထက်လူဘယ်မှာ ရပ်နေပြီ: (သို့မဟုတ်) ဘယ်အထိ ဆက်သွားသလဲဆိုတာပါပဲ)

ကဗျာကို ဆက်သွားရရင် တစ်ချိန်လုံး ဒီအတိုင်းထိုင်နေတော့မှာလား။ ဘာကိုမှ ပြန်မလွှတ်၊ ဂရုမစိုက်ဘဲ၊ ငြင်းမလွှတ်ဘဲ မျက်ကွယ်ပြုပြီး တစ်ထိုင် တည်း ထိုင်နေတော့မှာလား။

ခဏတစ်ဖြုတ် သစ်သီးခူးလိုက်ရအောင်
ခဏတစ်ဖြုတ် မောင်းဖြုတ်လိုက်ရအောင်
ချောင်နေတဲ့ အင်္ကျီထဲမှာ (စာ-၃၁)

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ကျောင်းတန်းက သင်ခဲ့ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကဗျာ ဆရာ William Henry Davies ဝီလျံဟင်နရီဒါဗီရဲ့ (LEISURE) အားလပ်ချိန် ကဗျာလေးကို သတိရမိတယ်။

ဂရုစိုက်ခြင်းများနဲ့ ပြည့်နေ၍ သိုးများ၊ နွားများလောက်မှ ကြာရှည်စွာ
ငေးမောခွင့်မရတော့လျှင် ဘဝဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။

ဂရုစိုက်ခြင်းများနဲ့ ပြည့်နေ၍ မိန်းမလှလေးရဲ့ တိတ်တခိုးအကြည့်ကို
တုံ့ပြန်ရန်နှင့် သူတကာကို ကြည့်ရှုရန် အချိန်မရတော့လျှင် ဘဝဆိုတာ
ဘာလုပ်ဖို့လဲ

ဂရုစိုက်ခြင်းများနဲ့ ပြည့်နေ၍ သဘာဝအလှများကို ခံစားရန်
အချိန်မရတော့လျှင် ဘဝဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ

ကဗျာကို ကဗျာဖြင့် အစားထိုးခံစားကြည့်တဲ့ သဘောပေါ့။ သူ့ရန်သူ က သူ့အိမ်ကို မှတ်မိလို့ သူ့အိမ်ဆီပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ကဗျာမှာ ဆို ထားတယ်။ ဒီနေရာမှာ ခရမ်းပြာထက်လူကဗျာနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ အမြင်သဘော မျိုး ကဗျာဆရာ ဇော်ထိန်ရဲ့ ကဗျာလေးကို သတိရမိတယ်။

အိမ်လား
အိမ်မပြန်ချင်သေးလည်း
အိမ်ကိုပဲ ပြန်ခဲ့ကြရတယ်

ဆင်ခြေပုံ: (ဇော်ထိန်)
စတိုင်သစ်မဂ္ဂဇင်း

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ကဗျာနှစ်ပုဒ်မှာ အိမ်ကတော့ တူတယ်။ တစ်ယောက်က အိမ်မပြန် ချင်ပေမယ့် အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ရန်သူက အိမ်ကိုမှတ်မိလို့ သူ့အိမ်ကို မပြန်တော့ဘဲ အိမ်ပြေးတစ်ယောက်လို ဆက် ထွက်သွားတယ်။ ဒီကဗျာနှစ်ပုဒ်ရဲ့ ဝိဝါဒကွဲပြားမှုကတော့ ခင်ဗျားတို့မြင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ တစ်မျိုးစီတော့ လှပါတယ်။

ကဗျာအစကတည်းက ပြောလာတဲ့ ရီဒင်၊ ရီဒင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်တော့်အထင်ကတော့ ခင်ဗျားကို ပြောနေတာ သေချာသလောက်ပဲ။ ရီဒင် ဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျား။ ကဗျာအစကတည်းက ခင်ဗျားဟာ ရီဒင်ပဲ။ ရီဒင်ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ။ ဒီလောက် တော်လှတဲ့ ခင်ဗျား။ အသစ်အသစ် တွေကို တီထွင်ဖန်တီးတတ်တဲ့ ခင်ဗျား။ သူတကာနဲ့မတူတဲ့ ခင်ဗျား။ သမား ရိုးကျ နည်းနာနီသရများကို ချိုးဖောက်ပစ်လိုက်တဲ့ ခင်ဗျား။ အထွတ်အထိပ် ဆိုတဲ့ခင်ဗျား။ ထောက်ခံ၊ ကန့်ကွက်၊ ငြင်းခုံ ဝေဖန်လေကန်ခံရပါတဲ့ ခင်ဗျား။ သူ့ရဲ့ စိတ် ဝိညာဉ် အိပ်မက် အတွေးခံစားမှုများကို ခင်ဗျားရအောင် ပုံဖော်ပေ တော့။ ဖန်တီးပေတော့။ ထုဆစ်ပေတော့။ သူ့လစ်တော့မယ်။ ခင်ဗျားသဘော က ဘယ်လိုလဲ။ ခင်ဗျားသဘောကို မေးနေတာ။ သူကတော့ လစ်ပြီ။

သူ တကယ်လစ်ပြီ ရီဒင်။ ။

[ပန်းအလင်္ကာမဂ္ဂဇင်း ဧပြီလ ၂၀၁၀]

မင်း အခုမြင်ရတဲ့ ကြယ်တွေဟာ ဘယ်လိုကြံထားတာလဲ

အင်္ဂလိပ်လို Ethno - futurism လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒီကဗျာ အယူအဆ၊ ဝါဒမှာ အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ရှိပါတယ်။ Ethno နဲ့ futurism တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ Ethno ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က Ethnic ကလာပါတယ်။ လူမျိုးတစ်စုနဲ့ သက်ဆိုင်သော ဇာတိမျိုးနွယ်နှင့် သက်ဆိုင်သော စတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ရပါတယ်။ ဒီဝါဒဟာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ပြိုကွဲသွားပြီးနောက် Estonia မှာ စတင်ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။

Ethno - futurism ဟာ တောင်ပံနှစ်ဖက်ရှိတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်နဲ့ တူပါတယ်။ တောင်ပံတစ်ဖက်ကတော့ Ethno/ Ethnic ပိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မူလ ရှေးဟောင်း ကျေးလက်အစဉ်အလာနဲ့ ဇာတိမျိုးနွယ်ဆိုင်ရာ ဒဏ္ဍာရီတွေနဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်ဆက်နွယ်ပါတယ်။ အခြားတစ်ဖက်က တောင်ပံကတော့ Futurism ပိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မင်း အခုမြင်ရတဲ့ ကြယ်တွေဟာ
ငါ ကြံထားတာပေါ့။

ခေတ်ပြိုင် ပိုစ်မော်ဒန် ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ မိမိနေရာ ဖွေရှာပြီး အစွမ်းပြ ပြိုင်ဆိုင်မှု ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ပိုင်းကို ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် ရှေးဟောင်း ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ မော်ဒန်မက်ဆေဂျ် ဖော်ပြဖို့ဆိုတဲ့သဘော သက်ရောက်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖော်ပြဖော်ပြ အနာဂတ်အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါ

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

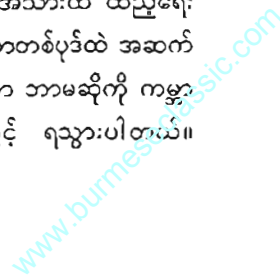
တယ်။ တောင်ပံတစ်ဖက်က ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ယောက်ျားကြီးစိုးတဲ့ ကျေးရွာ မှာရှိပြီး အခြားတောင်ပံ တစ်ဖက်ကတော့ စက်မှုလုပ်ငန်းတွေ ထွန်းကားတဲ့ မြို့ပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။

မင်းထိုင်တဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ငါ လျှပ်စစ်ဓာတ်လွှတ်ခဲ့တာ
မင်းဖတ်နေတဲ့ အီးမေးလ်ဟာ ငါ ကလစ်နှစ်ချက်ခေါက်ခဲ့တာ
မင်းကြားဖူးတဲ့ ငါးပုံပြင်တွေ ငါ ထွင်ခဲ့တာ
မင်းကြောက်တဲ့ တစ္ဆေဟာ ငါ ကုပ်ချိုးပစ်ခဲ့တာ
မင်းမက်တဲ့ အိပ်မက်က ငါ့လက်ရေးမူ ငါ ရေးခဲ့တာ
အကွဲအပိုင်းအစလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း
တစ်စချင်း ပြန်ဆက်ယူထားရတာပါ။

ပထမတောင်ပံမှာ ကျေးလက်လူထုပုံပြင်တွေ၊ ဒဏ္ဍာရီတွေရှိပြီး ဒုတိယ တောင်ပံမှာ မော်ဒန် ပိုစ်မော်ဒန် ယဉ်ကျေးမှုတွေ ရှိပါတယ်။ ပထမတောင်ပံ ဟာ အတိတ်ကိုညွှန်းပြီး၊ ဒုတိယတောင်ပံဟာ အနာဂတ်ကို ညွှန်းပါတယ်။ ဒီအခြေခံနှစ်ခု ဆုံစည်းရာမှာ အားမာန်တက်ကြွတဲ့ အသက်ဓာတ်ကို ဖွဲ့စည်း ယူတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မော်ဒန်လောကကြီးကို absurd အဓိပ္ပာယ်မရှိသော၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော အနေအထားလို့ မြင်ပါတယ်။

ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ စည်းစနစ်မဲ့ပြီး ဖရိုဖရဲ ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေတာ ကို နေရာအနှံ့အပြားမှာ တွေ့မြင်ရပါတယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ များသော အားဖြင့် 'ဆိုးဝါးလွန်းတဲ့မြို့' တွေမှာ ဖြစ်ပျက်ကြပါတယ်။ ဒဏ္ဍာရီလာ မကောင်းဆိုးဝါးမှုဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး ဖရိုဖရဲ ဖြစ် မှုဟာ စံဖြစ်လာခဲ့ပြီတောင် ထင်ယူနေကြရပြီ။ ဒါပေမယ့် 'စ' နမူနာဖြစ်တဲ့ စနစ်တကျ အစီအစဉ်ရှိမှု အယူအဆကိုလည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ လက်ခံထား ကြပါတယ်။ ဇာတ်ဆောင်ဟာ လွတ်လပ်မှုကို ဒုက္ခတစ်မျိုးလို့ မြင်ပါတယ်။ ရေးသူရဲ့ ရေးနေစဉ် စိတ်ထဲဝင်လာတာမှန်သမျှ အရေးအသားထဲ ထည့်ရေး လိုက်လို့ရပါတယ်။ အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ စာသားတွေကို စာတစ်ပုဒ်ထဲ အဆက် အစပ်ပြုလုပ်ရေးသားတဲ့ တက္ကနစ်ကို သုံးစွဲပြီး ရေးသူဟာ ဘာမဆိုကို ကမ္ဘာ လောကကြီးရဲ့ ဗဟိုချက်အဖြစ် ကိုင်တွယ်ရေးသားခွင့် ရသွားပါတယ်။

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

'ဘာမဆို' ဆိုတဲ့နေရာမှာ နိုင်ငံရေး၊ ရှေးဟောင်း-ဒဏ္ဍာရီတွေ ကာမဂုဏ်အာရုံ တွေနဲ့ လူသားတစ်ဦးရဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အာရုံမြင်ပုံတွေ ပါဝင်ကြပါတယ်။ ဒီ စာသားမျိုးထဲမှာ ဆိုရုံ၊ စကားတွေ အလွှာလိုက် ထည့်ရေးလိုလည်း ရပါတယ်။ ဒါတွေဟာ Udmert လူငယ် စာပေသမားတွေအတွက် ကောင်းကျိုးတစ်ခုတော့ ရရှိစေပါတယ်။

သေခြင်းတရားဆိုတာကြီးနဲ့ မင်းကို ငါ တို့ခဲတာ
မင်းကို စုန်းလို့ ငါ ကုန်းတိုက်ခဲတာ
မင်း သောက်လက်စွဲကံမှာ ငါအဆိပ်ခပ်ခဲတာ
ဓာတ်ငွေ့တွေ လွှတ်ခဲတာ ငါ
ဒါကြီးတစ်ခုလုံးကို
တစ်ညတည်းနဲ့ အပြီတည်ဆောက်လိုက်တာပါ။

ဒီအရေးအသားမျိုးထဲက ဇာတ်ကောင်ကတော့ ထူးခြားဇာတ်ကောင်မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ Schizo - narcissist စကမ်းနိနာဆစ်စွတ် ဖြစ်လို့ပါပဲ။ စိတ်ကစဉ် ကလျားနဲ့ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ဗဟိုပြု၊ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ စွဲလမ်းနေတဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထားမျိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ တက္ကနစ်တစ်ခုလို့သာ မြင်သင့်ပါတယ်။ ရေးသူရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား မဟုတ်ပါဘူး။

စာပေဖန်တီးစဉ်မှာ Ethno - futurism ကို ရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်း တစ်နည်းအဖြစ် ရှုမြင်လိုရပါတယ်။ ဒီအရေးအသားမျိုးရဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက် မှုကို အချက်လေးချက်နဲ့ ပြလိုရပါတယ်။ ပရမ်းပတာ လောကထဲလာ ဒဏ္ဍာရီ အပိုင်းပိုင်းအမွှာမွှာ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှု လောကကြီးကို text စာသားအဖြစ် မြင်မှုနဲ့ စကမ်းနိနာစွတ် ဥပါဒါန်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

'ကြယ်ကလေးတွေ ချစ်စရာ အပြာရောင် ကောင်းကင်မှာ
သူတို့ကို တစ်လုံးချင်း ပြုံးရင်းကြည့်နေပါ
မကြာခင် ပြန်ကာပြုံးတော့ သူတို့လည်း ကိုယ့်ခင်လာ'
မင်း အခုမြင်ရတဲ့ ကြယ်တွေဟာ
ငါ ကြံထားတာ။

မှတ်ချက်

ဆရာမောင်ပြည့်မင်း၏ မင်းအခုမြင်ရတဲ့ ကြယ်တွေဟာ 'တစ်ယောက် ချင်း' ကဗျာစာအုပ်ပါ ကဗျာနှင့် ဆရာဇေယျာလင်း၏ ဇာတိမျိုးနွယ် ဒဏ္ဍာရီ များနှင့် ပေါင်းစပ်သော အနာဂတ် ဝါဒကဗျာ 'ကဗျာဘဝရှာတော်ပုံ' စာအုပ်ပါ စာသားတို့အား Hybrid ပြုလုပ်ထားပါသည်။

[အလင်္ကာဝတ်ရည်မဂ္ဂဇင်း မေ၊ ၂၀၁၀]

ပင်လယ်ဓားပြနဲ့ ၄၅ မိနစ်ကြာတွေ့ဆုံခြင်း

ယခုဖော်ပြမယ့် ကဗျာဆရာ မင်းအိမ်ကျော်ရဲ့ 'ပင်လယ်ဓားပြနဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း' ကဗျာကိုဖတ်ရင်း ကဗျာဆရာဟာ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်ကဘယ်လို ရလာသလဲ၊ သူက ဘာအလုပ်လုပ်လို့လဲ၊ သူက တကယ်တွေ့ကြုံခဲ့တာလား၊ စသည်ဖြင့် ဒီကဗျာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ရဲ့ တစ်သီးပုဂ္ဂလဆန်မှု သဘောအကြောင်းအရာတွေကိုလည်း အလိုလို စိတ်ဝင်စားမိသွားတယ်။

ဒီကဗျာကို စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်ရဲ့ ၁၀ နှစ်ပြည့် အကြို အထိမ်းအမှတ် ကဗျာဆရာ မိုးယံဇော် စီစဉ်တဲ့ "ခေတ်ပြိုင်ကဗျာအချို့" စာအုပ်ထဲက ရယူထားတာပါ။ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုခုမှာ ဖော်ပြပါရှိပြီးတာကတော့ သေချာပါတယ်။ ကဗျာဆရာ မင်းအိမ်ကျော်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကဗျာတွေ မဂ္ဂဇင်းပေါ် ရောက်ရှိ မလာခင်ကတည်းက နေရာတစ်ခု ရရှိပြီးသား ကဗျာဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ပင်လယ်ဓားပြနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

အခုဖွဲ့စည်းမယ့် ကဗျာဟာ ပင်လယ်ဓားပြလို့ အမည်ရတဲ့ ဆီးရော်ဘာရီ* အုပ်စုတစ်စုနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တာကို အခြေခံတယ်။ လမ်းကြောင်း တိုချင်တယ် ၁၉ - မိုင်စာ ခရီးတိုလိုမှုနဲ့ သင်္ဘောကပ္ပတိန်အသစ်ရဲ့ အမိန့်အရ

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

မူလလမ်းကြောင်းကို သွေဖည်ပြောင်းဆွဲခဲ့တယ်။
အန္တရာယ်များမယ်မှန်း သိလျက်နဲ့
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တိုးဝင်ခဲ့တယ်။
အင်ဒိုနီးရှားကျွန်းတွေနဲ့ကပ်ပြီး
သင်္ဘောကို ခုတ်မောင်းခဲ့တယ်။
ဒီမှာတင် ဓားပြများတက်လာခဲ့ကြတယ်။
မနက်ဦး နှစ်နာရီဝန်းကျင်ခန့်မှာ
လုပ်သေနတ်လို့ထင်ရတဲ့ လက်နက်ငယ်တစ်လက်ကို
ပဲ့စင်အတက် လှေကားထစ်မှာ ပစ်ဖောက်ခဲ့တယ်။
ရုပ်ရှင်ထဲက သေနတ်သံနဲ့ မတူဘူး။
ယမ်းငွေ့လည်း မထွက်ဘူး။
ဒါပေမယ့် ခါးကြားက ဓားမြှောင်နဲ့
ဓားရှည်ကိုင်ဆောင်ထားနိုင်မှုက
ကြောက်စရာကောင်းနေတော့
သွက်လတ်ဖျတ်လတ်လွန်းတော့
အသာငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။
ဓားပြများဟာ လိုဘတွေကြီးနေကြရဲ့
ကျွန်တော့် ဂျူတီဖြစ်တော့ ပဲ့စင်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ရှိနေရဲ့
တောင်းပန်တိုးလျှိုး
သင်္ဘောကို ရေကြောင်းလုံခြုံမှုရှိအောင် ဆွဲယူပါရစေပြောဆို
ဒါနဲ့ ကြိုးပြန်ဖြည့်ပေးလိုက်တယ်။
ဒါပေမယ့် ကျန် Crew အားလုံး ချည်နှောင်ခံလိုက်ရတယ်
တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် အသေးစိတ်ပြီး
ဓားပြများဟာ လုယက်ယူငင်ကြတယ်။
ကျွန်တော်ရှိရာ ပဲ့စင်ကို တက်လာကြတဲ့အထဲမှာ
ခေါင်းဆောင်လို့ထင်ရတဲ့သူဟာ ပါလာရဲ့
ဆက်ဆံရေး မကောင်းရင်
ရှေ့သွားအားလုံး ကုန်သွားနိုင်တော့

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

စစ်ပိုလိုက်တာ^၂ ကို ချင်ခနဲဖွင့် တောက်လောင်စေပြီး
 မာလ်ဘိုရီနဲ့ ဧည့်ခံလိုက်တယ်။
 ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူဟာ ငြိမ်ကျသွားတယ်။
 ထပ်ပြီး စိတ်ချရအောင်
 မက်စ်ဝဲလ်^၃ ကော်ဖီတစ်ခွက်
 ကောက်ဖျော်တည်ခင်းလိုက်တယ်။
 ကျွန်တော်နဲ့ စကားစမြည် ပြောလာတယ်။
 ဆက်သွယ်ရေးစက်တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေ
 မဖျက်ဆီးဖို့ပြောတာ နားသွင်းတာ
 အောင်မြင်သွားတယ်။ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ကြဘူး။
 လိုဘ်ပြည့်သွားကြတယ်။ ပြန်ဆင်းသွားကြတယ်။
 ၄၅ မိနစ်ခန့်ကြာမယ် ထင်တယ်။
 ဓားပြတွေတက်လာပုံက ရှင်းတယ်။
 ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်မှာ ငါးဖမ်းစက်လှေတစ်စင်းက
 မီးပိတ်မောင်းပြီး ဆင်းချလာတယ်။
 ရေဒါမှာ တွေ့နေရတယ်။ အပြင်မှာ မီးမရှိဘူး။
 ကျွန်တော့်ရဲ့လမ်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်။
 ဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ဖြားတယ်။ အာရုံသွင်းတယ်။
 အမြန်ယာဉ်ငယ်ကတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်
 ညာဘက်ဖင်ဖျား^၄ ကနေ တွယ်တက်လာကြတယ်။
 သင်္ဘောက ဆီတင်ထားတော့ ဖူးလုဒ်^၅ ဖြစ်နေတော့
 ရေမှာ ဝပ်နေတယ်။
 ကျွန်တော် အငိုက်မိသွားတယ်။
 နောက် ဒီကဗျာကို ရေးဖြစ်တယ်။

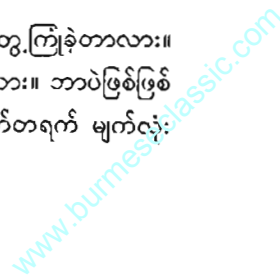
မင်းအိမ်ကျော်

- ၁။ ဆီးရော်ဘရီ = Sea Robbery
 - ၂။ စစ်ပိုလိုက်တာ = မီးခြစ်အမျိုးအစားတစ်မျိုး
 - ၃။ မက်စ်ဝဲလ် = ကော်ဖီအမျိုးအစားတစ်မျိုး
- အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

- ၄။ ညာဘက်ဖင်ဖျား = Starboard Quarter
- ၅။ ဖူးလုဒ် = Full Load

ကဗျာကိုတော့ ထူးထူးခြားခြား ဖွင့်ဆိုရှင်းပြဖို့ မလိုအပ်ဘူးလို့ ယူဆ
 ပါတယ်။ အောက်ခြေမှတ်စု Foot Note တွေလည်း ပေးထားပြီးသား။ ကဗျာ
 ဆရာ တွေကြုံခဲ့ရတဲ့ မှတ်တမ်းတစ်ခုလား။ ဗဟုသုတရဖွယ် တစ်ရပ်လို့လည်း
 ဆိုချင်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ပြကွက် တစ်ခုကို ကြည့်နေရသလိုပါပဲ။ ထူးခြား
 ဆန့်ထွက်နေတဲ့ Montage နီမိတ်ပုံတွေကိုတော့ မတွေ့ရပါဘူး။ သူ့အတွေ့
 အကြုံကို နေ့စဉ်မှတ်တမ်းလို ရေးသားပြီး ၎င်းကို ထုတ်နုတ်ပြသသွားသလို
 မြင်မိတယ်။ ပထမဆုံးပါဒဖြစ်တဲ့ 'အခုဖွဲ့စည်းမယ့် ကဗျာဟာ' နဲ့ နောက်ဆုံး
 ပါဒဖြစ်တဲ့ 'နောက်ဒီကဗျာကို ရေးဖြစ်တယ်' ပါဒများနဲ့ ကဗျာဆရာဟာ ဖြစ်စဉ်
 ကို ကဗျာအဖြစ် ဆွဲယူသတ်မှတ်လိုက်တယ်။ တခြားကဗျာတွေလို ဇာတ်ထွတ်
 အရောက်မှာ twist အလှည့်သဘောဆောင်မှုတွေလည်း မတွေ့ရဘူး။ ကဗျာ
 ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုနေရင်း ထုံးစံအတိုင်း ကဗျာရဲ့အကြောင်းအရာတွေ
 change ပြောင်းသွားမလား ဖတ်နေရင်း ကဗျာက တိခန့် ရပ်ချလိုက်တယ်။
 ကဗျာက ဒါပဲ။ ဒါကလည်း တခြားကဗျာများနဲ့မတူတဲ့ ကွဲပြားခြားနားချက်
 တစ်ရပ်ပဲ မဟုတ်လား။ ကွေ့မလား၊ ကွေ့မလားနဲ့ ဆက်စီးသွားတဲ့သဘော။
 ပြီးတော့ ဒီကဗျာဟာ သုတသဘောဆောင်တဲ့ အရင်းအနှီးတစ်ခုလား။ ပင်မ
 ရေစီးခေတ်ပေါ် ကဗျာတွေမှာတွေ့ရတဲ့အကွက် သဘောဆောင်ခြင်းထက်
 မျဉ်းသဘောအတိုင်း သွားနေတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ သတင်းအချက်အလက်
 ဆန်တဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆိုလည်း မှားအံ့မထင်။ နောက်တစ်ချက်က ကဗျာမှာ
 တွေ့ရတဲ့ အင်ဒိုနီးရှား (စာ-၁၁) ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ Detail ကျလွန်းနေ
 မလား။ အင်ဒိုနီးရှား စကားလုံးပါလာလို့ ကဗျာက ပိုကြွမလာသလို၊ မပါလို့
 လည်း အလုံးအရပ် လျော့မသွားပါဘူး။ ဒါကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်း
 အယူအဆအရ မိုက်မဲစွာ ဆွဲမိလိုက်တဲ့ ကောက်ချက်ပါ။

ကဗျာဆရာဟာ ပင်လယ်ဓားပြတွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့တာလား။
 အခြားတစ်ယောက်ဆီက တစ်ဆင့်ခံရရှိတဲ့ အတွေ့အကြုံလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 ကဗျာကတော့ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ပြီ။ ပင်လယ်ဓားပြဆိုတာနဲ့ ရုတ်တရက် မျက်လုံး

ထဲ မြင်လာတာက သူတို့မျက်စိတစ်ဖက်ကို ကွယ်ထားပြီး ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲ အရက်ကိုးမောင်းသောက်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာဖွံ့ထွား ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ စရိုက် လက္ခဏာများကို ပြေးမြင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားတယ်။

ကဗျာကို အပိုင်းလိုက် ဆွဲထုတ်လိုက်မယ်ဆို ၅ ပိုင်း တွေ့ရတယ်။

၁။ သူတို့ (ကဗျာထဲက ကျွန်တော်) ထွက်လာခဲ့တဲ့ လမ်းကြောင်း

၂။ သင်္ဘောပေါ် ပင်လယ်ဓားပြများ ရောက်လာချိန်၊ လာပုံ၊ ပုံစံ

၃။ သင်္ဘောပေါ်ရောက် ဓားပြများရဲ့ လှုပ်ရှားမှုများ

၄။ ခေါင်းဆောင်လို့ ထင်ရသူကို ဧည့်ခံခြင်း

၅။ သင်္ဘောပေါ်တက်လာပုံ၊ တက်လာနည်း

ဆိုပြီး ကဗျာကို အပိုင်းလိုက် ပိုင်းဆစ်ကြည့်လိုက်မိတာပါ။

ဒီကဗျာကို စကားပြေပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းစီရေးကြည့်ချင်တယ်။ ကဗျာ ကို ကျွန်တော့်သဘောအတိုင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်လိုက်မိတဲ့အတွက် ကဗျာဆရာ မင်းအိမ်ကျော်ကို ဒီနေရာကနေ တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်ပါတယ်။ ၎င်းကဗျာ ကို စကားပြေကဗျာ ပြန်စီလိုက်တဲ့အခါ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။

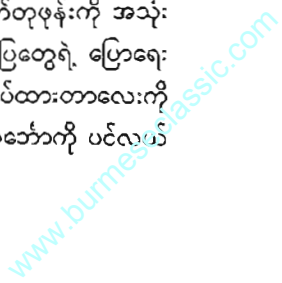
ပင်လယ်ဓားပြနဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း

အခုဖွဲ့စည်းမယ့် ကဗျာဟာ ပင်လယ်ဓားပြလို အမည်ရတဲ့ ဆီးရော်ဘာရီ အုပ်စုနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တာကို အခြေခံတယ်။ လမ်းကြောင်းတိုချင်တယ်။ ၁၉ မိုင် စာ ခရီးတိုလိုမှုနဲ့ သင်္ဘောကပ္ပတိန်အသစ်ရဲ့ အမိန့်အရ မူလလမ်းကြောင်းကို သွေဖည်ပြောင်းဆွဲခဲ့တယ်။ အန္တရာယ်များမယ်မှန်း သိလျက်နဲ့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် တိုးဝင်ခဲ့တယ်။ အင်ဒိုနီးရှား ကျွန်းတွေနဲ့ ကပ်ပြီး သင်္ဘောကို ခုတ်မောင်းခဲ့တယ်။ ဒီမှာတင် ဓားပြများ တက်လာခဲ့ကြတယ်။ မနက်ဦး နှစ်နာရီဝန်းကျင်ခန့်မှာ လုပ်သေနတ်လို့ ထင်ရတဲ့ လက်နက်ငယ်တစ်လက်ကို ပဲ့စင်အတက် လှေကားထစ်မှာ ပစ်ဖောက်ခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲက သေနတ်သံနဲ့ မတူဘူး။ ယမ်းငွေ့လည်း မထွက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခါးကြားက ဓားမြှောင်နဲ့ ဓားရှည် ကိုင်ဆောင်ထားနိုင်မှုက ကြောက်စရာကောင်းနေတော့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ကလည်း သွက်လတ်ဖျတ်လတ်လွန်းတော့ အသာငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။ ဓားပြ

များဟာ လိုဘတွေကြီးနေကြရဲ့။ ကျွန်တော့် ဂျူတီဖြစ်တော့ ပဲ့စင်မှာ ကျွန်တော် ဟာ ရှိနေရဲ့။ တောင်းပန်တိုးလျှိုး သင်္ဘောကို ရေကြောင်းလုံခြုံမှုရှိအောင် ဆွဲယူပါ ရစေပြောတာနဲ့ ကြိုးပြန်ဖြည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျန် Crewအားလုံး ချည်နှောင်ခံလိုက်ရတယ်။ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် အသေး စိတ်ပြီး ဓားပြများဟာ လှည့်ပတ်ပျက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ရှိရာ ပဲ့စင်ကို တက်လာကြတဲ့အထဲမှာ ခေါင်းဆောင်လို့ ထင်ရသူဟာ ပါလာရဲ့။ ဆက်ဆံရေး မကောင်းရင် ရှေ့ သွားအားလုံး ကုန်သွားနိုင်တော့ ဇစ်ပိုလိုက်တာကို ချွင်ခနဲ ဖွင့်တောက်လောင် စေပြီး မာလ်ဘိုရီနဲ့ ဧည့်ခံလိုက်တယ်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ငြိမ်ကျသွား တယ်။ ထပ်ပြီး စိတ်ချရအောင် မက်စ်ဝဲလ် ကော်ဖီတစ်ခွက် ကောက်ဖျော် တည်ခင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ စကားစမြည်ပြောလာတယ်။ ဆက်သွယ် ရေး စက်တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေ မဖျက်ဆီးဖို့ပြောတာ နားသွင်းတာ အောင်မြင် သွားတယ်။ ဓားပြတွေ တက်လာပုံက ရှင်းတယ်။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်မှာ ငါးဖမ်းစက်လှေ တစ်စင်းက မီးပိတ်မောင်းပြီး ဆင်းချလာတယ်။ ရေဒါမှာ တွေ့နေရတယ်။ အပြင်မှာ မီးမရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့လမ်းကို အနှောင့် အယှက်ပေးတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ဖြားတယ်။ အာရုံသွင်းတယ်။ အမြန်ယာဉ်ငယ်ကတစ်ဆင့် ကျွန်တော့် ညာဘက်ဖင်ဖျားကနေ တွယ်တက် လာကြတယ်။ နောက် ဒီကဗျာကို ရေးဖြစ်တယ်။

ကဗျာရဲ့ ထူးခြားတဲ့ တင်စားမှုတွေ အလင်္ကာတွေ စိတ်ရဲ့ခံစားမှုအချို့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ကွယ်ပထားသလို မြင်မိတယ်။ ကဗျာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စီးဆင်းမှုတွေကို ဘေးချိတ်ထားပြီး အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အကြောင်းအရာ ဆီကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး သွားနေတယ်။ ဘာသာစကား ကဗျာတွေလို စကားလုံး နောက်အဓိပ္ပာယ်က စမ်းနင်းပြီးလိုက်နေတာမျိုးလည်း မတွေ့ရဘူး။ အဓိပ္ပာယ် အကြောင်းအရာနောက်ကို စကားလုံးက follow လိုက်သွားတဲ့ သဘောပါ။ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုဆိုကိုသာ အစဉ်တစိုက်သွားနေတဲ့ ကဗျာမျိုးဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကဗျာကို ဖတ်ရှုနေရင်း သတိရတာတစ်ခုက ပြိုဟ်တုဖုန်းကို အသုံး ပြုပြီး နယူးယောက်တိုင်းမ် သတင်းထောက်နဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတွေရဲ့ ပြောရေး ဆိုခွင့်ရသူ ‘ဆူဂူလေအာလီ’ တို့ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်း ပြုလုပ်ထားတာလေးကို မြင်ယောင်မိလိုက်တယ်။ ဖြစ်ပုံက ယူကရိန်း MV Faina သင်္ဘောကို ပင်လယ်

ဓားပြတွေက ပြန်ပေးဆွဲလိုက်တယ်။ သူတို့ကို အမေရိကန်စစ်သင်္ဘောများက ပြန်လည် ဝိုင်းရံထားတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာတော့ တင့်ကားများ အမြောက်ကြီးများ၊ ဖုံးပစ်လောင်ချာတွေနဲ့ ခဲယမ်း မီးကျောက် အမြောက်အမြားကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ သင်္ဘောပေါ်ပါတဲ့ စစ်ပစ္စည်းများရဲ့ တန်ဖိုးကို ဒေါ်လာ သန်း ၃၀ သတ်မှတ်ကြတယ်။ အဲဒါကို ပင်လယ်ဓားပြများက သန်း ၂၀ အောက် တစ်ပြားမှ မလျှော့နိုင်ကြောင်း အတည်ပြု ပြောကြားလိုက်တယ်။

အဲဒီလို တွေ့ဆုံခန်းမှာ -

- နယူး။ ။ ပင်လယ်ဓားပြတွေ လိုချင်တာက ဘာလဲ။
- ဓားပြ။ ။ ငွေသားသက်သက်ပါပဲဗျာ။
- နယူး။ ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေတာလဲ။
- ဓားပြ။ ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ရေပြင်မှာ တရားမဝင် ငါးဖမ်းတာတွေနဲ့ အမှိုက်တွေ လာရောက်စွန့်ပစ်နေကြတာတွေကို ရပ်တန့်သွားစေဖို့ပါ။
- နယူး။ ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေစားကြလဲ။
- ဓားပြ။ ။ ထမင်းတို့၊ အသားတို့၊ ပေါင်မုန့်တို့ စပါဂတ်လီ (အီတလီ ခေါက်ဆွဲ) တို့ ခင်ဗျားသိပြီးသား လူတွေစားနေကြတာတွေပဲ စားကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပင်လယ်ဓားပြလို့ မထင်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ ပင်လယ်မှာ ငါးခိုးဖမ်းတဲ့သူတွေ၊ ကျုပ်တို့ပင်လယ်မှာ အမှိုက်လာပစ်တဲ့သူတွေ၊ ကျုပ်တို့ပင်လယ်မှာ လက်နက်သယ်ယူကြတဲ့ သူတွေကသာ ဓားပြတွေပါ။ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ပင်လယ်မှာ ကင်းလှည့်နေတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့လို့ သဘောထားပါတယ်။

ပြီးတော့ သူတို့တောင်းဆိုတဲ့ ငွေကြေးမရပါက အဲဒီသင်္ဘောကို ဖျက်ဆီး နှစ်မြှုပ်ပစ်မှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းတဲ့ လေသံနဲ့ 'တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ သေရတာပါ' ဟု ဆိုတယ်။ သူတို့ ဆင်ခြေပေးပုံက လှပပါတယ်။ 'သူခိုးက လူပြန်ဟစ်လို့' စကားလိုပေါ့။ သူတို့က ဓားပြတွေမဟုတ်ကြောင်း၊ ငါးခိုးဖမ်းတဲ့သူတွေ၊ အမှိုက်ပစ်တဲ့သူတွေ၊ လက်နက်သယ်တဲ့သူတွေကသာ ဓားပြတွေဖြစ်ကြောင်း ပြန်ခံပက်လိုက်တဲ့ စကားအထာလေးက အတော်လေး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ ပင်လယ်ဓားပြ ဆူဂူလေအာလီက သူ့ကိုယ်သူ ဇာတ်ဆောင်နေရာဝင်ယူလိုက်တော့ ကျန်တာတွေက ဗီလိန်တွေ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေ အလိုလိုဖြစ်သွားရောသလား။

နောက်ဆုံးပြောချင်တာလေးတစ်ခုက နယူးယောက်တိုင်းမိ သတင်းထောက်နဲ့ ပင်လယ်ဓားပြ ဆူဂူလေတို့ ဂြိုဟ်တုဖုန်းနဲ့ မေးမြန်းခန်းပြုလုပ်တာ ကြာချိန် ၄၅ မိနစ်ခန့်ဖြစ်သလို ကဗျာဆရာ မင်းအိမ်ကျော်ရဲ့ ကဗျာထဲက (ကျွန်တော်တို့) သင်္ဘောပေါ် ပင်လယ်ဓားပြများရောက်ရှိပြီး ပြန်ဆင်းသွားခဲ့တဲ့ အချိန်ကြာမြင့်မှုကလည်း ၄၅ မိနစ်ခန့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အချက်အလက် သတင်းပေး မျဉ်းဖြောင့်သဘောနဲ့ ရေးထားတဲ့ ယခုကဗျာလေးကို မျဉ်းဖြောင့်ရှုထောင့်အမြင်က တစ်ဆင့် ကျွန်တော် ရိုးသားစွာ ချဉ်းကပ်ကြည့်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

[အညွှန်း - နိုင်ကြေးမုံ၊ ၁-၁၀-၂၀၀၈၊ ကြေးမုံသတင်းစာ၊ ဝန်းအလင်္ကာမဂ္ဂဇင်း ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၀]

□

ရောမကလာတဲ့ ဘာသာစကား

ကနေ့ခေတ်ပြိုင် မြန်မာကဗျာ လမ်းကြောင်းဟာ အမြင်အယူအဆ အားလုံး ပြောင်းလဲလာနေပြီလို့ ဆိုရပါမယ်။ အတွေးအခေါ် အယူအဆ ပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲနေမှုများကို ကဗျာဖတ်သူများ သတိပြုမိကြပေလိမ့်မယ်။ နီယိုမော်ဒန် စမ်းသပ်ကဗျာ ကော့လာဂျ်ကဗျာ၊ စကားပြေကဗျာ၊ ဘာသာစကားကဗျာ Conceptual Poetry စတဲ့ အသံမျိုးစုံလည်း ညနေပါတယ်။ (ပင်မရေစီး) ခေတ်ပေါ်ကဗျာကတော့ အထိုက်အလျှောက် မဟုတ်ဘဲ အခိုင်အမာ ရပ်တည်ပြီး အသေအချာ တည်ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေတယ်။ ခေတ်ပေါ်ကဗျာမှသည် ထပ်ဆင့်ဝေစည် ရှင်သန်ခဲ့ရတဲ့ ရေးဟန်အသစ်၊ တင်ဆက်မှုအသစ်၊ ကဗျာ ဗေဒအသစ်များနဲ့ ဆက်စပ် ဖော်ဆောင်နေမှုကိုလည်း ကဗျာဖတ်သူများ သတိ ပြုမိကြပေလိမ့်မယ်။

အရင်အရင် ခေတ်ပေါ်ကဗျာကို ဝါကျတည်ဆောက်မှုများမှ တစ်ဆင့် ခံစားမှုကို ဗဟိုပြုကာ နိမိတ်ပုံသင်္ကေတ၊ ဇာတ်လမ်းဆင်မှု၊ ကဗျာဇာတ် (ကဗျာဆန်မှု)၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ကဗျာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ကျူးကာ ကဗျာဖတ်သူ များဆီ တိုက်ရိုက် ရောက်ရှိသွားစေတယ်။ ၎င်းအတိုင်း ကဗျာခံစားမှုအတိုင်း လိုက်ပြီး ခံစား၊ ကဗျာရုန်းကြွမှုအတိုင်း လိုက်လံရုန်းကြွ၊ ကဗျာရဲ့ ဖော်ဆောင် မှုအတိုင်း ကဗျာရဲ့ အဘော်အချုပ် ဘာကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆက်စပ် တွေးခေါ်လိုရတဲ့ ကဗျာများ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ကြလေတယ်။ ကဗျာရေးသူ အသီးသီး မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ဟန် အမျိုးမျိုး ရှိနေခဲ့ပေ။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုနေရင်း ၎င်းကဗျာရေးသူအား အနီးစပ်ဆုံး ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ရောမန္တီကဆန်မှုဟန်၊ ခံစားချက်ဗဟိုပြုမှုဟန်၊ သရုပ်

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

မှန်လွန်ဆန်မှုဟန်၊ အတွေးအခေါ် အားကောင်းမှုဟန်၊ အဖွဲ့အနွဲ့ လှပမှုဟန်၊ ဥရောပဆန်မှုဟန်၊ ယုတ္တိဗေဒအားနည်းမှုဟန်၊ သတင်းအချက်အလက်ဆန်မှု ဟန်၊ ကဗျာစွမ်းရည် ထက်မြက်မှု (ပြောင်မြောက်မှုဟန်) စတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဟန် အမျိုးမျိုး ကိုယ်သန်ရာသန်ရာ ပုံစံများဖြင့် ရေးဖွဲ့ကြလေတယ်။

သို့သော် ကဗျာများကို ကိုယ့်ပုံစံ ကိုယ့်ဟန်များနဲ့ ရေးသားနေကြ ပါသော်လည်း သတိထားမိသလောက် ကဗျာများမှာ ၂၀၀၄/၂၀၀၅ ဝန်းကျင် နောက်ပိုင်း ကဗျာဆရာ ဒီတစ်ယောက်တည်းကပဲ ကဗျာများရဲ့ အပြင်အဆင် ပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲလာနေကြသည်ကို သတိထားမိပေတယ်။ အရင် သူတို့ ရေးသားနေခဲ့တဲ့ ကဗျာနှင့် အခုနောက်ပိုင်း ဖြတ်သန်းမှုကာလ ကဗျာများ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှု အရသာ၊ အာနိသင်များ လုံးဝ မတူကြတော့ပေ။ 'နေရာဒေသ အချိန်အခါကို မှုတည်၍ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ အယူအဆကို မပြောင်းလဲပေးဘူးဆိုလျှင် အဲဒီလူဟာ အမှန်တရားထက် မိမိကိုယ်ကို ပိုချစ် တဲ့လူပဲ' စကားရပ်လည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒါဆို ဖော်ဝေးသာ အခုရှိလျှင် အရင် ဖော်ဝေးနဲ့ အခုဖော်ဝေး၊ အရင်မြေချစ်သူနဲ့ အခုမြေချစ်သူ၊ အရင်မောင်ချောနွယ် နဲ့ အခုမောင်ချောနွယ်၊ အရင်မောင်ကောက်နဲ့ အခုမောင်ကောက်၊ အရင်ပိုင်သနဲ့ အခုပိုင်သ စသည်ဖြင့် အခုထိ သူတို့ရှိနေခဲ့ပါလျှင် အရင်သူတို့ကဗျာနဲ့ အခု ကဗျာများ စီးဆင်းမှုပုံသဏ္ဍာန်ဟန်များ တူနိုင်ကြပါဦးမလား။

စက်မှုသိပ္ပံနည်းပညာခေတ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ လူတို့ရဲ့ နေထိုင်သွားလာ ကြားသိမှု သတင်းအချက်အလက်များ ထွေပြား များမြောက် လာကြလေတယ်။ ၎င်းနှင့်အတူ ကဗျာရေးသူများရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိပိုင်း လှုပ်ရှားမှုများ လည်း လူးလွန်လာကာ အာရုံခံစားမှု၊ အသိပညာ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ ရုန်းကြွလာစေခဲ့တယ်။ ကဗျာရဲ့ ခံစားမှုအာရုံနောက်လိုက်ခြင်းမှ (တစ်နည်း အားဖြင့်) ကဗျာရဲ့အဓိပ္ပာယ် ဖော်ဆောင်ပေးမှု အလုပ်တာဝန်ကို မယူတော့ဘဲ ကဗျာရဲ့ ဘာသာစကား အထူးပြုလုပ်ချက်၊ ကဗျာဆရာရဲ့ Idea စိတ်ကူး အခြေပြခြင်းကို အဓိကထားမှုမှာ တင်ကျန်နေရစ်တော့တယ်။ အရင်က တသော သောညအောင် ပြောနေကြတဲ့ ခံစားမှုဆိုတဲ့ ဂုဏ်ရည်များလည်း ဇဝေဇဝါ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တချို့ ကဗျာဖတ်သူများအနေဖြင့် အကြောင်းရှိကံခံရသလို တောင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ကျွန်တော် ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကဗျာဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဆရာဝင်းမြင့်ရဲ့ ကဗျာနှစ်ပုဒ်ကို အနည်းငယ်ထုတ်ပြလိုပါတယ်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာ ဖော်ပြသွားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာ ဖော်ပြပါရှိသွားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းပါ ကဗျာနှစ်ပုဒ်ပါ။ အဲဒီ ၂ နှစ် အတွင်းမှာတောင် ကဗျာများရဲ့ လမ်းကြောင်း၊ ကဗျာဆရာရဲ့ အမြင်အယူအဆ လုံးဝ ပြောင်းလဲ ကွာခြားသွားပါပြီ။ သူ့ရဲ့ ၂၀၀၀ ဝန်းကျင် တွင် ရေးသားခဲ့သော ကဗျာများကို မဆိုထားနဲ့၊ ကဗျာဆရာ ဝင်းမြင့်ရဲ့ လူကြိုက်များလှတဲ့ 'မြက်ခင်းပေါ်မှာ'၊ 'ပဲတင်'၊ 'စံပယ်ပွင့်ချိန်'၊ 'နံနက်ခင်း စက်ရုံ' စတဲ့ ကဗျာများကို ခေါက်ထားလိုက်တော့။ အခု ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းတွင်ပါရှိသော ဆရာဝင်းမြင့်ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။

ရောမအင်ပါယာ ပြိုကွဲခြင်း

ရောမရွှေမြို့တော်က ဂါဝန်တွေကြားမှာ
အင်အားပျော့ခွေနေတဲ့ ရောမသားလူဘော်ကြောတွေကို
ပြောပြလိုက်စမ်းပါ
နှင်းဆီအဆီ အမွှေးနံ့သာတွေ လိမ်းကျံပြီး
နိုက်တင်ဂေးငှက်ရဲ့ လျှာကို ပျားရည်မှာစိမ်းစားရင်း
သင်တို့တတွေ ဇိမ်ယစ်နေချိန်မှာ
ရောမသား လူတစ်ယောက်ဟာ
ရှေးရောမများ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသလို
ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေတာ မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ
သင်းတို့ကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါ
ရောမဟာ ပန်းပွင့်ပန်းကုံးတွေ ဝိုင်အရက်တွေကြားမှာ
တအိအိနစ်မြုပ်ပြီး ချုပ်ငြိမ်းမသွားစေချင်ရင်
ရောမရွှေမြို့တော်က ရင်ခွင်တွေကြားမှာ
အင်အားပျော့ခွေစေဖို့ ရောမသားတွေရဲ့ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ကို
ချော့မြှူပြီး မူရာမာယာတွေနဲ့ အချိန်ကုန်ခံနေတဲ့
အရှေ့ကလာတဲ့ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တွေနဲ့
ထုံမွမ်းချက်ပြုတ်ထားတဲ့ ဟင်းခွက်တွေထဲ

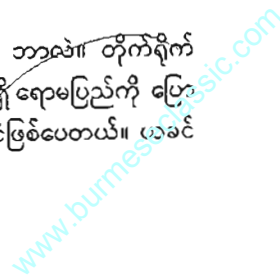
အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ခေါင်းစိုက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့ ရောမသားသူရဲကောင်းတွေရဲ့
ရင်ဘတ်က ကြယ်သီးကို တပ်ပေးလိုက်တဲ့
ရောမက မိန်းမတွေကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါ
ရှင်တို့ရဲ့ မြင်းတစ်ကောင်က နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်ကတဲ့
မြင်းရထားတွေရဲ့ဘီးမှာ မြင်းတွေကိုသာ အသုံးပြုပါလို့
ရောမကို ကာကွယ်မယ့် ယောက်ျားတွေရဲ့ ပခုံးပေါ်
ရှင်တို့ရဲ့ ပေါင်တံလှလှတွေ တင်မပေးလိုက်နဲ့လို့
ရောမ မတွေ့ကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါ
ရောမဟာ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်တွေကို
မူရာမာယာ မိန်းမဆန်မှုတွေရဲ့ကြားမှာ
တအိအိနစ်မြုပ်ပြီး ချုပ်ငြိမ်းမသွားစေချင်ရင်။

အလွန်ကောင်းတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။ ထမင်းလုတ် လက်က လွတ်ကျ
အောင်ပင် ကောင်းတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆိုလည်း မှားအံ့မထင်။ 'မ' ဖျက်တော့
ပြည်ပျက်ဆိုတဲ့ စကားရပ်နဲ့လည်း ကိုက်ညီဆင်ခြင်မိလိုက်တယ်။ ဇိမ်ခံပစ္စည်း၊
အပျော်အပါး၊ အဆီအဆိမ့်တွေနဲ့ အိုးမေအိမ်မေပြီးတော့ ဘဝပါမေသွားမှာ
စိုးရွံ့ဖွယ်။ ကဗျာမှာ အကြောင်းအရာ ဦးတည်ချက်တွေ့ရတယ်။ ဇာတ်ကြောင်း
ပြောသူတစ်ယောက်တည်း ပါဝင်နေသလို နူးရိုင်းကို မြက်ပြပြီး နှက်သလို
ဟုပင် ပြောကြည့်ချင်တယ်။ ရှေးရှေးက လူသားများနဲ့ (နောက်ဝယ်) နောက်
ပေါက်လူသားတို့ ဘဝအကြောင်း နှိုင်းယှဉ်ထောက်ရှု ဆုံးမသံတွေကိုလည်း
ကြားနေရတယ်။ ယခင် တည်ဆောက်ထားသော သမိုင်းကို ပြန်ကောက်ပြီး
အမြင်အယူအဆများကို လှစ်ဟဖော်ပြထားတယ်။ မြန်မာစကားပုံတစ်ခုဖြစ်တဲ့
'အရင် ရွှေထီးဆောင်းတဲ့ ဘဝ' လိုပါ။ ပေါများခေတ်စားနေတဲ့ လူ့ယဉ်ကျေးမှု
ကူးလူးခြင်း၊ ဇိမ်ခံပစ္စည်းများ၊ အဆီအဆိမ့်များ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာအာရုံများကို သူ
ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံနေရပြီး မချီတင်ကံ ပြောသံတွေလည်း ပါနေတယ်။ တစ်နည်း
အတိတ်နဲ့ပစ္စုပ္ပန် နှိုင်းယှဉ်မှုဆိုလည်း မမှားပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဒီကဗျာမှာ တွေ့ရတဲ့ ရောမဆိုတာ ဘာလဲ။ တိုက်ရိုက်
အနက်လား၊ ဂယက်အနက်လား။ တစ်ခုရှိတာက လက်ရှိ ရောမပြည်ကို ပြော
တာလား။ ရောမပြည်ဆိုတာက ယခုလက်ရှိ အိတ်လီနိုင်ငံဖြစ်ပေတယ်။ ယခင်

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ရောမ အင်ပါယာဆိုသည်မှာ ဥရောပတစ်လွှားမှသည် မြောက်အာဖရိကနှင့် အရှေ့ဗဟိုအာရှအထိ ကျယ်ပြန့်ခဲ့ပေတယ်။ ရောမသူ ရောမသားတို့မှာ ကဗျာထဲက အတိုင်း အသားအရောင် အထူးစိုပြည်ပြီး ချောမွတ်လှပကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေမှာလည်း အရပ်မှာ မနိမ့်လွန်း၊ မမြင့်လွန်း လည်တိုင် ကြောရှင်းကာ အကြောစိမ်းလေးများ ပင်ထကာ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည်ဟု ဆိုကြလေတယ်။ ဥရောပတိုက်သူများကဲ့သို့ ကလန်ကလားအရပ်နှင့် မွဲခြောက်တွေလည်း မရှိကြပေ။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးအနက်ရောင်များဖြင့် ကြောရှင်းလှပကြပေတယ်။ ရောမဟာ ရှေးအကျဆုံး မြို့ဖြစ်ပြီး မြို့တော်ရဲ့ သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ ဝန်းကျင်ပင် ရှိနေလေပြီ။ ရောမမြို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်မှာ ဝံပုလွေမကြီးက ရှိမြူးလပ်(စ်) နှင့် ရီးမတ်(ခ်) အမြှာညီနောင်အား နို့တိုက်ကျွေးနေပုံ ဖြစ်တယ်။

ကဗျာထဲက ရောမဆိုတာ ခင်ဗျားနေတဲ့ ဒေသတစ်ခုလား။ ခင်ဗျား ရင်ထဲမှာ သိနေတဲ့ အရပ်လား။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အရပ်လား။ တစ်ခုခုပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တကယ်ပြောလိုတာက ကဗျာကို တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဘာသာစကားအကြောင်း အနည်းငယ် ပြောကြည့်ချင်တာပါ။ ၎င်း အကြောင်း မပြောမီ ၂၀၀၉၊ ဧပြီလထုတ် လှိုင်းသစ်မဂ္ဂဇင်းပါ ဆရာဝင်းမြင့်ရဲ့ နောက်ထပ် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ထပ်မံ ဖတ်ကြည့်စေချင်တယ်။

အား ရီ(ရယ်)တာရယ်

အပျိုကြီးပန်းတွေပွင့်နေတဲ့ နွေဦးရာသီမကြီးတွေရဲ့ အဆောက်အဦလွန်နှင်းဆီဟာ သိစိတ်အလျဉ်း စီးကြောင်းတစ်ကြောင်းလို သိသိကြီးနဲ့ တုံ့ကိုဘာဝေ ဘာဝေဖန်မှုမရှိဘဲနဲ့ ဂျို့ဂျို့ကျ (ချုံးချုံးကျ) ဂျိတ်ဂျိတ်ချင်း (ချိတ်ချိတ်ချင်း) ငြိတွယ်ချိတ်ပမာ ချုပ်ရိုးချုပ်သားအတိုင်း လိုက်လျောညီထွေ မနေထိုင်မှု လူဟာ ပေါ့ပယ်ညီကျေးမှုနဲ့ သမိုင်းကြားမှာ စလေ့တို့ ထုံးစံတို့ နတ်ကိုးကွယ်မှုနဲ့ ဒစ္စကိုအက ဂျိမ်းတုတ်တုတ် ဂျိမ်းတုတ်တုတ် ကိုဘိုကေဟာ ဆံရှည်ထား သျှောင်ကြီး

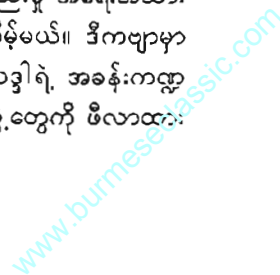
အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ဗွေဟာ သမိုင်းတစ်ပတ် မလည်တော့ဘူး အဝေးပြေး လမ်းပေါ်မှာ တစ်ထောက်နား ပထဝီစခန်း ဝါစိမ်းနီ ပြာတွေဟာ စာထဲ ဟောသလိုဝင်လာတယ် အလောင်းဘုရား ကျန်စစ်သားနဲ့ ဘုရင့်နောင် ဗန္ဓုလ ငယ်ငယ်က ကိုယ် ဘယ်အသင်းမှာ ကန်ခဲ့သလို ကျောနံပတ် ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှ ကျပျောက်သွား ပြာကျပါကျ တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း ဒါကို ခံစားမှုနဲ့လုပ်ရမှာဟု ကိုယ်မှာ ရင်ဘတ်မှ မရှိတော့တာ နံရိုးတွေနဲ့ စွတ်ပြုတ်လိုက်လို့ ရမလား တစ်လင်ကွာ တစ်ယူနစ် တစ်လီတာ ကဗျာမှာ အကွာအဝေးတွေ သိပ်မတွေ့ရတော့ဘူး (ပေ ၁၀၀ x ၁၂၀ ပေ) ခြံစည်းရိုးကို ကမ္ဘာထင် တစ်ချောင်းငင်လေးဟာ သဝေထိုးလျက် အောက်က မြင့်လည်းမရ သေးသေးတင်လည်းမခံ ရေးချလိုက်တော့ ဦးခေါင်းထဲမှာ မြက်ခင်းတွေ ပွစာကြိုနေပြီ သီးပင်စားပင်ဆိုလို့ မျှစ်စိုလေးတစ်စုံ အရှေ့ကနေဝန်းပျက်သည့်ပမာ။

ဝင်းမြင့်

အထက်ပါကဗျာနှစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုပြီးတဲ့အခါ အရသာများ လုံးဝကွာခြား သွားပါလိမ့်မယ်။ ပထမကဗျာမှာ အကြောင်းအရာ ဦးတည်ချက်၊ ခံစားမှု အာရုံရပ်များကို မြင်တွေ့နိုင်ပြီး ဒုတိယ ကဗျာမှာတော့ ဘာသာစကား အတတ် ပညာရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ ပြသနေမှုကို မြင်တွေ့ရမှာပါ။ ဒုတိယ ကဗျာကိုတော့ ပထမကဗျာမှာလို အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုရလိမ့်မိနီနဲ့ လိုက်မိရင်တော့ မောသွားမှာပဲ အဖတ်တင်ပါ့မယ်။ သေချာတိကျတဲ့ အကြောင်းအရပ် နောက်ကဗျာမှာ မတွေ့ ရပါဘူး။ ဒုတိယကဗျာမှာက ပထမကဗျာဖတ်ရသလို သိပ်ပြီး ဖြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ဘာသာစကား ကဗျာတွေရဲ့ ဖွဲ့စည်းမှု အရေးအသား ထုံးစံအတိုင်း (Bad disc) ဖြစ်နေသလို ထောက်နေပေလိမ့်မယ်။ ဒီကဗျာမှာ 'ကဗျာဆရာဟာ သဒ္ဒါရဲ့အထက်က ဖြစ်သည်' ဆိုတဲ့ သဒ္ဒါရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ ကို အပြည့်အဝ အသုံးချသွားပါသလား။ သမားရိုးကျအဖွဲ့တွေကို ဖိလာထား

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

တယ်။ သဒ္ဒါရဲ့ ရှေ့နောက်ပြေပြစ်မှု စည်းကမ်းနည်းလမ်းတွေကိုလည်း ထက်ပိုင်းချိုး ချလိုက်တယ်။ (ကဗျာရဲ့လှိုင်း (ပါဒ) တွေကိုလည်း မဖြတ်သင့်တဲ့ နေရာမှာ ဖြတ်တောက်ပြီး မစသင့်တာနဲ့ ပြန်စထားတဲ့ လှိုင်းတွေကို တွေ့ရမှာပါ) ပထမကဗျာမှာ ကဗျာပတ်သူဟာ ကဗျာနဲ့အတူ လိုက်ပါသွားပြီး နောက်ကဗျာမှာတော့ နောက်က မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နဲ့ အင်တင်တင် ဖြစ်နေပေလိမ့်မယ်။ ကဗျာလှိုင်းတွေ လှိုင်းတွေကို တစ်ကြောင်းချင်း တစ်ကြောင်းချင်း ဖတ်သွားလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရယူလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားဆီမှာ၊ ထံပါးမှာ ဘာသာစကားများသာ အဖတ်တင် ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့ပေလိမ့်မယ်... ကိုယ့်လူ။ နောက်ပြီး တချို့လှိုင်းတွေမှာ ပထမလှိုင်းအဆုံးနဲ့ နောက်လှိုင်းအစကို တမင်လှီးလွဲပြုလုပ်ထားခြင်းကိုလည်း မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ပထမလှိုင်းနဲ့ မဆုံလို့ နောက်လှိုင်းမှာ ဆက်ရေးလိုက်ရတဲ့ သဘောမျိုး (Pseudo Problem) ပြဿနာအတု/ လူလုပ်လောက အခင်းအကျင်းပဲ ဖြစ်ပေတယ်။ ပထမလှိုင်းနဲ့ နောက်လှိုင်းပေါင်းလိုက်ပါမှ အဓိပ္ပာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ထွက်ရတာမျိုး ရယူထားတယ်။ ရှေးဆရာများရဲ့ ကဗျာပဒေသကျမ်းများ အလိုအရဆို ဒေါသသင့်တယ် ဆိုမလားပဲ။ ဒီအချိန် ဒီအခါကျတော့ မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ ယူဆလာပုံရတယ်။ ပြီးတော့ အသံတွေရဲ့ စီးဆင်းမှု ရစ်သမ်ကိုလည်း အမှတ်မဲ့ ထားလိုက်တော့တယ်။ ကဗျာကို အသံထွက်ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။ အသံရဲ့အလုပ်ကို ကျနပြေပြစ်စွာ မလုပ်တော့ပေ။ တာဝန်ကို လွှဲရှောင်ပေးလိုက်ပြီ။ ပြောရရင် မလိုအပ်တော့တဲ့ ကစားသမားများ ထုတ်ရောင်းပစ်လိုက်တဲ့ သဘောသက်ရောက်ပေးလား။ ဥပမာ-ကပေးဆိုင်ထဲအဝင် လမ်းတည့်တည့်လမ်းလယ်ခေါင်မှာ သစ်မြစ်ဆုံကြီးကို တမင်ချထားသလို လူတွေက ဒီသစ်မြစ်ဆုံကြီးကို ကွေ့ပတ်လျှောက်ပြီးမှ ဆိုင်ထဲ ဝင်လို့ရကြသလိုပါပဲ။ လူက တမင်ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဖရိုဖရဲ အတုအနုပညာဟု သုံးကြည့်ချင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း အနုပညာရဲ့အလှ အလင်းသစ်တစ်ခုပါပဲ။ ပြီးတော့ ဆရာသိန်းဖေမြင့်ရဲ့ 'အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ' ကို Parody ပုံစံ ကျီစယ်ပြု လိုက်သလို သဘောဖြင့် 'အရှေ့က နေဝန်းပျက်သည့်ပမာ' ဟု သူ့ကဗျာကို အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။

အထက်ပါ ကဗျာဆရာဝင်းမြင့်ရဲ့ ကဗျာ ၂ ပုဒ်မှာ ပထမတစ်ပုဒ်မှာ ချောချောချူချူနဲ့ ဖတ်ရတာ လွယ်ကူသလောက် နောက်ကဗျာမှာတော့ မွန်းကျပ်

အိပ်မက်နိပ်စာပေ

ထောက်အင်နေသလို ခံစားရတယ်။ နည်းနည်းလည်း ပင်ပန်းသလို ရှိပေလိမ့်မယ်။ ရှေ့ကဗျာမှာ တစ်လှိုင်းနဲ့တစ်လှိုင်း ကူးလူးမှု လွယ်ကူသလောက် နောက်ကဗျာမှာတော့ ပြတ်တောက်ပြတ်တောက်နဲ့ ရှေ့ကလို အလွယ်တကူ ကောက်ယူသွားလို့မရတဲ့ ဒုက္ခကို တွေ့ရမယ်။ ဒါကလည်း ဘာသာစကားအပေါ် အာရုံရောက်သွားအောင် ပြေးလမ်းပိတ်မှု တစ်ခုပေးလား။ ဉာဏ်စိုက်လာအောင် ပြုမူချက်လား။ ဒီနေရာမှာ ကဗျာဆရာကြီး မောင်သင်းခိုင်ရဲ့ ကဗျာဝေဖန်ရေးတစ်ခုမှာ ဆိုထားတဲ့ စကားတစ်ခု ပြောကြည့်ချင်ပါတယ်။

'ပဲစေတစ်စေ့ကို စိုက်ပျိုးတယ်။ ပဲစေ့ကနေ အညောင့်ထွက်လာမယ်။ အညောင့်ကနေ အရွက်။ အရွက်ကနေ အပွင့်၊ အပွင့်ကနေ အသီး ဖြစ်လာပုံမျိုးပါပဲ။ ပင်မမျိုးစေ့ဖြစ်တဲ့ ပဲစေ့ဟာ ပျက်စီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ထွန်းတာပဲ မဟုတ်လား။ Negate လုပ်တယ်။ ခြေဖျက်တယ်။ ပိုရှင်းအောင် ပြောရရင် ပဲစေ့ဟာ (Negation of Negation) ခြေဖျက်ခြင်းရဲ့ ခြေဖျက်ခြင်း သဘောပါပဲ'

အနုပညာမြောက်သလို လက်တွေ့လည်းဆန်တဲ့ စကားရပ်ပါ။ လေးလုံးစပ်တွေမှ သည်ခေတ်ပေါ် ထိုမှသည် ခေတ်ပြိုင်ဆိုရာမှာလည်း ဒီသဘောအတိုင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ ဆရာဝင်းမြင့်ဟာ သူ့ရဲ့ ရောမအင်ပါယာကို ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုမရဘူးပေါ့။ ခြေဖျက်လိုက်တာလား။ ရောမအင်ပါယာ ဖြိုကွဲခြင်းမှသည် အား ရီတာရယ် ကဗျာဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်ခြင်းဟာ ခြေဖျက်ခြင်းရဲ့ ခြေဖျက်ခြင်း သဘောတွေလား။ ထပ်ဆင့်ဖြစ်ထွန်းမှု တစ်ရပ်ဟု ဆိုရမလား။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုပဲ ယုံကြည်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခေတ်ပြိုင် မြန်မာကဗျာလမ်းကြောင်းဟာ ၂၀၁၀ နောက်ပိုင်း ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ဖြတ်သန်းကြမလဲဆိုတာ အမျိုးမျိုးအစုံစုံ အဖုံဖုံသော ကဗျာများကို ဖတ်ရှုအာရုံစိုက်ရင်း (အသေအချာ) သတိပြု၊ ဂရုစိုက်ကြရပါဦးမယ်။ သတိပြု၊ ဂရုစိုက်ကြမှလည်း ဖြစ်မယ်၊ အသေအချာပါပဲ။

[ရုပ်ရှင်ထားကဗျာမဂ္ဂဇင်း နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၀]

□

တွေ့ရတဲ့ ရှုခင်းရှုကွက် အဆက်အစပ်တစ်ခုမှာ ဘာရုဏ်ဆိုတဲ့ ဘာရုဏီနက္ခတ်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်တယ်။ ၎င်းမှာ ညောင်စောင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး ပြုဇာဘာရုဏီဟူသော ကြယ် ၂ လုံးနှင့် ဥတ္တရာဘာရုဏီဟူသော ကြယ် ၂ လုံး စုစုပေါင်း ၄ လုံးအား နှစ်လုံးစီခွဲခြားထားတဲ့ နက္ခတ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ပြာသိုလမှာ လစန္ဒာနှင့်အတူ အပြိုင်ထွန်းလင်းပေါ်ထွက်လာတဲ့ နက္ခတ်တို့ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှု ပြင်းထန်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကို စာဆိုက ဖွဲ့ဆိုထားတာပါ။ နက္ခတ်တာရာကြယ်တာရာတို့နှင့်အပြိုင် တစ်တပ်တစ်အား အနေဖြင့် လှချက်ထူးကဲပါသတဲ့ ခွာညိုပန်းရဲ့အလှ။ ၎င်း ခွာညိုပန်းရဲ့ နင်းပွင့်သောက်မျိုပြီး စိမ်းစိမ်းစိုစိုဖြင့် လှပမြိုင်ဆိုင်ဖွယ်သော အံ့ဘနန်း နှစ်လှိုဖွယ်တစ်ရပ်ကို ဖွဲ့ဆိုခြင်း မြင်ကွင်းဖြင့် ကဗျာကို အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။

ဆက်လက်ဖော်ပြမယ့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကတော့ ပြာသိုလကို တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ အမည်သညာမှည့်ခေါ်ထားတဲ့ ဒီဇင်ဘာဆိုတဲ့ ခေတ်ပေါ်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်ပြချင်ပါတယ်။

ဒီဇင်ဘာလ

စာရွက်အလွတ် တစ်ရွက်ပေါ်မှာ
ပျော်ရွှင်မှုကို လှယူခဲ့တဲ့ နေ့တစ်နေ့အကြောင်း
စာသားတွေကို ချရေးမိခဲ့တယ်။
ကြေကွဲမှုက ခွင့်ပြုလိုက်မယ်ဆိုရင်
မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး မှုန်ဝါးသွားမယ့်မျက်ရည်
မမြင်ရတဲ့ အခြားတစ်ဖက်ကို တွေးခေါ်ဖို့
မြင်နေရတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းကို အဖြူရောင်ဆေးခြယ်ဖို့
ရှုနေတဲ့လေမှာ အောက်ဆီဂျင်များဖို့
အေးစက်နာကျင်မှုတွေရဲ့ တစ်ဖက်သတ်အဓိပ္ပာယ်မှာ
ငါ့ဟာ ရန်သူကို နှလုံးသားတစ်ခုနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်တယ်။

အောင်ပိုင်စိုး
မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၈

ရန်သူကို ခွာညိုပန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း

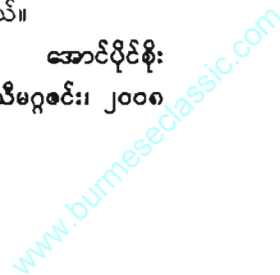
ပြာသိုလ

ငွေသော်တာ စန္ဒာနှင့်၊ ဖုသျှတဲ့လမ်းဆုံ။
တိမ်လွှာမှာ၊ ရောင်ဝါကျင်းလို့
နှစ်မင်းတူပြိုင်ပ၊ မြန်းကြွခိုက်ကြုံ။
ဘရုဏ်၊ ပြိုင်စုံမြနန်း။
နှစ်မိမ်းစိုစိုနှင့်၊ ပန်းခွာညိုငုံတံထူးတယ်
ဖူးပွင့်ချက်ဆန်း။

ဖိုးသူတော်ဦးမင်း

တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီဖွဲ့ ကဗျာများထဲမှာ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းရဲ့ လေးချိုးဖွဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဟိုးရှေးရှေးခေတ်အချိန်ကတော့ ၎င်းကဗျာအမျိုးအစားများ အပြိုင်အရိုင်း ထွက်ပေါ်ခဲ့ဖူးတယ်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ဒီဥဓမ္မလောက သဘာဝအလှကို ဖော်ကျူးဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ လက်ရာမွန်တစ်ခုဆိုလည်း မှားအံ့မထင်။

ပြာသိုလကို ထုတ်ဖောက်ပြသလို ရှုမြင်လိုက်ရတဲ့ လမင်းနှင့် ဗိတာန် သဏ္ဍာန် ၁၁ လုံးရှိတဲ့ ဖုသျှနက္ခတ်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ အခါသမယ တိမ်တောင်တိမ်စွန်တွေ လူးလာကူးယှက်ပြီး အဝါရောင်မိုးတိမ်သားတွေအဖြစ် ကူးပြောင်းပြိုင်ဆိုင်တာ ထွန်းလင်းတောက်ပနေတဲ့ ပသာဒအခြေအနေတစ်ရပ်ကို ရည်ညွှန်းထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ နောက်ထပ်

ကဗျာဆရာ အောင်ပိုင်စိုးက သူ့ရဲ့ကဗျာကို ခေတ်ပေါ်အာရုံခံစားမှု အမြင်နှင့် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်တယ်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ စာရွက်အလွတ် တစ်ရွက်လို ဘာအစွန်းအထင်းအကွက်မှ မရှိခြင်း၊ ဒဏ်ရာ အကျပ်အတည်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိတဲ့ သူ့ဘဝ သူ့အိပ်မက်ထဲက ပျော်ရွှင်မှုတွေကို လှပယုံလိုက်ရ တယ်လို့ ကဗျာမှာ ပြောထားတယ်။ စွပ်စွဲထားတယ်။ ဘဝထဲက ပျော်ရွှင်မှုတွေ ကို နုတ်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့ ရလဒ်အဖြေက ညည်းညူမှု၊ နာကျင်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှု၊ မချင်မရဲဖြစ်မှု လွမ်းဆွေးမှု၊ သောက စိတ်မသက်သာမှု စသည်တို့ပဲ ကျန်ခဲ့ မှာပါ။

ကြေကွဲမှုက ခွင့်ပြုလိုက်မယ်ဆိုရင်

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး မှုန်ဝါးသွားစေမယ့် မျက်ရည်

သူက မျက်ရည်ဆိုတာ ကြေကွဲမှုဆီကလာတဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဟု ပြောချင်ပုံရတယ်။ စိတ်ကိုတင်းထားရင်၊ စိတ်ကို ကားဘီး လေလျှော့သလို လျှော့လိုက်ရင် ဘာဖြစ်လာလိမ့်မလဲ။ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ဆိုထားလိုက်ပုံက မျက်ရည်တွေ မျက်လုံးအိမ် တစ်ဝိုက်မှာ တွဲလှဲခိုသိုင်းမိုင်း ဝေရီနေပြီး အမြင်ကို ဝိုးတဝါးဖြစ်သွားစေမယ်။ ဟန်ချက်မညီသော အဆိုမြင် တဲ့ပြန်မှုတွေ ရောက်ကောင်းရောက်လာနိုင်မယ်။ မပြေမလည်ဖြစ်မှု၊ ကြေကွဲ မှု ပြဿနာ လူသားဆန်မှု တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ နားမလည် မှုများနဲ့အတူ မမြင်ရတဲ့ အခြားတစ်ဖက် Next being မသေချာ မရေရာတဲ့ အနာဂတ်ထက် ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ လက်ရှိအနေအထားကို အာရုံစိုက်ဖို့ အမှန်ကန်ဆုံး ချဉ်းကပ်ကြည့်ဖို့ မဟုတ်ပါလား။ ချုပ်ပတ်ထဲက ငှက်ဆိုတာ လက်ထဲက ငှက် လောက် သေချာမှု မရှိနိုင်ပါ။ အဇ္ဈတ္တဘဝရဲ့ တွေ့ကြုံခံစားမှုကို ကဗျာဖြစ်စဉ် ပြ သဘောနဲ့ ဆက်ထုံးဖွဲ့ယူထားခြင်း ဖြစ်တယ်။ ပုဂ္ဂလိက စိတ်ပိုင်စားမှု အဆောက်အအုံကို ဘာသာစကားနဲ့ သွတ်သွင်း ဖော်ပြထားသော်လည်း စိတ် တွင်း ခံစားမှုသဘောကို သူက အပြင်းအထန် ယုံကြည်စွာ ဂရုပြုတည်ဆောက် ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ထူးခြားမှုတစ်ခုကလည်း ဒီဇင်ဘာနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ထင်ရှား တဲ့ အမှတ်အသားတွေဖြစ်တဲ့ နှင်းတွေကျနေတာတို့၊ ခွာညှိပန်းတွေ ပွင့်နေတာ တို့ ခရစ္စမတ် စသည်တို့ကို ကဗျာထဲမှာ မတွေ့ရပါဘူး။ အားလုံးကို လွမ်းခြုံ ပြီး ဖြန့်ကျက် မကြည့်ပါဘူး။ လိုချင်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကိုသာ ထုတ်နုတ်

ပြီး စာမျက်နှာ အချို့ ကျော်လှန်ပစ်လိုက်ပါပြီ။ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တဲ့တရား ဘာသာရေးရာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုတွေ ညှိယူမနေတော့ဘဲ ရင်ထဲကကျလာမှ ရိုက်ခတ်ချက်အတိုင်း တစ်ယူသန် တစ်ကြောင်းထိုးရင်ဆိုင်လိုက်တဲ့ ခံတပ်ဟာ နှလုံးသားလို့ သူကောင်းပြုလိုက်တယ်။

အခုလို ခင်ဗျား ဖတ်ရှုလိုက်ရတဲ့ ကဗျာနှစ်ပုဒ်မှာ ရေးခေတ်စာဆို မိုးသူတော် ဦးမင်းက ပြာသိုလကို ကိန်းသေထားပြီး ခွာညှိပန်းနဲ့အတူ ကြယ် တာရာ နက္ခတ်တို့ရဲ့ အသွေးအရောင်စတဲ့ သဘာဝအလှတွေကို ကူးယူဖော်ပြ ဖွဲ့ဆိုသွားသလို ပြာသိုလရဲ့ ဖြစ်ပျက်မှု အခင်းအကျင်းအား ပုံဖော်ခြင်းတစ်ရပ် ဟုလည်း ဆိုလိုရပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်စဉ်ပြုမှုတွေကလည်း ပြာသိုလနှင့်သာ ဆိုင်တဲ့အတွက် ၎င်းအဖြစ်အပျက်ကလည်း ပြာသိုလမှာသာ မြင်တွေ့ ကြုံကြိုက် ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အောင်ပိုင်စိုး ကဗျာမှာတော့ ထိုသို့မဟုတ် သူ တနှင့်တသီး ခံစားလိုက်ရတာတွေကို ချဲ့ထွင်တည်ဆောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူခံစားလိုက်ရတဲ့ ခံစားမှုအသိ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ဒီဇင်ဘာမှာ ဖြစ်တဲ့အ တွက် ဒီဇင်ဘာဟု အဆိုပြုလိုက်ခြင်းပေးလား။ သို့သော် အခု အဖြစ်အပျက်ဟာ စက်တင်ဘာမှာ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သူ့ကဗျာကို စက်တင်ဘာဟု ဒိုင်မင်းရှင်း ပြောင်းလိုက်မှာလား။ စဉ်းစားရာ...

မိုးသူတော်ဦးမင်းကတော့ လောက သဘာဝအလှတရားကို ဝန်းဝိုင်း ယှက်ဖောက်ဖွဲ့ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အောင်ပိုင်စိုးကဗျာမှာတော့ ခေတ်ရေစီးကြောင်း အတိုင်း အဇ္ဈတ္တခံစားမှုစိတ်ပေါ် ညွှတ်ကွေးပြီး ခံစားမှုအသိကို ခေတ်ပေါ်ကဗျာ တို့ ထုံးစံအတိုင်း ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပေတယ်။

မိုးသူတော်ဦးမင်းက ဘော်ငွေစန္ဒာနှင့် ဖုသျှနက္ခတ်ကို ကောင်းကင် လမ်းဆုံမှာတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုလျှင် ကြေကွဲမှုနှင့် မျက်ရည်ကို ဒီဇင်ဘာလမ်းဆုံမှာ အောင်ပိုင်စိုးလည်း ကြုံလိုက်ရပါတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သို့ ငြင်းရပါ မယ်။

[အလင်္ကာဝတ်ရည်မဂ္ဂစင်း၊ သြဂုတ် ၂၀၁၀]

www.burmeseclassic.com

နာမည်ကိုရွတ်ရင်း ဖြစ်တည်မှု ပဓာနတွေကျ

ကဗျာဆရာ မင်းစိုးရာရဲ့ “နာမည်ကို ရွတ်ရင်း မျက်ရည်ကျ” ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုပါတယ်။ မင်းစိုးရာဟာ ၂၀၀၀ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ပုသိမ်မြို့ဖွား ဆယ့်လေးမျဉ်းစောင်း (၁၄/-) ကဗျာဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ကဗျာ အတော်များများကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကဗျာတချို့မှာ Existentialism ဖြစ်တည်မှု ပဓာနဝါဒဆန်မှု အရိပ်များကို တွေ့နေရသလိုပါပဲ။

ဖြစ်တည်မှုပဓာနဝါဒနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာနတ်နွယ်ပြောတာက ‘အမှန် တကယ်ရှိမှုသဘောတွေ အခြေခံသော်လည်း ယင်းဝါဒကို ဖွဲ့စည်းသော စာပေ၊ ဝတ္ထုများမှာ အင်မတန် ကဗျာဆန်ပြီး အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ကြသည်။ ဇာတ်လမ်းဖွဲ့စည်းမှု ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားမှုများမှာ အိပ်မက်ပမာဖြစ်သည်။ ထမင်းလုံး တစ္ဆေခြောက်သည်ပမာ ဖြစ်သည်။ စိတ္တဓဝေဒနာ ဖမ်းစားသည့်ပမာ ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့်ပင် အချို့ အစွန်းရောက်စာများသည် အစမရှိ၊ အဆုံးမရှိ အဓိပ္ပာယ် မရှိ ပရမ်းပတာများ ဖြစ်ကြရသည်’ ဟုလို့ပဲ မင်းစိုးရာရဲ့ ကဗျာတွေမှာလည်း အဖော်မဲ့တဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ နေရတာမျိုးတွေ အဲဒီအခါ နေရတာနဲ့ သေရတာ မထူး သလို သေခြင်းတရားကို အမြည်းစမ်းသဘောမျိုးနဲ့ မြည်းစမ်းကြည့်နေသလို အားလုံးဟာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်နေပြီး လူ့ဘဝနဲ့အတူ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာလည်း မွန်းကျပ်ကာ လုံးလုံး အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့နေပြီး အိပ်မက်ဆန်တဲ့ အစွန်းရောက်မှု ဖရိုဖရဲဖြစ်စဉ်သဘောတွေကို သူ့ကဗျာမှာ တွေ့နေရပါတယ်။ သူ့ကဗျာအချို့ ကို ချဉ်းကပ်ကြည့်ရအောင်—

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ခြုံပြီး မခေါက်ဘဲထားတဲ့ စောင်လို
ခုတင်ခြေရင်းမှာ ပုံလျက်သားတွန့်လိမ်ခွေခေါက်

အာရုံမှာ မွဲပြာကျလုပြီ

ပါးစပ်က ဆဲရေးတိုင်းထွာ၊ မေတ္တာပို့၊ ညည်းတွား၊ ဆုတောင်း
အကောင်းမြင်လိုက်၊ ရွဲ့စောင်းလိုက် ထလိုက်၊ ထိုင်လိုက်
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်၊ အခန်းထဲ ဂနာမငြိမ်
ယောက်ယက်ခတ်စိတ်ထဲ
စိတ်ထဲ ယောက်ယက်ခတ် ဂနာမငြိမ်အခန်းထဲ
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ယောက်ယက်ခတ် ဂနာမငြိမ်
စိတ်ထဲ
ပေါ့သလိုလိုလေးလံ လွတ်မြောက်သလိုလို အကျဉ်းကျ

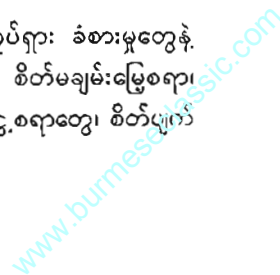
သောက်လက်စ မကုန်သေးသော ဆေးလိပ်တိုများ
ဓားထိုးခံရတဲ့ဗိုက်လို အူတွေ အခွေလိုက် တိုးလို့တွဲလောင်း
အဝတ်အစားများ

အရှေ့မှာ ချောက်ကမ်းပါး အနောက်မှာ သားရဲ

ပျံသန်းရင်း အတောင်သေသွားတဲ့ ငှက်လို
ထိုးကျပျက်စီးလို့
(နှလုံးအိမ်မဂ္ဂဇင်း)

လူသားတွေရဲ့ တကယ် ခံစားလာရတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားမှုတွေနဲ့
မရှောင်မလွှဲသာအောင် ကြုံကြိုက်နေကြရတဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ၊
အော်ဂလီဆန်စရာတွေ၊ ပူပင်သောက ဖြစ်စရာတွေ၊ ငြီးငွေ့စရာတွေ၊ စိတ်ပျက်

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

စရာတွေ၊ စိတ်အာငယ်စရာတွေ၊ ကြောက်လန့်စရာတွေ၊ စွန့်ပစ်ခံရမှုတွေ၊ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းမှုတွေ ရှေ့နောက် မညီညွတ်မှုတွေ၊ ယုတ္တိကင်းမဲ့မှုတွေ၊ ကျိုးကြောင်းမညီညွတ်မှုတွေ၊ အကျပ်အတည်းခံစားရချက်တွေ၊ ဆန့်ကျင်မှုတွေ၊ အယောင်ဆောင်မှုတွေ၊ မရိုးသားမှုတွေ၊ မိမိကိုယ်ကိုယ်မိမိ လှည့်စားမှုတွေနဲ့ ပုဂ္ဂလိက ဖြစ်တည်နေတဲ့ လူသားရဲ့ တကယ် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ သေခြင်း စတဲ့ အမှန်တကယ်ရှိနေတဲ့ အရာတွေကို မျက်မှောက်ပြုလာကြပါတယ်။

တကယ်သိတာက ပြင်ပလောကကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက အတွေ့အကြုံ ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီခံစားမှုဟာ အမှန်တရားပဲ။ အရေးအသား အထုံးအဖွဲ့တို့မှာလည်း အကြောင်းအရာနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ အိပ်မက်သဖွယ် အဆန်းတကြယ် တွေ့နေရတယ်။ သူ့ရင်ထဲက ပွင့်ထွက်လာတဲ့ အတွေးအခေါ် ဖိနှိပ်မခံနိုင်လွန်းလို့ ထွက်ပေါက်ရှာမှု (ထွက်ပြေးခြင်း) လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ဆန့်ကျင်ပြီး အလွတ်ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သို့သော်လည်း လမ်းစရာမရတဲ့ ချာလည်လည် ဖြစ်နေရတယ်။ ယုံကြည်ထား တဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် စတဲ့ ပြဋ္ဌာန်းခွင့်များနှင့် ဘဝကို တည်ဆောက်ချင်သူများပါ။ လူသားတွေအတွက် အမှန်တကယ် လိုအပ်နေတာက လွတ်လပ်မှုကို ဆာလောင်တဲ့ စိတ်အလိုဆန္ဒပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ကဗျာကို စလိုက်ကြရအောင်-

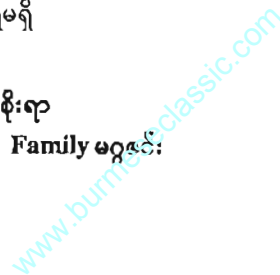
နာမည်ကိုရွတ်ရင်း မျက်ရည်ကျ

ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိရတော့
ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်မှန်း သိနေရတယ်
ခန္ဓာကိုယ်မှာ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလိုနေသလို
ငါ့မှာလိုအပ်လို့
တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေတဲ့ အကြောင်းအရာ
ဦးနှောက်ကို ဝေဒနာနဲ့ တဖြည့်ဖြည့်လာစားတယ်
ဟိုတွေး ဒီတွေး တောင်တွေး မြောက်တွေး
ပြေးလွှားနေရတယ်

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

အမှောင်ဆိုတော့
ထိခမ်းမိသမျှက ကိုယ်ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းလားလို့
ယောင်မှားမိပါတယ်။
မခေါ်ဘူး မပြောဘူး
တံခါးကိုဆွဲပိတ် ကိုယ့်အရိပ် ကိုယ်ချုံ့ကြည့်တော့
အိပ်ယာပေါ် ရွေ့ခေါက်နေတာ
အလျင်စလို ပြေးထွက်သွားတာ
အဝတ်အစားတွေ နံ့စော်ကြေမွနေတာ
ဆံပင်တွေကို ဆွဲဆန့်နေတာ
ရုပ်နေရင်း အကြောင်းမဲ့ ရုပ်တန်ငေးဝေသွားတာ
ဖုန်းကြိုးတွေဆီ တွားတက်နေတာ
ကတ္တရာလမ်းကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ခေါက်ထည့်နေတာ
မြန်မြန်စား မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်ရောက်မလာတာ
မရောက်တဲ့အရပ်ဆီ ထွက်ခွာသွားပြီး
ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ရုပ်တန်နေတာ
ရုပ်တန်တိုင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့လျက်
အဓိပ္ပာယ်တိုင်းမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရတာ
အသက်ရှင်နေစဉ်မှာ နာမည်ကိုရွတ်ရင်း
နာမည်ကိုရွတ်ရင်း
သူ့နာမည်ကိုရွတ်ရင်း...
တိုးတိတ်စွာ
သူ့နာမည်ကိုရွတ်ရင်း မျက်ရည်ကျ
အသက်ရှင်စဉ်မှာ ပျော်သလိုလို ရယ်မောရင်း ရယ်သလိုလိုမျက်ရည်ကျ
အလွမ်းရယ်
ချစ်ခြင်းက Fibre optics ထဲ ပိတ်မိနေပြီး
အရူးကတော့ သူ့အင်ဂျင်လေးထဲ လောင်စာဆီရိုမရီ
ဂက်စ်မီးတောက် ပြာလဲ့လဲ့လေးနဲ့ ညှိကြည့်လို့။

မင်းစိုးရာ
၂၀၁၀၊ ဧပြီလ၊ Family မဂ္ဂဇင်း
အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိရတော့။ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး။ မရှိသေးဘူး။ empty ဆိုတာ သိရတော့ ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်သေးတယ် ဆိုတာကို ပြောချင်ပုံရပါတယ်။ ပြီးတော့ အခုလို အဓိပ္ပာယ်မျိုးသက်ရောက်စေတဲ့ ဝါကျကို ကဗျာရဲ့ ၉ ကြောင်း မြောက်မှာလည်း ဆင်တူအဓိပ္ပာယ်ဆောင်ပေးတဲ့ ဝါကျအဖြစ် ထပ်မံ အသုံးပြု ထားပါတယ်။

အမှောင်ဆိုတော့
ထိစမ်းမိသမျှက ကိုယ်ထင်ထားတဲ့အတိုင်းလားလို့
ယောင်မှားမိပါတယ်

သူ့ကဗျာမှာ ရှေးကတင်ပြခဲ့သလို ငြီးငွေ့စရာတွေ၊ စိတ်အားငယ်စရာ တွေ၊ ယုတ္တိမဲ့စွာ၊ ကျိုးကြောင်းမညီညွတ်မှု စတာတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ တစ်သီး ပုဂ္ဂလ ခံစားမှုဘဝ ဖြစ်တည်ခြင်း အဆိုတွေကို ကဗျာက ဖော်ပြနေပါတယ်။ စိတ္တဇဝေဒနာသည် တစ်ယောက်လို အာရုံရပ်တွေ အိပ်မက်ဆန်မှု ဝါးတိုင်း သဏ္ဍာန်တွေ ကျိုးကြောင်း ယုတ္တိမဲ့မှုတွေကိုလည်း ကဗျာမှာ အခုလို တွေ့ရပါတယ်။

တံခါးကိုဆွဲပိတ် ကိုယ်အရိပ် ကိုယ်ချဲ့ကြည့်တော့
အိပ်ရာပေါ် ခွေခေါက်နေတာ

ဖုန်းကြိုးတွေဆီ တွားတက်နေတာ

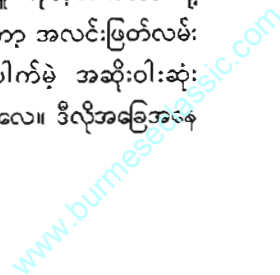
ကတ္တရာလမ်းကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ခေါက်ထည့်နေတာ
ကဗျာမှာတွေ့ရတဲ့ တစ်သီးပုဂ္ဂလခံစားမှုတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမပြု ဘဲ ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှု၌သာ အာရုံပြုလွန်းနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ 'အကြောင်း မဲ့ ရပ်တန့် ငေးဝေသွားတာ' 'မြန်မြန်ပြန်ရောက်မလာတာတွေ' 'မရောက်တဲ့ အရပ်ဆီ ထွက်ခွာသွားပြီး၊ ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ရပ်တန့်နေတာ' အခုလို ခန့်တဲ့တဲ့ ရွဲ့တဲ့တဲ့ ပြောတာတွေဟာ ကဗျာနဲ့လိုက်မက်သော လှပတဲ့ တွဲလုံး အရောင် တွေလား။ သတိပြုမိစရာ။ သဘောကျတာလေး တစ်ခုကတော့...

'အသက်ရှင်စဉ်မှာ ပျော်သလို ရယ်မောရင်း ရယ်သလိုမျက်ရည်ကျ' ဆိုတဲ့ လူ့ဘဝနဲ့ လူ့ဘဝဖြစ်တည်မှု ဒုက္ခအစစ်အမှန်တွေကို မြင်တွေ့ရတယ်။ လူ့ဘဝကို လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြင့် ဒုက္ခကိုပါ အဆစ်ရရှိပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။

လူ့အဖြစ်ရပ်တည်မှု လိုအပ်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ရရှိ လိုက်တဲ့ လူ့ဘဝမှာ လူ့ဘဝအပြင် ဘာတွေ ထပ်မံလိုအပ်သေးလို့လဲ။ တစ်လို တည်း လိုနေတဲ့ အလိုမပြည့်မှုတွေနဲ့ လူသားတွေရဲ့ အတောမသတ်နိုင်တဲ့ ဆန္ဒ လူသားဆန်မှုကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။ ဗုဒ္ဓအလိုအရ သန္တုဋ္ဌိ တင်းတိမ်ရောင်ရဲ ခြင်းဆီ မရောက်နိုင်တဲ့ လုံးလုံးဆန္ဒတွေမှာ မရောက်တဲ့အရပ်ဆီ ထွက်ခွာသွား ပြီး ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ရပ်တန့်နေတာတွေ၊ ရပ်တန့်တိုင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့ လို့ အဓိပ္ပာယ်တိုင်းဆိုတာလည်း သေဆုံး အသက်ရှင်စဉ်တုန်းကလည်း နာမည် ကို ရွတ်မိ၊ သူ့နာမည်ကို တိုးတိတ်စွာ ရွတ်ရင်း... ရွတ်ရင်းနဲ့ မျက်ရည်ကျ ဒါတွေဟာ non-stop ပုံစံ အဖွဲ့တွေပါ။ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကနေ တစ်ခုဆီ ကူးလူးနေကာ တစ်ခုကို တစ်ခုက တွယ်ချိတ်ပြီး တစ်ခုကို တစ်ခုက ထွန်းညှိ ထားတဲ့ (ဝိုင်းကြီးချုပ်ပုံစံ) ဒီထက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြောရရင်တော့ Cluster Bomb ဂလပ်စတာပုံးလို အတွဲလိုက် ဖြစ်တယ်။ တစ်ခုပေါက်ကွဲလျှင် ကျန်တာ တွေ ကျန်တာတွေလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားကာ၊ ကဗျာရဲ့ ဇာတ်ထွတ် climax ဆီ တစ်ပါတည်း ပို့ဆောင်လိုက်တာပဲ။ လူသား ဘဝရဲ့ ဒုက္ခ၊ သုက္ခတွေ မွန်းကျပ် လှောင်ပိတ်မှုတွေကြားမှာ သူ့ရဲ့ တပ်မက် မျှော်လင့်ခွင့် အလင်းတန်းလေးတစ်ခု၊ အသက်ရှင်ခွင့်တစ်ခု၊ အိပ်မက်လေး တစ်ခု အဲဒီ ဝိသေသ နာမည်လေးကို တိုးတိတ်စွာ ရွတ်ရင်း... ရွတ်ရင်းဖြင့် မျက်ရည်ကျ။

ဒီနေရာမှာ ဖြစ်တည်မှု ပဓာနဝါဒဇာတ်ကောင်တွေ ပြောသလို 'လူ တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တာဖြစ် ချုပ်ချယ်မှုမရှိတဲ့ ရွေးချယ်မှုဟာ ရိုင်းပျံချင် ရိုင်းပျံမယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းဟာ တစ်ခါတစ်ရံ အရူးအမူး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒီရွေးချယ်မှုနဲ့ စိတ်ကူးဟာ အကျိုးအရှိဆုံး အခွင့်အလမ်းပဲ' နောက်တစ်ချက်က ဒီကဗျာမှာ ခေတ်ပြိုင်လူငယ်တွေရေးတဲ့ ခေတ်ပြိုင် ကဗျာတို့ ထုံးစံအတိုင်း ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုအဖြစ်၊ အသုံးအနှုန်းတွေကတော့ ပါလာစမြဲပဲလေ။ သူ ယုံကြည်အားကိုးထားတဲ့ ကိုယ့်လူ ကိုယ့်ဘက်သားလို့ ထင်ထားရတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာကလည်း တကယ်တော့ အလင်းဖြတ်လမ်း ကြောင်း Fibre Optics ထဲမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ထွက်ပေါက်မဲ့ အဆိုးဝါးဆုံး ရက်စက်ခံစားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေကာ တိုးထွက်မရတော့တာပဲလေ။ ဒီလိုအခြေအနေ

မျိုးမှာ ဘာလုပ်မလဲ။ ကဗျာရဲ့ နောက်ဆုံးဝန်းကျင် နေရာတစ်ခုကိုဟာ ကဗျာရဲ့ Climax ဇာတ်ထွတ်ဖြစ်သလို တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကဗျာရဲ့ နိဂုံးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ ကင်းကွာလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်အင်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကို ဂရုမပြု စိတ်မဝင်စားတော့။ အရာရာကို စက်ဆုပ်နေသူတစ်ယောက်။ အရာရာကို ဆန့်ကျင်လိုသူ တစ်ယောက်။ အရာရာကို ငြီးငွေ့နေသူတစ်ယောက်။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ထွက်ပေါက်။ တကယ်တော့ လူဟာ အမြဲအပြစ်ရှိနေခြင်းပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် အပြစ်မကျူးလွန်ဘဲ အပြစ်ရှိနေတာကတော့ စိတ်ပျက်စရာ။ လူဟာ အချိန်မရွေး သူခံစားရတဲ့ အတိုင်းပြုမူရတာကို နှစ်သက်တတ်ကြတယ်။ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ အကျိုးစီးပွားရဲ့ စေစားရာအတိုင်း မလုပ်ချင်ကြဘူး။ မလုပ်လိုကြဘူး။

ဒီလိုနဲ့ အရာတစ်ခုခုကို လုပ်ပစ်လိုက်တာကတော့ သေချာပါတယ်။ အဲဒါကတော့-

‘အရူးကတော့ သူ့အင်ဂျင်လေးထဲ လောင်စာဆီ ရှိမရှိ
ဂက်စ်မီးတောက် ပြာလဲ့လဲ့လေးနဲ့ ညှိကြည့်လို့’

ကိုးကား

ဖြစ်တည်မှုပဓာနဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ (ပုဂံစာအုပ်တိုက်) ကလောင်စုံ။
[အလင်္ကာဝတ်ရည်မဂ္ဂစင်း စုပြီး၊ ၂၀၁၁]

မောင်ခင်သာ ဘူတာ

ဘူတာရုံကို လွမ်း

တစ်ယောက်ယောက်က မေးလိုက်တာပဲ
ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဘူတာရုံ
သံလမ်းကို မြင်နေရတာကြာပြီ၊ ဘယ်မလဲ
ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဘူတာရုံ
မီးခိုးသဲ့သဲ့ မြင်ရ၊ ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ
ရထားဥသြဆွဲသံ ဆက်တိုက်ကြားနေရ၊ ဘယ်မလဲ
ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဘူတာရုံ
ရပ်မသွားဘူး၊ ဥသြသံ ဆက်တိုက်ကြားနေရ
ဘူတာရုံဘယ်မလဲ၊ ရပ်မသွားဘူး အသံတွေပဲ
မျက်စိက မမြင်ရဘူး၊ ဘယ်မလဲ ဘူတာရုံ
(ဘူးဘော်)၊ ရပ်ကြည့်လို့ မမြင်ရတာလား
မဟုတ်ဘူး၊ လျှောက်ရင်း ကြည့်နေတာပဲ၊ ဘယ်မလဲ
ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဘူတာရုံ
မီးခိုးရဲ့နောက်မှာ မေးခွန်းက လိုက်သွားလေရဲ့

မောင်ခင်သာ

ဇန်နဝါရီလ ၂၀၀၇၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ မဂ္ဂစင်း

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ကျွန်တော်အမြင်အရ ဆရာမောင်ခင်သာရဲ့ ကဗျာဟာ သရုပ်မှန် ရေး ဟန် ပုံစံနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ရသပေးတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်လို့ မှိုက်မဲစွာ ဆိုချင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်အမြင် တစ်ခုတည်းပါ။ အခုနောက်ပိုင်း ရေးဖွဲ့နေကြတဲ့ ကဗျာဟာ ကဗျာဆန်မှုကို ဆန့်ကျင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အယူနဲ့ ဒီကဗျာဟာ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို ဆန့်ကျင်နေပါတယ်။ ဒါဆို ကဗျာဆန်တဲ့ ကဗျာလို့ ပြောရင် မမှားဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ လပွတ္တာမြို့ 'ရသကမ်းခြေ' ကဗျာမြတ်နိုးသူများအဖွဲ့က ချီးမြှင့်အပ်သော ဟေမန္တကဗျာဆု ရရှိထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်ဆို ဒီကဗျာဟာ ဖွင့်ဆိုရှင်းလင်းဖို့ (ယခု ကဗျာဆောင်းပါး) အဖြစ်နဲ့တောင် မြင်တွေ့စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တချို့ကဗျာတွေလို မျက်စိရှုပ်စေတဲ့ ဝါကျတွေ၊ တမင်ရှောင်ထွက်သွားတာမျိုးတွေ၊ အသိရခက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်မှုတွေ၊ ဘာသာစကားကြောင့် ဒုက္ခ၊ သုက္ခရောက်မှုတွေ၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံးရဲ့ content ကို လျစ်လျူရှုမှုတွေ ရှေ့နောက် အစီအစဉ် ဖရိုဖရဲဖြစ်မှုတွေ၊ အချိုးမျက်မှု စတဲ့ အခြင်းအရာတွေ ကဗျာမှာ မတွေ့ရလို့ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တွေးခေါ်မှုတွေ၊ လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး text စာသားတွေလည်း လုံးဝ မတွေ့ရပါဘူး။ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။ ကဗျာရဲ့ flow ဟာ ငြိမ်ညောင်းစွာ စီးဝင်လာတယ်။ စီးထွက်သွားတယ်။ ခင်ဗျား အလိုရှိသလို ရယူနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်အမြင်အရတော့ ကဗျာရဲ့ နောက်ဆုံးလိုင်းဖြစ်တဲ့ 'မီးခိုးရဲ့ နောက်မှာ မေးခွန်းတွေက လိုက်သွားလေရဲ့' စာကြောင်းမပါခဲ့လျှင် သရုပ်မှန် အနုပညာဆန်မှုတို့ ထုံးစံအတိုင်း လူတို့ရဲ့ အဇ္ဈတ္တထက် အပြင်ဘက် ဗဟိဒ္ဓ သက်သက်ကို ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ကဗျာလို့ ကောက်ချက်ဆွဲမိမှာ အမှန်ပဲ။ ပြီးတော့ ကဗျာရဲ့ အစဆုံးမှာ တွေ့ရတဲ့ 'တစ်ယောက်ယောက်က မေးလိုက်တာပဲ' နေရာမှာ တစ်ယောက်ယောက်က မေးလိုက်တာကို သူကပဲ ဆက်ပြောနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်က မေးလိုက်တာပဲဆိုပြီး သူက ရှောင်ထွက်လိုက်ကာ ၎င်းတစ်ယောက်က ဆက်ပြီး ဝင်ပြောလိုက်တာလား။ ဒီကဗျာမှာ ဒါကလည်း တွေးချင်စရာပါ။

ပြီးတော့ ဒီကဗျာမှာ ထူးခြားတာတစ်ခုက မေးခွန်း (ဝါ) မေးခွန်းဆန်ဆန် ဝါကျတွေ အတော်များများ နားပူနားဆာနိုင်စွာ ဒင်းကြမ်းပြည့်ဖြစ်နေတာကို ခင်ဗျားလည်း အခုတွေ့ရမှာပါ။ ၎င်းမေးခွန်းဝါကျများကို ကျွန်တော် အခု တစ်ကြောင်းချင်းစီ ဆွဲထုတ်ပြပါမယ်။

ပထမအပိုဒ်

ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဘူတာရုံ
-----၊ ဘယ်မလဲ
ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဘူတာရုံ

ဒုတိယအပိုဒ်

-----၊ ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ
-----၊ ဘယ်မလဲ
ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဘူတာရုံ

တတိယအပိုဒ်

-----၊
ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ၊ -----
-----၊ ဘယ်မလဲဘူတာရုံ

စတုတ္ထအပိုဒ်

(-----)၊ ရပ်ကြည့်လို့ မမြင်ရတာလား
-----၊ -----၊ ဘယ်မလဲ
ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဘူတာရုံ

ပထမအပိုဒ်မှာ အမေးဝါကျ ၅ ခု၊ ဒုတိယအပိုဒ်မှာ ၄ ခု၊ တတိယအပိုဒ်မှာ ၂ ခု၊ စတုတ္ထအပိုဒ်မှာ ၄ ခု၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံးမှာ စုစုပေါင်း ၁၅ ခုကို တွေ့ရပါတယ်။ မေးခွန်းဆန်တဲ့ ဝါကျများကို Repetition ထပ်ကြော့အသုံးပြုထားတယ်။ 'ဘူတာရုံ ဘယ်မလဲ'၊ 'ဘယ်မလဲ ဘူတာရုံ'၊ 'ဘယ်မလဲ' စတဲ့ အမေးဝါကျတွေကို အထူးသဖြင့် တွေ့ရမှာပါ။ ကွဲပြားခြားနားတဲ့

www.burmeseclassic.com

မေးခွန်းဆန်တဲ့ ဝါကျဆိုလို့ 'ရပ်ကြည့်လို့မမြင်ရတာလား' ၎င်း တစ်ကြောင်းပဲ တွေ့ရပါတယ်။

၎င်းမေးခွန်းတွေကလည်း ဒီကဗျာရဲ့ မြိုင်ဆိုင်လှပ ညီညွတ်စေတဲ့ uniform တွေပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ဖက်က ကြည့်တော့လည်း ၎င်းမေးခွန်း တွေကြောင့်ပဲ ကဗျာရဲ့အားတွေ ရုန်းကြွန်းထလာစေပါတယ်။

ကဗျာကို ဆက်သွားရရင်တော့ တစ်ယောက်က မေးလိုက်တယ်။ မေးတဲ့ အတိုင်း ကဗျာက ပြောနေတယ်။ မေးခွန်းများနဲ့သာ အများအားဖြင့် ကဗျာကို တည်ဆောက်ထားတယ်။ သံလမ်းကို မြင်နေရပြီ။ မီးခိုးသဲ့သဲ့ (အချို့) ကိုလည်း တွေ့နေရပြီ။ (စက္ခု) ရုပ်နဲ့တင်မကဘူး (သောတ) နားနဲ့လည်း ကြားနေရပုံ ကို ဆက်ပြောပြန်တယ်။ ရထား၂၅ဆွဲသံကိုလည်း ဆက်တိုက်ကြားနေရတဲ့ အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဒါပဲလားဆိုတော့ ဒါလည်းမကပြန်ဘူး။ သက်သေသာဓက အစုံအလင်နဲ့ ပြနေသလို ဘူတာရုံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စများကို မျက်စိနဲ့ လည်း မြင်နေရ၊ နားနဲ့လည်း အဆက်မပြတ် ကြားနေရ။ ဒါနဲ့လည်း မတင် တိမ်သလို ကဗျာကို ဆက်ပြောပြန်တယ်။ ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေလို့ ဘူတာရုံကို မတွေ့တာလား။ ဒါနဲ့ပဲ လျှောက်ပြီး ကြည့်မိတယ်။ လျှောက်ကြည့်တော့လည်း မတွေ့ပြန်ဘူး။ သံသယမရှိအောင် လေးဘက်လေးတန်ကို ညှပ်ပြီး ပြောလိုက် သလို။ ဘူတာရုံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စတွေကို အကုန်တွေ့နေရပြီ။ ခက်တာက ဘူတာရုံကို မတွေ့တာ။ ဘူတာရုံပျောက်နေတာကို ပြောနေတာ။ မေးနေတာ။ ဘူတာရုံ ရှိနေတာကိုတော့ သိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် မမြင်ရသေးဘူး။ မရောက်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်နေတယ်။ အဖြေက ဒီနားမှာပဲ ဝေနေသလို။ နေထိထိုင်မသာ။ အဖြေမရ သေးတဲ့ ပုစ္ဆာလို့။

ကဗျာရဲ့ အနက်တွေအဖြစ် ဆင့်ပွားယူရမယ်ဆို ဘူတာရုံဆိုတာ ဘာလဲ။ သူ့ရင်ထဲက ကိုယ်စားပြုအရာဖြစ်တဲ့ သူ့ချစ်သူလား။ သူ့အမေ ပုံရိပ်လား။ သူတန်ဖိုးထားတဲ့ အရာပေလား။ ဘူတာရုံကို တွေ့တော့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ ချိန်းဆိုထားတဲ့ နေရာတစ်ခုပေလား။ သူ့အနာဂတ်အတွက် အစမှတ်တစ်ခုလား။ ဒါကလည်း overlook မျက်မှန်ကို ကျော်ကြည့်လိုက်တဲ့ သဘောပါ။ ပန်းတိုင် (သို့) ဆုံမှတ် (သို့) ရည်ရွယ်ချက်လား။ မျက်စိထဲ မြင်အောင်ပြောရရင်

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

နာမည်ကျော်ဝတ္ထုကြီးရဲ့ အမည် 'ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်.ဝေ.' ဆိုလျှင် ဘယ်လိုလဲ။ ဘူတာရုံကို တမေးတည်း မေးနေတယ်။ သို့ပေမယ့် ကဗျာဆရာက ကဗျာကို တရားမျှတစွာ အဆုံးသတ်ထားပါတယ်။ ကဗျာဆရာဟာ ကဗျာဖတ် သူကို အဆုံးထိ ခေါ်မသွားပါဘူး။ တစ်ဝက်လောက်ကိုသာ ယူသွားပြီး ကျန် တစ်ဝက်လောက်ကို ချန်ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ရိုးစင်းစွာနဲ့ ဆန်းပြားလှပတဲ့ ကဗျာ တစ်ပုဒ်ပါပဲ။

အဖြေက ဘူတာရုံ။ ဒါပေမယ့် အဖြေကို ဖော်ပြထားပြီး အဖြေကိုပဲ မျက်စိဒိဋ္ဌသဘောအရ ဖျောက်ဖြတ်ထားတယ်။ ယောင်ချာချာနဲ့ လမ်းပျောက် နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကဗျာကို အဆုံးသတ်လိုက်တာ။ ကဗျာက ဆုံးသွားပေမယ့် အတွေးက မဆုံးဘူး။ အလွမ်းက မဆုံးဘူး။ infinity ဆန်စွာ အနန္တ ကိန်းစဉ်တန်းလို ထားပစ်ခဲ့တဲ့အခါ အတွေးများ၊ အလွမ်းများ၊ အိပ်မက် များ အူထွက်ပြီး လှိုင်းထကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်စီ ရင်ထဲမှာ။

[ရနံ့သစ်မဂ္ဂဇင်း မတ်လ၊ ၂၀၁၁]

www.burmeseclassic.com

တိုးချဲ့မြို့သစ် မိုးဝေးအဆင့်မြင့်ရပ်ရင်ရံ

(က)

အပြင်ဘက်
ထွက်ရပ်နေမိသူတစ်ဦးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ
ဘဝကလေးတစ်ဝက် တကျိကျိလှော်ခတ်နေသံ
မြင်နေကျ သမီးလေးက
အိပ်စက်ရင်း တငြိမ်ငြိမ်လိုက်ပါလာပုံ။
အတွင်းပိုင်းမှာတော့
ပူပင်သောကတွေ တအူအူထွက်နေတဲ့
မြေသားခေါင်တိုင်တစ်ခု
သူတို့ပွင့်လန်းမှု တိမ်တိုက်တွေ

ဒုက္ခနှင့်အတူ ပွင့်သောပန်းများ
(၁၉၉၅)

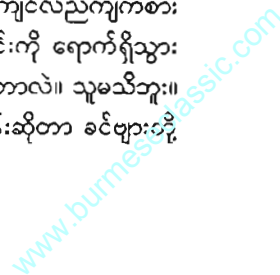
မိုးဝေးရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။ ၎င်းကဗျာကို ကတ် ၂ ကတ် ခွဲလိုက်ပါ
မယ်။ အေးအေးလူလူ အိပ်စက်နေတဲ့ သမီးလေးကို သမ္ဗန်ပေါ်တင်ရင်း
တငြိမ်ငြိမ် တအိအိ လှော်ခတ်လာသူတစ်ဦးရဲ့ မြင်ကွင်းအခြေအနေ၊ အပြင်ဘက်
ကအတိုင်း ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်သလို။ ဘာပူပင်ကြောင့်ကြမှုမှ
မရှိသလို။ ပြီးတော့ (ကတ်ပြောင်းလိုက်တယ်) တကယ်ဖြစ်နေတာက အတွင်း
ပိုင်း။ ပူပင်သောက စိတ်ဖိစီးမှု ပဋိပက္ခတွေ တစ်လှေကြီး တစ်ပုံကြီးနဲ့
လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ ဘဝရဲ့ အပူအမောတွေက တအူအူထွက်နေတယ်။ အပြင်
ပိုင်းမှာတော့ လူတွေဟာ လူတောထဲ လူဟန်ဆောင်နေရပေမယ့် စိတ်ရဲ့နံရံ

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

အတွင်းဘက်ပိုင်းမှာတော့ လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စားဝတ်နေရေး အမျိုးမျိုး
သော သောကစိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု၊ ဖိစီးမှုဒဏ်ခံနေရတဲ့ ဖြစ်စဉ်သဘောတွေကို
ရရှိထားတဲ့ ဘဝနဲ့မဆုံအောင် (မမျှအောင်) တောင့်ခံနေကြရပါတယ်။ အတွင်း
ပိုင်း အပူကို အပြင်ရုပ်နဲ့ (ကွယ်ပ) ကာကွယ်နေကြရပေတယ်။

အထက်ပါကဗျာဟာ မိုးဝေးရဲ့ (၁၉၉၅) ခုနှစ်က ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်
ဖြစ်ပါတယ်။ (ဆရာ) ဇေယျာလင်းစကားအရဆို အစောပိုင်း မိုးဝေး ကာလက
ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အင်တာဗျူးမှာ သူပြောသလိုပဲ 'အရင်တုန်းကတော့
လောကကြီးကို သူ့ဘာသာ တည်ရှိနေတာပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်လေ။ အခု အဲသလို
မဟုတ်တော့ဘူး။ လူလုပ်လောကကြီးလို့ ထင်လာမြင်လာတယ်' အစောပိုင်း
မိုးဝေးဆီမှ ကာလရွေ့လျားလာတဲ့ နှောင်းမိုးဝေးလက်ထက်မှာ ဘာသာစကားကို
မိဒီယမ်သဘောမက မြင်လာတယ်။ အဆောက်အဦ ယန္တရား၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း
အသိုင်းအဝိုင်းတွေကို လူလုပ်လောကလို့ အခွဲချွတ်မြင်လာတယ်။ ပြောရရင်
ကျွန်တော်နဲ့ (ကို) မိုးဝေးဆိုတာ ကိုရွေး အောင်ပိုင်ဖိုးတို့ကနေတစ်ဆင့် သိကျွမ်း
ရင်းနီးခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာပဲ သူဟာ အာတီဖစ်ရှလ်
မိုးဝေးဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် နယ်မှာနေစဉ်အခါက ကဗျာဆရာ မောင်ဇကာက
ဆီမှတစ်ဆင့် သူ့ကဗျာတွေကို အများဆုံး ဖတ်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့တွေ့တော့
ကျွန်တော် (ပါးစပ်ယားနေတဲ့) မေးခွန်းအချို့ မေးကြည့်မိတယ်။ အရင် မိုးဝေး
ရဲ့ ကဗျာတွေကို နှမြောတသဖြစ်မိကြောင်း၊ ယခုအချိန်မှာ ခေတ်ပေါ်ကဗျာရဲ့
အာရုံအသိတွေ ကူးစက်ဝင်ရောက်လာခဲ့ရင် အလဟဿ ဖြုန်းတီးလွှတ်ချပစ်လိုက်
လား မေးတော့ သူက မျက်နှာဖြူစပ်စပ်နဲ့ 'ဒါတွေကလည်း ကဏ္ဍတစ်ခုမှာ
ပြီးစီးတင်ကျန်ခဲ့ပါပြီ' လို့ ခပ်အေးအေးပင် ဖြေခဲ့ပါတယ်။ အမြင်ရှုထောင့်များ
ပြောင်းလဲကုန်ပါပြီ။ အခုချိန်မှာတော့ သူ့ဆီ (ခေတ်ပေါ်)နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အာရုံသိမှုတွေဟာ ဘယ်အထာတွေနဲ့မဆို ရောက်လာခဲ့ပါက ၎င်းအရာများကို
သူ့ပုံစံပြောင်းထုတ်လုပ်သွားတော့မှ သေချာပါတယ်။ ဒါကလည်း ပုံပြင်တစ်ပုဒ်
ထဲက ငါးနဲ့လိပ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ငါးဆိုတာ ရေထဲမှာပဲ နေထိုင်ပျော်မွေ့နိုင်
တဲ့ သတ္တဝါ။ လိပ်ကတော့ ကုန်းပိုင်းမှာရော ရေပိုင်းမှာပါ ကျင်လည်ကျက်စား
နေနိုင်တဲ့ အမျိုးအစား။ လိပ်ကပြောတယ် 'ကျုပ် ကုန်းပိုင်းကို ရောက်ရှိသွား
တယ်ဗျ' ဆိုတော့ ငါးက နားမလည်ဘူး။ ကုန်းပိုင်းဆိုတာ ဘာလဲ။ သူမသိဘူး။
သူနဲ့ အဲဒီစကားက စိမ်းနေတယ်။ လိပ်ကပြောတယ်။ 'ကုန်းဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ'

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ကျုပ်တို့နေတဲ့ ရေကမ္ဘာလို့ မဟုတ်ဘူး။ သူလည်း ကမ္ဘာတစ်ခုပါပဲ။ ကျုပ်တို့ အခုမြင်နေကျ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ ကျင်လည် ကျက်စားနေတဲ့ သတ္တဝါတွေကအစ အသုံးအနုန်း၊ အမြင်၊ အယူအဆ လုံးဝကွာခြားတယ်။ သူ့အခြေအနေက ခပ်မာမာ၊ ခပ်တင်းတင်း၊ အသက်ရှူတဲ့ လေထုကအစ ကွဲပြားခြားနားတယ်' ဘယ်လိုပဲပြောပြော ငါ့က သိပ်ပြီး နားမရှင်းဘူး။ နားမလည်ဘူး။ လိပ်ကတော့ ရေပိုင်းရော ကုန်းပိုင်းမှာပါ ပျော်ဝင်ထိတွေ့ဖူးတော့ သိတယ်။ နားလည်တယ်။ အခုလည်း ငါ့ဆိုတာ အစောပိုင်း မိုးဝေးလို့ ယူဆရင် လိပ်ဆိုတာ နှောင်းပိုင်း မိုးဝေးလို့ ပြောရင်ရပါလိမ့်မယ်။ ငါ့မိုးဝေးနဲ့ လိပ်မိုးဝေးလို့ ဆိုကြပါစို့။ ဥပမာကတော့ အတန်ငယ် ရိုးစင်းကောင်းရိုးစင်းပါလိမ့်မယ်။

(ခ)

'ထည့်ပြောလို့မရဘူး' ကဗျာကို ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ ရေးခဲ့တာလို့ ဖော်ပြထားတယ်။ ဆရာဇေယျာလင်းက သူ့ကို ၂၀၀၄ နောက်ပိုင်း ၂၀၀၅ မှစပြီး နှောင်းမိုးဝေးလို့ မှတ်ချက်ပြထားတဲ့အတွက်လည်း ပါတယ်။ ၂၀၀၃/၂၀၀၄ ခုနှစ် တစ်ဝိုက် သူရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေဟာ အစောပိုင်းနဲ့ နှောင်းမိုးဝေးကြား (တစ်နည်း) ငါ့မိုးဝေးနဲ့ လိပ်မိုးဝေး နယ်ပယ်ကြားထဲက စပ်ကူးမတ်ကူးကာလ၊ ကဗျာတွေလား။ စမ်းသပ်မှု ဖြစ်စဉ်သဘော။ သွေးတိုးစမ်းတဲ့ ကဗျာများ အဓိက အတန်ကာလ။ အဓိကအတန်ကဗျာတွေလား။ အစောပိုင်း မိုးဝေးနဲ့ ဆိုင်သလို။ နှောင်းမိုးဝေးနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ အစောပိုင်း မိုးဝေးနဲ့လည်း မဆိုင်တော့သလို နှောင်းမိုးဝေးနဲ့လည်း မပတ်သက်တော့ဘူးလို့ ပြောရမယ့် အခြေအနေလား။ ထည့်ပြောလို့ မရဘူးဆိုတာ ထည့်ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူးနဲ့ သက်ဆိုင်သွားပြီလား။ အပိုဆောင်တာ တစ်ခုလို့ အရာမသွင်းချင်တော့တာလား။ ဆိုင်တော့ဆိုင်တယ် ဒါပေမယ့် မဆိုင်တော့ဘူး ဆိုလိုတာလား။ ထည့်ပြောဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ ယူဆရမယ့် အခြေအနေရပ်လား။

ထည့်ပြောလို့ မရဘူး

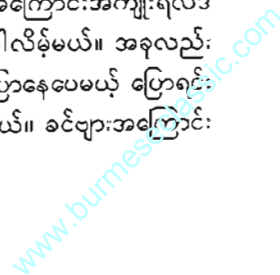
ရင်ဆိုင်နေရတာက
မနေ့ကလိုလို ဒီနေ့လိုလို
ကျွန်တော်လည်း အများနည်းတူ

အိပ်မက်ရှိပ်စာပေ

လိုင်နေရင်းကိုပဲ အလုပ်ရှုပ်နေသလိုလို
ဘာမှမရှုပ်ဘူးလို့ ပြောရင်လည်းရတာပဲ
အဲဒီ ရတာကို ဖွင့်ကြည့်တော့
တွေ့ရသလိုလို မတွေ့ရသလိုလို
ဒီလိုလည်း ဖြစ်နေတာပဲ
ဟိုလိုလည်း ဖြစ်နေတာပဲ
ဖြစ်နေတာပဲဆိုတဲ့ ဟိုလိုကလည်း
မဖြစ်သေးတာ ဖြစ်နေတာပဲ
အဲသလိုဖြစ်နေတာတွေ တစ်ဝဲလည်နေသလို
တစ်ဝဲလည်နေတာတွေဟာလည်း ဖြစ်မနေတာတွေလို့ပဲ
အဲဒီလို တလိုလိုနဲ့ လိုနေတဲ့ လိုတာတွေကို မလိုချင်လို့
ဟာ အဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်
ဟာ အသေးကလေးတွေ
ဟာ အကြီးကြီးတွေ
တစ်ဟာပြီးတော့ နောက်တစ်ဟာ
ရှေ့တစ်ဟာ တောင်တစ်ဟာ မြောက်တစ်ဟာ
ဟာပြီးရင်းကကို ဟာနေတာ။ (စာ-၈၄)

ကဗျာမှာ ရင်ဆိုင်နေရာက မနေ့ကလိုလို ဒီနေ့လိုလို။ အလုပ်ရှုပ်နေသလိုလို ဘာမှမရှုပ်ဘူးလို့ ပြောရင်လည်းရတဲ့ အခြေအနေ။ ဖွင့်ကြည့်မိတော့ ဖွင့်ကြည့်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဖွင့်ကြည့်ချင်မှလည်း ဖွင့်ကြည့်လိမ့်မယ်။ တွေ့ရသလိုလို၊ မတွေ့ရသလိုလို ဒီလိုရော ဟိုလိုရော ဖြစ်နေတယ်။ မဖြစ်သေးတာလည်း ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုတယ်။ အဲသလို ဘာမှ ရေရေရာရာ အသေအချာ မတိမကျ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့မှု၊ ကင်းမဲ့ပုံကို ပြောထားတယ်။ ဘယ်အရာတွေက သေချာနေလို့လဲ။ တိကျနေလို့လဲ။ ဘယ်အရာမှ ရေရေရာရာ အတိအကျ မသိတဲ့၊ မရှိတဲ့ ဟာလာဟင်းလင်း ဘဝကြီး (ဟာလာဟင်းလင်း ဆိုရာမှာလည်း) ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။ ဟာပြီးရင်း ဟာနေတဲ့ဘဝရဲ့ အကြောင်းအကျိုးရလဒ်များ။ ဒီနေရာမှာ ရလဒ်ဆိုတာကလည်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အခုလည်း ကျွန်တော်တို့ မိုးဝေးရဲ့ ကဗျာအကြောင်းကို တည်ပြီးပြောနေပေမယ့် ပြောရင်း ပြောရင်းဖြင့် ၎င်းကဗျာအကြောင်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်သွားမယ်။ ခင်ဗျားအကြောင်း

အိပ်မက်ရှိပ်စာပေ

လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမယ်။ အခြားတစ်ဦးအကြောင်းလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ။ တစ်ဆက်တည်း အထက်က အကြောင်းရပ်များလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်ပါတော့မယ်။ ရှေ့တစ်ကို နောက်တစ်က ငြိမ်သွားကံသွားလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ကို နောက်တစ်က ထပ်ကာ ထပ်ကာ ထပ်ပြီး ထပ်ပြီး ချေဖျက်သွားတဲ့ သဘောပါပဲ။ ချေဖျက်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ချေဖျက်ချင်လည်း ချေဖျက်ပါလိမ့်မယ်။ အခုက တစ်တွေလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပါတော့မယ်။ ဘာမှလည်း ဟုတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမှု ကိုယ်တိုင်က အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့တာပဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ကဗျာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အကြောင်းဖွင့်ဆိုချက်ကပင် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့နေပါတယ်။ အခုပြောတဲ့ ကဗျာ၊ ၎င်းကဗျာကိုရေးတဲ့ မိုးဝေး၊ မိုးဝေးကဗျာအကြောင်းရေးတဲ့ ကျွန်တော် အခုရေးတဲ့ အကြောင်းကို ဖတ်နေတဲ့ ခင်ဗျားကိုပင် အတော်လေး အားနာလှပြီ။ အားနာတယ်ဆိုရာမှာလည်း စကားအဖြစ်ပါ။ အားနာချင်မှလည်း နာလိမ့်မယ်။ ရေးချင်ရာ ရေးလိုက်သလို ပြောချင်ရာ ပြောမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်ပါတော့မယ်။

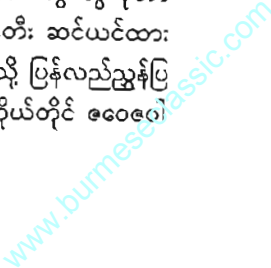
ထပ်ပြီးပြောရလျှင် ခေတ်ပေါ်တုန်းကတော့ အဓိပ္ပာယ်အကြောင်းအရာ။ ခေတ်ပြိုင်မှာလည်း ဘာသာစကားကို ချိတ်ဆက်နွယ်ကူးပြီး ခတ်တင်ဆက်ယူသွားတဲ့ သူ့ရဲ့တချို့သော ကဗျာအပိုဒ်များကို ဆက်လက်လေ့လာကြည့်ကြပါစို့။

စိတ္တဇတွေပဲ/ ဇရိတာယ်/ ဇဆိုတာ အကွဲရာတစ်လုံးပေါ့ကွာ/ အက်နေတဲ့ ခရာလို့ ဟိုလူ သုံးဖူးသလားလို့/ ဒါဆို ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ အသံရိုမျိုးစိတ်တစ်ခုပေါ့/ လေထဲ ကြိတ်မှိတ်လွင့်လာတဲ့ မီးစွဲ/ လောင်မီးပုံးပျံလား/ မီးပုံး ဘယ်ကို ပျံနေပါသလဲ/ ဘယ်သူ့အတွက် တိုက်နေပါသလဲ/ ဘယ်သူ့အတွက်က ဘယ်သူ့အတွက် ပါလာပြန်တာလဲ/// ထူးခြားလာမလားလို့ ထူးခြားမှုကို ထူးခတ်ထားတာ/ ခက်တာက ခက်ခဲမှုကို ခက်ခဲမှုအတိုင်းထားဖို့၊ ဆေးစိမ်ထားရမလား စိမ်ထားတိုင်းရော/ ဆေးသားစိမ်ကျပါမလား ဦးတည်ရာ/ ဒါနဲ့နေပါဦး ဦးတည်ရာခင်ဗျာ// ဘာကိုပြောတာလဲ/ ဘာကိုပြောမလို့လဲ/ ခံစားလို့မရရင် အစားခံရမယ့် ဟင်းလင်းထဲ (ဒီနေရာမှာ အားလုံး အေးဆေးသက်သာစွာ နားနေနိုင်ပါပြီ) ခင်ဗျားကို ဒီကဗျာက ဆက်ရေးပါဦးမလား (စာ - ၁၆၆) ပညာရှင်ဆန်မူ တခမ်းတနားနဲ့ စာပေသဘောတရားဆန်ခြင်း မဟာဆီ မဟာသွေးများကို ရှောင်ရှားလာတယ်။ ခင်ဗျား ဒီကဗျာကို ယတိပြတ်

ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမလဲ။ ပြောစကားတစ်ခု ရရှိလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို တည်ကြိုထားပြီး အစွဲတိုက်လှောင်ပြောင်သလို ပြုလာတယ်။ သရော်မော်ကား ပုံဖမ်းလာတယ်။ ကဗျာနဲ့ခင်ဗျား ဘယ်လိုညှိနှိုင်းဆောင်တာမှ လုပ်ဆောင်ခွင့်/ လုပ်ဆောင်လို့ မရနိုင်ဘူး။ စာပေသဘောတရား အလင်္ကာတန်ဆာပလာတွေကိုလည်း ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်အရာကို အသေအချာ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းဆွဲမလဲ။ အားလုံး ခင်ဗျားလက်ကို ငဲ့ရှောင်ပြီး ကလူ၏သို့မြူ၏သို့ လုပ်သွားမှာပဲလေ။ အခုအခါမှာ ဘယ်အရာမဆို ဘာမှအရေးမကြီးချင်တော့ဘူး။ တကယ်စစ်မှန်တဲ့အဓိပ္ပာယ်တရားကိုယ်သဘောတရားတွေ ကျပြန်တော့လည်း ဦးနှောက်ခြောက်စရာ။ အဲဒီတော့ လက်ရှိ အဓိပ္ပာယ်တွေဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အရာအဖြစ် ပြုမူဖော်ဆောင်လိုက်တာ ဆန်းသလား။

(ဂ)

လေပူဖောင်းများကို တည်ဆောက်ခြင်းဆိုရာမှာ လေပူဖောင်းဆိုတာကလည်း တည်ဆောက်နေတာကိုက (တစ်ချိန်တည်းမှာ) ဖျက်ဆီးနေသလိုပါပဲ။ ခဲရာခဲဆစ်မဟုတ် လွယ်လင့်တကူ (မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ) ပျက်စီးသွားစေတဲ့ အမျိုးအစား။ ဒါကြောင့် လေပူဖောင်းများကို ဖန်တီးတည်ဆောက်တယ်ဆိုရာမှာ 'မှောင်နေတဲ့ အခန်းထဲမှာ ဘာမှမရှိတဲ့ ကြောင်နက်ကို မရမကရှာဖွေနေတဲ့ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ' လို့ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်လှပါတယ်။ အချောမသတ် ရသေးခင် ဝယ်သူက ဘယ်လောက်လဲ၊ အမေးခံရ ကိုယ့်ဈေး ကိုယ်ပြောဖို့ ပါးစပ်တွေ ဘယ်ဈေးလဲ၊ လမ်းရထားတစ်ခုမှာ ထိုင်ကြိုရင်း တစ်ယောက်လက်ဟာ တစ်ယောက်ထွက်ပေါက် ထင်မှတ်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတာ ကိုယ့်ကိုပြန်ကြည့်နေတယ်၊ မင်းကြည့်နေတဲ့ ကိုရီးယားကားဇာတ်လမ်းတွဲက မင်းကို ပြန်ကြည့်နေသလို လျှပ်စစ်မီးဖြတ်တောက်ခံရတာဟာ လျှပ်စစ်မီးသွယ်တန်းထားသမျှသာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ အခု ကိုယ်ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဘယ်ဈေးလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ၊ (စာ - ၁၅၄) မြင်လိုက်ရတာက (အပြုခံရသူ) ကိုယ်နှိုက်က ပြုလုပ်သူ ပြန်ဖြစ်နေတဲ့ အထာတွေ ဖန်သားပြင်ထက်ဆီက ဇာတ်လမ်းတွဲတွေဆိုတာ ဒီလူ့ဘုံခန်းဝါက အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်လည်ပြုလုပ် ဖန်တီး ဆင်ယင်ထားတာပဲလေ။ အညွှန်းခံပစ္စည်းတွေကိုယ်နှိုက်က ညွှန်းသူများဆီသို့ ပြန်လည်ညွှန်ပြနေတဲ့ သက်သေတွေလား။ ကိုယ်ရပ်တည်မှုတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဇေဝဇေဝါ

ဖြစ်လာတယ်။ အဆုံးသတ်မှုတွေဟာ အမျိုးမျိုး ဖြာထွက်နေကြတယ်။ လျှပ်စစ် မီးဆိုတာကလည်း ဓာတ်ကြိုးနေရာ (ကန့်သတ်) ကလွဲလို့ နှိထက်ရှေ့ဆက် ပိုမသွားနိုင်ပေဘူး။ ရထားဟာ သံလမ်းရဲ့အဆုံးနေရာ တစ်စိုက်ကလွဲလို့ ဘယ် အထိ ရှေ့ဆက်ပြီး ဝေးဝေးပြေးနိုင်မှာလဲ။ အမှန်တရား အမှားတစ်ရပ်ဆိုတဲ့ သေစစ် အမှန်ဆိုတာ ပရမတ္ထသစ္စာတရားသာလျှင် ဖြစ်ပေတယ်။ ယနေ့ကာလတွင်ကား အားလုံး သုံးစွဲနေတဲ့ အစစ်အမှန်တရားဆိုတာ ကာလဒေသ အချိန်အခါကို လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲနေတဲ့အတွက် သမုတိသစ္စာဘက်ဆီသို့ ဦးတည်စိုက်မတ် ပြန်သွားနေပြန်တယ်။ အမေးခံရတဲ့ ကိုယ့်ဈေးကိုယ်ပြောဖို့ ပါးစပ်တွေက ဘယ်ဈေးလဲ 'ကျုပ်ကို ဘယ်သူလဲ မေးရအောင် ခင်ဗျားကရော ဘယ်သူလဲ' ဒီကဗျာရဲ့ အရေးအသားဖြတ်သန်းမှု ခုနစ် (၂၀၀၇) ညွှန်းပြုခြင်းကို ကြည့်လျှင် နှောင်းပိုင်းမိုးဝေးထဲ အတိအကျ အသေအချာ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ စကားလုံး သုံးစွဲပုံ ဘာသာစကား နေရာချထားမှု ဖြစ်ပုံတွေကိုကြည့်လျှင် အရင်မိုးဝေး(ငါး မိုးဝေး) တုန်းကလို မဟုတ်တော့။ ယခင်ရှေးရိုးစွဲ အရိုက်အရာ တန်ဆာပလာ တွေကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ဆင်ခြင်သွားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

မိုးဝေးဟာ ဘာသာစကားကို အထူးအလေးပေး ဂရုပြုသုံးစွဲသူဖြစ်တယ်။ သူနဲ့ အော်ဒီဘယ် အင်တာဗျူးမှာ 'ခေတ်ပေါ်ကဗျာဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်လို့ ခင်ဗျား သုံးတာနော်။ ကျွန်တော်သုံးတာ မဟုတ်ဘူး'၊ 'ကော့လှာဂျီကဗျာဆိုတာ မရှိဘူး။ ကော့လှာဂျီဆိုတာ ကဗျာအမျိုးအစား မဟုတ်ပါဘူး။ နည်းတစ်နည်းသာ ဖြစ် ပါတယ်' 'ပြောစမ်းပါ ဘယ်သူ့ရဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေး အခေါ်ဆိုတာ' 'ယေဘုယျ ယေဘုယျနဲ့ ခြုံပြောလို့ မရတော့ဘူးဗျ' စတဲ့ မိုးဝေးဟာ (ဘာသာစကား) စကားလုံးများအား အထူးတဝန်တစ်ရပ်လို သတိ ထားသုံးစွဲမှုကို ခင်ဗျားအခုလို တွေ့ခဲ့ရမယ်လေ။ ကျွန်တော် ဆောင်းပါးမှာလည်း စကားလုံးရဲ့ အကျိုးအပြစ်အချို့ ပါကောင်းပါသွားလိမ့်မယ်။

နှောင်းပိုင်းမိုးဝေးထဲက ကျွန်တော် မကြာမကြာ ဖတ်ဖြစ်တဲ့ ကဗျာများ ကတော့ သူတို့ကို အလုပ်တစ်ခုပေးလိုက်ဦးမယ် (စာ-၁၀၇) ချစ်သူများ သည် ပန်းခြံထဲတွင် ပြေးလွှားနေလေ့ရှိ (စာ-၁၁၅) ဘဝအမှန်မှ ဆက်လက် လေလွင့်နေပါသည် (စာ-၁၁၈၊ ၁၁၉) ဘဝကို ဟိုးရှေးရှေးလူတွေ မြင်သလို၊ မမြင်တော့ဘူး (စာ-၁၃၂)၊ သမ္မတကြီး အေ-ပီ-ဂျေ အဗ္ဗဒူကာလမ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း၊ (စာ-၁၃၄၊ ၁၃၅) သူနားမှ ကိုယ်သွားလို့ရမှာ (စာ-၁၃၆)၊

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ဒေးကားမိတ်ဆက် (စာ-၁၄၀)၊ မနေ့လိုခြင်းအကြောင်း (စာ-၁၄၄၊ ၁၄၅)၊ အာတီဖစ်ရှင်မိုးဝေး (စာ-၁၅၀)၊ မင်းကိုပြောရဦးမယ်၊ (စာ-၁၅၇)၊ အဖြစ် အပျက်တွေကိုလား (စာ-၁၈၅၊ ၁၈၆) စတဲ့ ကဗျာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ထူးခြား ချက်က ဘာသာစကားကဗျာတွေမှာ အရင်က သုံးလေ့သုံးထမရှိတဲ့ အစီအစဉ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်တဲ့လုံး၊ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ ပါဝင်လာတယ်။ လုံးဝ မြင်သာ ထင်သာရှိလာတာကတော့ အသေအချာပါပဲ။ ကဗျာခေါင်းစဉ်နဲ့ ကဗျာ၊ ကဗျာ အစနဲ့ အလယ်၊ ကဗျာ အလယ်နဲ့ အဆုံးသတ် ပတ်သက်မှုတွေ ယတိပြုတ် ပြောမရအောင် ချာလည်လည်ဖြစ်လာတယ်။ ဖြုတ်သင့်တာတွေကို မဖြုတ်ဘဲ မစသင့်တာတွေလည်း ကဗျာလိုင်းရဲ့အစမှာ အခန့်သားမဆင်းဘဲ ငေါထွက်နေ သလို မြင်တွေ့လာရတယ်။ ရသဆိုင်ရာ အမြင်တွေကလည်း ပဋိရသ၊ သဘော ဆောင်မှု အမြင်ချဲ့ထွင်ရေး လမ်းစဉ်ဆီကို ဦးတည်ရောက်ရှိလာတယ်။ သာမန် ကဗျာဖတ်သူများအဖို့တော့ နားမလည်နိုင်စရာ၊ နားရှုပ်စရာ။ နှောင်းပိုင်းမိုးဝေး ကို အစောပိုင်း မိုးဝေး (ငါးမိုးဝေး) နေရာကနေ ခြေကုပ်ယူပြီး ပြောရလျှင်တော့ နှောင်းမိုးဝေးဟာ လက်ထဲက ငှက်ကို လွှတ်ချပြီး ချုံပုတ်ထဲက ငှက်ကို လိုက် ဖမ်းနေတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား။ လူနေစဉ်ကားတဲ့ မြို့လယ်ကောင်က မိုးဝေး ရုပ်ရှင်ရုံကြီးကို ဖျက်သိမ်းပြီး လူနေကျပါးသေးသည့် တိုးချဲ့ရပ်ကွက် (မြို့သစ်) မှာ မိုးဝေး အဆင့်မြင့် ရုပ်ရှင်ရုံကြီး ဆိုပြီး သွားရောက် တည်ဆောက်လိုက် ခြင်းလော။ ဒါပေမယ့် လူကြိုက်နည်းသေးတဲ့၊ လူမကြိုက်သေးတဲ့ဘက်အပိုင်းမှာ သီးခြား သွားရောက် တည်ထောင်နေထိုင်ခြင်းဟာလည်း မဟာစွန့်စားမှုတစ်ရပ် ပဲလေ။ မိုးဝေးရဲ့ ကဗျာဖတ်ပရိသတ်ကို တစ်ထစ်လျှော့လျှော့ သွားစေတာ ကတော့ တစ်ပိုင်းပေါ့။ ကျင့်သားမရသေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အညွှန်း

သူပဲ အကြမ်း၊ သူပဲ အချော (မိုးဝေး)

[ပန်းလင်္ကာမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၀]

စစ်၊ အမေရိကန် ပြည်တွင်းစစ်၊ ဘော့စနီးယားနှင့် ရဝမ်ဒါတို့မှ လူမျိုးရေး သုတ်သင်ရှင်းလင်းမှု စသည့် စစ်ပွဲကြီးငယ် အသွယ်သွယ်။ အနာဂတ်သွေးလန့် မှု zero-sum-game သူသေငါရှင် နည်းနာတွေ၊ ခေါင်းဆောင်ဆိုသူများရဲ့ ကျိုးကြောင်းပြ ဆင်ခြင်တုံတရားအစား လွှဲမှားစွာ ကောက်ချက်ချမိသည့်အတိုင်း ဒဂ္ဂတ်တိုက် ပါလာခဲ့သည့်အတွက် စစ်ပွဲစစ်ရပ်အသီးသီး ဖြစ်ပွားခဲ့လေ၏။

(၂)

ထိုသို့ဖြင့် အနုပညာသမားတွေကလည်း စစ်ပွဲကြီးငယ်များကို အမျိုးမျိုး အသွယ်သွယ် ဆန့်ကျင်ပြီး တိုက်ရိုက် (သို့) သွယ်ဝိုက်၍ ကန့်ကွက်ကြလေ ၏။ ၎င်းအထဲမှာ ကဗျာသမားများလည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ယခုလည်း စစ်နှင့်ပတ်သက်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုပေ၏။ သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦး နယ်မြို့တစ်မြို့မှ ပေးပို့လိုက်သော ဆရာ မြင့်မိုးအောင်ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်လည်း သဘောတွေ့၍ မှတ်စုစာအုပ်ထဲ၌ ရေးကူးခဲ့ပြီး ယခု ပြန်လည် ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်သုံးထရပ်ကား

- (ကိုင်ရို၊ မတ်-၁)
- လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း-၅၀
- ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
- ကိုင်ရိုမြို့အနောက်ဘက် သဲကန္တာရ
- ပျောက်ဆုံးသွားသော စစ်သုံးထရပ်ကားတစ်စီး
- (အကောင်းပကတိ)
- အီဂျစ်စစ်တပ်က ပြန်လည်တွေ့ရှိသည်။
- ၁၉၄၂ ခုနှစ်
- အယ် - အလာမိန်းမြို့မှ
- မိုင်-၁၃၀၀ ကျော်ကွာဝေးသော သဲကန္တာရ
- မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ဂျာမန်

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

စစ်သုံးထရပ်ကား နောက်ဆက်တွဲ

(၁)

“နပိုလီယံက ရုံးနိမ့်တာကို ခွင့်ပြုတယ်၊ ငါက ရုံးနိမ့်တာကို ခွင့်မပြုဘူး” စစ်အာဏာရှင် ဟစ်တလာ၏ ထိုသို့ ကြိုးဝါးသံနှင့်အတူ ကမ္ဘာကြီးသို့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် စစ်ရဲ့ကြမ္မာဆို ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။ လူမှုရေး ပဋိပက္ခ၊ နိုင်ငံရေးပဋိပက္ခ၊ ဝါဒရေးရာပဋိပက္ခများကြောင့် စစ်ပွဲတွေ နေရာအနှံ့ ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ စစ်ရဲ့အနိဋ္ဌာရုံကြောင့် လူသားတွေ စစ်ကို ရွံ့မုန်းလာကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးသံများက ငုံးတွေလို တကြော်ကြော် အော်နေပါသော်လည်း ပြောရလျှင် ဖြင့် ‘သစ်ပင်တွေတော့ တိုးလာပါရဲ့၊ ကျည်ဆန်ခွဲများက လျော့မသွားပေဘူး’ ငြိမ်းချမ်းရေး တရားသံတွေက နေရာအနှံ့ ကြားနေရပါသော်လည်း အတုအယောင် ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုလျှင် ဘယ်သို့လုပ်မည်နည်း။ ပြည်သူများမှာ စစ်ပွဲတွေရဲ့ အကျိုးဆက်တွေအဖြစ် မျက်ရည်နှင့်အတူ သင်ခန်းစာများသာ ရခဲ့ပေ၏။ တစ်ချိန် စစ်ပွဲတွေဆီက ကျဆုံးသူများအတွက် အောက်မေ့ဖွယ် အခမ်းအနား ဆိုသည်မှာ မီးကြွင်းမီးစတွေများလား။ နောက်ထပ် ရောက်ရှိလာဦးမယ့် စစ်ပွဲတွေအတွက် အစထုတ်မှုတစ်ခုပေးလား၊ စစ်သင်္ချိုင်းမြေဆိုသည်မှာ။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ စစ်ပွဲတွေ စစ်ပွဲတွေ ပထမကမ္ဘာစစ်ပြီးပြန်တော့ ဂျူးတွေကို အစုလိုက် အပုံလိုက် ဓာတ်ငွေ့လွှတ်သတ်ခဲ့သည့် စစ်အာဏာရှင် ဟစ်တလာရဲ့ ရက်စက်မှု၊ စတာလင်ရဲ့ လူချမ်းသာ လယ်သမားများအား သုတ်သင်မှု၊ မော်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေး၊ ကမ္ဘောဒီးယားပြည်သူ ၁ သန်းကျော်ကို သတ်ဖြတ်သည့် ပိုပေါ့ရဲ့ လူသတ်ကွင်း၊ တောင်မြောက် ဗီယက်နမ်

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

- အဓိက တင့်ကားတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားစဉ် ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 - ဓာတ်ငွေ့၊ သေတ္တာ နို့ပုလင်း ကျည်ဆန် ဆီ အခြားထောက်ပံ့ရေး ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပုန်းအောင်းပျောက်ကွယ်နေသည့် ထရပ်ကားကို အီဂျစ် စစ်လေယာဉ်တစ်စင်းက ကင်းလှည့်ပျံသန်းစဉ် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။
 - ထရပ်ကားသည် အကောင်းပကတိ အင်ဂျင်နှင့် တာယာများကို လဲလိုက်ပါက နောက်ထပ် အသုံးပြု၍ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း စစ်တပ် စက်ပြင်ဆရာများက ပြောကြားသည်။
- မြင့်မိုးအောင်

(၃)

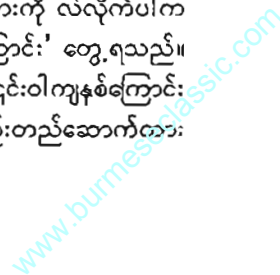
အဆိုပါ ကဗျာရဲ့ ကဗျာမှပေးသော Message ကသာ စိတ်ဝင်စားစရာ။ သို့ပေမယ့် ၎င်းကဗျာအမျိုးအစားမှာ စကားပြေကို အခြေပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကဗျာထဲမှ အပြောနှင့် အရေး တောင်ပံနှစ်ဖက် အရေးဘက်သို့ နှိုးနှယ်နေပေ၏။ ကဗျာရဲ့ အဆုံးသတ်ပါဒ်များကိုလည်း အချဉ်ညီ အဆုံးသတ်ထားသည်။ ယခုကဗျာမှာ မျဉ်းဖြောင့်သဘောဆန်သည့် ဖြစ်စဉ်ပြ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်၏။ ခေတ်ပေါ်ကဗျာရဲ့ အကြောင်းအချက်တွေ ဖြစ်သည့် အတွင်းစိတ်ခံစားမှု၊ ထူးခြားသည့် နိမိတ်ပုံသုံးခြင်း၊ စကားပြောရစ်သမ် စသည့် အခြင်းအရာများအစား ကဗျာဆရာ၏ အတတ်ပညာ ကဗျာဆရာ၏ ပရိယာယ် (မာယာ) ကို လှစ်ခနဲ တွေ့မိလိုက်၏။ ရုတ်တရက် ကြည့်ပါက ထရပ်ကားပေါ်သို့ အာရုံလွှဲပြောင်းထားသည့် အကြောင်းအရာကို တွေ့ရပေမည်။ ဥပမာ- သစ်ကိုင်းထက်မှာ ၎င်း ၅ ကောင်ရှိသည်။ တစ်ကောင်အား ပစ်ချလိုက်ပါက

ဘယ်နှကောင် ကျန်မည်နည်း။ မေးခွန်းကဲ့သို့ ၎င်းအရေအတွက် (သို့) သင်္ချာဗေဒအား အာရုံလွှဲပြောင်းပေးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ယုတ္တိသဘော (တကယ်တမ်း) အလိုအရ ပစ်ချလိုက်ပါက ၎င်းအားလုံး လန့်ပျံ့ကာ တစ်ကောင်မှ ကျန်စရာ အကြောင်းမမြင်ပေ။ ကျွန်တော့်အယူအဆအရ ကဗျာရဲ့ twist မှာ ရုတ်တရက် မတွေ့နိုင်ပေ။ ကားလမ်း၏ အောက်ဘက်အခြေ၌ မြုပ်ထားသော ရေစီးကြောင်းပြန်သဖွယ် ဖြစ်လေသည်။ ကဗျာရဲ့ အခင်းအကျင်းမှာ information လည်း ဆန်ပေသည်။

တကယ်တော့ အီဂျစ်ဆိုသည်မှာ သဲကန္တာရများ၏ တိုင်းပြည်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံအတွင်း အဓိကစီးဆင်းနေသော မိခင်မြစ်မှာ နိုင်းမြစ်ဖြစ်ပြီး အလွန်ချိုမြလှသော စွန်ပလွံပင်တွေလည်း ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဆိတ်နို့သောက်ပြီး တင့်လှပေဟန် ဖြစ်နေသည့်အထဲတွင် အီဂျစ်သူများလည်း ပါဝင်၏။ နာဖာတီတီနှင့် ကလီယိုပါထရာ ဘုရင်မတို့အား မွေးဖွားပေးရာ အရပ်ဒေသဆိုလည်း မမှားပေ။ သူမတို့ရဲ့ ရုပ်တုအသီးသီးလည်း ရှိပေ၏။

ကဗျာတွင် ပါဝင်သော အချက်အလက်များအဖြစ် ကိုင်ရို မတ်-၁၊ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၊ သဲကန္တာရ၊ အီဂျစ်စစ်တပ်၊ ၁၉၄၂ အယ်အလာမိန်းမြို့၊ မိုင် ၁၃၀၀ ဓာတ်ငွေ့၊ သေတ္တာ၊ နို့ပုလင်း၊ ကျည်ဆန်၊ ဆီ၊ စစ်လေယာဉ်၊ တင့်ကား၊ အင်ဂျင်၊ တာယာ၊ စက်ပြင်ဆရာ၊ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုချင်းစီမှ တစ်သံစီ ထွက်နေသော စကားလုံးများအား Catalogue ကက်တလောက်စီကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ယင်းစကားလုံး အဓိပ္ပာယ်များမှာ ကဗျာအား မည်သို့မည်ပုံ မည်မျှ ပံ့ပိုးထားသလဲ။ ယင်းတို့မှာ ကဗျာရဲ့ ပင်မအဓိက အခင်းအကျင်းတွေလား။ ဆိုအပ်ရာ၏။ ကဗျာရဲ့ effect အဖြစ် သတင်းအချက်အလက်ဆန်သည့် နယ်ပယ်၌ အိမ်ဖွဲ့နေပေ၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း အီဂျစ်နိုင်ငံ ကိုင်ရိုမြို့အနောက်ဘက် သဲကန္တာရအရပ်မှာ စစ်သုံးထရပ်ကားတစ်စီးအား အီဂျစ်စစ်တပ် (စစ်လေယာဉ်တစ်စင်း)က ကင်းလှည့်ပျံသန်းစဉ် ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်သည့်အကြောင်း (သို့) သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေ၏။ ကဗျာမှာ ဆိုထားပုံက အင်ဂျင်နှင့် တာယာများကို လဲလိုက်ပါက 'အကောင်းပကတိ' 'နောက်ထပ်အသုံးပြု၍ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း' တွေ့ရသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ကဗျာအပေါ် မြင်လိုက်သည့် Theme ကတော့ ၎င်းဝါကျနှစ်ကြောင်းဟု ယူဆမိပါသည်။ ကဗျာအား အပိုဒ်လေးပိုဒ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထား

၏။ သို့ပေမယ့် ကဗျာမှာက (အကောင်းပကတိ) ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ထပ်
ကြော့အသုံးပြုထားပုံကို စာဖတ်သူလည်း မြင်တွေ့ရပေမည်။ ယခုကဗျာမှာ
အကောင်းပတိ စကားလုံးကို ဂရုမပြု/ဂရုမထား၍မရပေ။ ထို့အပြင် ကဗျာရဲ့
နောက်ဆုံးအပိုဒ် ဒုတိယစာကြောင်းမှာ 'အင်ဂျင်နှင့်တာယာများကို လဲလိုက်
ပါက' ဟူသော စာကြောင်းမှာ သရော်ငွေလို ပြောလိုရပေမယ့် ဒီကဗျာမှာတော့
ဒီလိုယူ၍ မရနိုင်ပါ။ ၎င်းပါဒနှစ်ခုအကြားမှ 'ဒါပေမဲ့' ကို ဖျောက်ထားသည်ကို
တွေ့ရပေမည်။ ယင်းစာကြောင်း နှစ်ကြောင်းမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘော သက်
ရောက်နေသည့်အတွက် ဖြစ်၏။ အစီအစဉ်ကျမှုကို ဖျက်ထားသော ဝါကျ
တစ်ရပ်ဆိုလည်း မှားအံ့မထင်။

ပြီးတော့ ကဗျာရဲ့ အချိန်ပြပုဒ်နှင့် နေရာပြပုဒ်တွေကိုလည်း တိကျစွာ
တွေ့ရပေ၏။ ဥပမာ - ကိုင်ရို - မတ် - ၁၊ နှစ်ပေါင်း ၅၀၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်၊
၁၉၄၅ အယ်အလာမိန်းမြို့၊ အနောက်ဘက် သဲကန္တာရ။ ၎င်းတို့မှာ ကဗျာ၌ ပါ
ရှိသော ကွဲကူးရေပါ ဒီဇိုင်းအကွက်တွေများလား။ စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ယဉ်ကျေး
မှု ကျန်ခဲ့ခြင်း (စစ်ချန်ရစ်ခဲ့ခြင်း) အကြောင်းတစ်ရပ်ကို ကဗျာရဲ့ အဆုံးအသတ်
မှာ ထိုသို့တွေ့ရပြန်၏။

အင်ဂျင်နှင့်တာယာများကို လဲလိုက်ပါက
နောက်ထပ်အသုံးပြု၍ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း
စစ်တပ်စက်ပြင်ဆရာများက ပြောကြားသည်

နောက်ထပ်စစ်ပွဲများကို ဖိတ်ခေါ်ထားသည့် တစ်နည်းအားဖြင့် အနာဂတ်
တွင် ရောက်ရှိလာမည့် အအုပ်ပိုဒ်အတွက် အခံပိုဒ်များ ထားခဲ့ခြင်းဟုလည်း
ဆိုရပေမည်။ စစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အန္တရာယ်ညှော့နဲ့အချို့ကို ရနေပေ၏။
အရှေ့တိုင်းသားတို့ရဲ့ အယူတစ်ခုအနေဖြင့် အတိတ်နိမိတ်ဖတ်ခြင်းဟူ၍ ယူဆ
ကောင်း ယူဆနိုင်ပေသည်။ စစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နိမိတ်သဘောအဖြစ် အစ
ထုတ်ခြင်း တစ်ရပ်လား။ တွေးချင်စရာ။ နောက်ထပ်စစ်ပွဲတွေ ရောက်ရှိလာ
နိုင်သည့် သဘောသကန်လား။ စစ်ရဲ့ နိမိတ်စကားလုံးဟု တွေးယူမိလေ၏။

နောက်ထပ်ဝင်လာသည့် အတွေးတစ်ခုမှာ နောက်ထပ်နောက်ထပ် စစ်ပွဲ
အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည့် အရာများကို တွေ့မြင်ရခြင်းပင်။ ၎င်းမှာစစ်
အတွက် ရိက္ခာနှင့် အခြားထောက်ပံ့ရေး ပစ္စည်းများကို ပထမ ကျွန်တော် ညွှန်းဆို

ပြထားသည့် ကတ်တလောက်အတွင်းမှာ တွေ့ရနိုင်ပေသည်။ ဥပမာ - တင့်ကား၊
စစ်လေယာဉ်၊ စက်ပြင်ဆရာ၊ ဓာတ်ငွေ့သေတ္တာ၊ နို့ပုလင်း၊ ကျည်ဆန်၊ ဆီ
စသည်တို့မှာ အနာဂတ်အရေး စစ်ပွဲများအတွက် အဆင်သင့်ထုပ်ပိုးထားသည့်
အခြေအနေတစ်ရပ်လား။ ယူဆဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။

(၄)

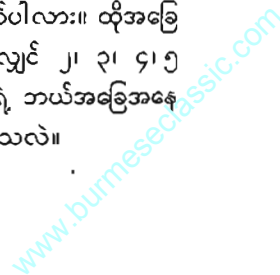
နောက်ဆုံးတော့လည်း စစ်ရဲ့ အကျိုးဆက်တွေက ဒုက္ခိတ၊ ဆင်းရဲ
ပြတ်ငတ်မှု၊ ပျက်စီးမှု တစ်ပုံတစ်ပင်၊ အတိဒုက္ခရောက်မှု စသည့် အကျိုးဆက်
များသာ ပြည်သူများ ရရှိခံစားရပေ၏။ သေကွဲကွဲမှု၊ ရှင်ကွဲကွဲခြင်း အားလုံးမှာ
စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ အနိဋ္ဌာရုံများသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ အချို့ဒေသများမှာ မပေါက်ကွဲသေးသည့် ဗုံးတွေ၊
စစ်ရဲ့လက်ကျန် အမြောက်တွေအား လက်ငုတ်အကျိုးရလဒ်အဖြစ် ချောက်ချား
စွာ တွေ့နေရသေး၏။ စစ်ရဲ့လက်ကျန် တန်ပြန်ပစ္စည်းတွေရဲ့ အကျိုးဆက်
အဖြစ် သတင်းတွေမှာ...

ဥပမာ - လက်ဘနွန်တောင်ပိုင်း၌ မပေါက်ကွဲသေးသည့် ဗုံးများ တွေ့
ရှိခြင်း။

ဥပမာ - အိန္ဒိယ အနောက်ဘက်ပိုင်း ရာဂျစသန်ပြည်နယ် ဘာဒိုလီ
ဆိုသည့် ကျေးရွာလေးမှ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုဖြစ်၏။ ၎င်းကျေးရွာသား
များမှာ သူတို့ဒေသရဲ့ ပြည်နယ်ဝန်ကြီးအလာတွင် အမြောက်ပစ်ဖောက် ကြိုဆို
ရန် စီစဉ်ကြလေ၏။ ယင်းအတွက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း သူတို့ ကျေးရွာ
ဝန်းကျင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရှေးဟောင်းလက်ကျန် အမြောက်ကြီးအား အသုံးပြု
မည် ဖြစ်ပါကြောင်း အတည်ပြုကြသည်။

သို့ပါသော်လည်း 'မျက်နှာမရ ခြေထောက်ရ' ဆိုသကဲ့သို့ အမြောက်ပစ်
စဉ်၌ ယမ်းအလွန်အကျွံ စပ်မိပြီး ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ လူအချို့ သေကြေ
ဒဏ်ရာ ရခဲ့လေ၏။ ယင်းတို့မှာ စစ်နှင့် စစ်ရဲ့နောက်ဆက်တွဲ လက်ကျန်
အစအနတွေဆီက ရရှိလာသော မီးခိုးလုံးကြီးတွေပဲ မဟုတ်ပါလား။ ထိုအခြေ
အနေ တစ်ရပ်အား ကိန်းဂဏန်း နံပါတ် ၁ ဟု ယူဆလျှင် ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅
ဆိုသည့် ငယ်စဉ်ကြီးလိုက် ကိန်းဂဏန်းတန်ဖိုးများအား စစ်ရဲ့ ဘယ်အခြေအနေ
အရပ်ထိ လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ပိုးသွားမည်သဘော ရှိပါသလဲ။

အင်ဂျင်နှင့် တာယာများကို လဲလိုက်ပါက...
နောက်ထပ်အသုံးပြု၍ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း...
နောက်ထပ်အသုံးပြု၍ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း...
နောက်ထပ်အသုံးပြု၍ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း...

[နယ်နိမိတ်စဉ်း စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၀]

အမှားများများနေတွေထဲ ဝင်ရောက်မှားယွင်းကြည့်ခြင်း

ကျွန်တော်ရေးခဲ့တဲ့ အခြားသော ကဗျာဆရာတွေရဲ့ ကဗျာများအပေါ် အမြင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော် ကြိုက်နှစ်သက်လို့ ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေ မဟုတ်သလို ကျွန်တော် မကြိုက် (မနှစ်သက်) တဲ့ ကဗျာတွေလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ရေးချင်လို့ ရေးလိုက်သော ကဗျာများသာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ ကဗျာတွေအပေါ် ကျွန်တော်အမြင် ရှုထောင့်အချို့ဟာ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချီနေတဲ့ ပတ္တမြားတာပလာကွက်တွေထဲက တစ်ကွက်မျှပါပဲ။ 'ရွာ တဲ့ မိုးနဲ့ ခဲတဲ့အိုး' ပေါ်မူတည်ပြီး အမြင်ကွာဟမှု အကြောင်းများ အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ကဗျာတွေအပေါ် ချဉ်းကပ်ပြီးရေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် သိမြင်မှု များဟာ ရေးချင်လို့ ရေးလိုက်ခြင်းများသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါမယ်။ အခြားအကြောင်းတရား တစ်စုံတစ်ရာ ဘာတစ်ခုမှ အလျဉ်း မရှိခဲ့ပါ။ မြန်မာကဗျာလောက အကျိုးအတွက် သယ်ပိုးမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ လျှင်လည်း 'ကျွဲကူးရေပါ' ဆိုသလို သဘောထားလိုက်ပါ။ ခြေထိုးခံမှုတစ်ခုလို ဖြစ်သွားခဲ့လျှင်တော့ 'ကဗျာဒုစရိုက်' တစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်မိသူ တစ်ဦးအဖြစ် စွဲချက်တင်လိုက်ပါ။

ဆရာဘိုးလှိုင်ရဲ့ ခေးအော့စ်ထဲမှာ မြစ်ချောင်းတွေမှာ ရေစီးတာကို နှစ်မျိုးတွေ့နိုင်တယ်လို့ ဆိုလေတယ်။ ဖြောင့်တန်းပြီး အနိမ့်အလျှောနည်းတဲ့ မြစ်ချောင်းတွေမှာ ရေစီးအလွန်ပြေပြစ်ချောမွတ်ပြီး ညင်သာပြေပြစ်စွာ စီးသွား

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

မှုကို သိပ္ပံဝေါဟာရအရ အလွှာထပ် စီးဆင်းမှု (laminar flow) လို့ သုံးပါ
 တယ်။ နောက်တစ်မျိုးက ပြောင်းဆန်တဲ့ စီးဆင်းမှု (turbulent flow) ဖြစ်
 ပါတယ်ဆိုတယ်။ ဝဲဂယက်ထစ်ဆင်းမှုလို့လည်း ခေါ်နိုင်ပါသတဲ့။ စမ်းချောင်း
 လေတစ်ခုရဲ့ ရေပြင်ပေါ်မှာ ဖော့တုံးလေး နှစ်တုံးယှဉ်ပြီး ချလိုက်ရင် ရေစီးနဲ့
 ပါသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီဖော့တုံးလေးနှစ်တုံး မကွဲမကွာ အတူယှဉ်ပြီး မျောပါ
 သွားကြရင်တော့ ရေစီးကြောင်း ညင်သာစွာ ပြေပြစ်တဲ့ အလွှာထပ်စီးဆင်းမှုပဲ။
 အတူတူချလိုက်တဲ့ ရေပြင်ပေါ်မှာ ဖော့တုံးလေးနှစ်တုံး တကွတပြားစီ ဖြစ်
 သွားရင်တော့ ရေစီးဆင်းမှု မပြေမပြစ်ဖြစ်ခြင်းဟာ မညင်သာလို့ပဲ ဖြစ်တယ်
 (စည်းကမ်းမရှိဘူးလို့ပြောရင် မမှားသော်လည်း စည်းကမ်းရှိပါတယ်) အဲဒီ
 စီးဆင်းမှုကိုတော့ ဂယက်ထစ်ဆင်းမှုလို့ ခေါ်ပါသတဲ့။

ထိုအတူ အနုပညာကိုလည်း နှစ်မျိုးနှစ်စားပဲရှိတယ်လို့ ကိုယ့်ဆရာများ
 က ဆိုလေတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ Realism နဲ့ Surrealism ပါပဲတဲ့။
 Realism အထွတ်အထိပ်ရောက်ရင် Surrealism ဖြစ်မယ်။ Surrealism
 အထွတ်အထိပ် ရောက်ပြန်တော့ Realism ပြန်ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီတော့
 ခေးအော့စ်ထဲက အလွှာထပ်စီးဆင်းမှုဟာ Realism သဘောလို့ပြောရင် ရနိုင်
 မှာလာ။ ပြောင်းဆန်တဲ့ စီးဆင်းမှုဟာ Surrealism လို့ ပြောရင်လည်း မှား
 အံ့မထင်။ ထပ်ပြီး ဖြည့်ပြောရရင်တော့ Realism သမားတွေဟာ ဆင်ခြင်မှု
 ဝါဒီများဖြစ်ပြီး မော်ဒန်၊ ပိုစ်မော်ဒန် Surrealism သမားတွေကတော့ ဆင်ခြင်မှု
 ကို တော်လှန်ပစ်လိုက်ကြလေတယ်။ ဒါတွေကတော့ သရုပ်မှန်၊ မော်ဒန်နဲ့
 ပိုစ်မော်ဒန် ကူးလူးမှု အချက်တွေနဲ့တကွ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ တချို့ကို
 ဆက်စပ်ယူငင်ပြီး ပြောသွားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

Expressionism သဘောဖြစ်တဲ့ ပြင်ပလူ့အဖွဲ့အစည်း လူမှုဝန်းကျင်ရဲ့
 ရိုက်ခတ်ချက်များကြောင့် စိတ်အတွင်းခံစားမှု၊ ဖွင့်ဟဖော်ပြချက်များ ဖြစ်ပေါ်
 စေတဲ့ ကဗျာဆရာ မင်းသက်ဇော်ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြချင်ပါတယ်။

အမှားများများ နေ့တွေ

အရှိန်လွန်သွားတော့ ဘရိတ်ဖမ်းလို့မမိ၊ မမိတော့ လှောင်ပြီး
 ရယ်မနေပါနဲ့။ ဒီမှာ အခန်းကျဉ်းထဲ ကျဉ်းနေလို့၊ အစိမ်းလိုက် မျက်လုံး
 တွေနဲ့

ပစ်ပေါက်မနေပါနဲ့။ အနိမ့်စားတစ်ယောက်ရဲ့ အသုံးမဝင်မှုကို အပြစ်တင်
 မစောပါနဲ့။
 လမင်းရဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့အလင်းကို မှောင်ရိပ်မကွယ်ပါနဲ့။
 အသက်ရှင်မှုရဲ့ အနုညံ့ဆုံး အစိတ်အပိုင်းကို ဦးနှောက်မသုံးပါနဲ့။
 အဖြူရောင်အင်္ကျီလေးကို အစွန်းတွေ မထင်ပါစေနဲ့။
 လမ်းကြမ်းတွေထဲ မောင်းနှင်နေရတဲ့ ဘဝကို မရက်စက်ပါနဲ့။
 အားနည်းမှုနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို မလွှတ်ချလိုက်ပါနဲ့။
 ကောက်ကျစ်တဲ့ ကျစ်လျစ်တဲ့ ကွေ့ကောက်မှုကို မြစ်တစ်ခုလို မရှည်စေနဲ့။
 အသက်သွင်းထားတဲ့ စံပယ်ကုံးတွေကို မခြောက်လှန့်ပါနဲ့။
 ငြိမ်းချမ်းသော လွတ်လပ်မှုတွေကို လွတ်ပြီးလပ်မနေပါနဲ့။
 တစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျက်ည တီးတိုးရွတ်သံတွေကို မနာကျင်ပါစေနဲ့။
 တူညီမှု အမှတ်အသားတွေကို မေ့ဖျောက်မပစ်ပါနဲ့။
 ဂိုးအတဲ့ နီးစပ်မှု အမှတ်အသားတွေကို မလှည့်စားပါနဲ့။
 မျိုသိပ်မှု အရှက်အကြောက်တွေကို မယုံမကြည်မရှိပါနဲ့။
 ချစ်တတ်တဲ့ သွေးကြောများ စီးဆင်းမှုကို ရှေ့တိုးနှောက်ဆုတ်မလုပ်ပါနဲ့။
 ဘယ်ရီသီးတွေစားပြီး ညတာမရှည်ပါနဲ့။
 ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အရက်တွဲမသောက်ပါနဲ့။
 ချောကလက်များကို မနှစ်သက်ပါနဲ့။ နံနက်ခင်းများကို အပျံ့မသင်ပါနဲ့။
 ထိုင်ခုံတွေမှာ ကိုယ်နဲ့တွေ့ စွဲချန်မထားခဲ့ပါနဲ့။ အိမ်ပြန်ရင် မိုးမချုပ်ပါစေနဲ့။
 ဖုန်း ခဏခဏ မပြောချင်ပါနဲ့။ ထွက်ပေါက် မရှာပါနဲ့။
 စိတ်ကွယ်ရာမှာ အပေါင်းအနုတ် နှစ်ယောက်တည်း မနေပါနဲ့။
 မင်းသက်ဇော်ကို စာလုံးပေါင်း မမှားလိုက်ကြပါနဲ့။
 ကြိုက်နှစ်သက်တာတွေ သိပ်မတူညီပါနဲ့။ ဒုက္ခကို တူးဖော်မနေပါနဲ့။
 ခေါ်နေတဲ့ အသံဟာ ပြန်မလာတဲ့ အသံထဲမှာလား။
 ရှာနေတဲ့ အသံဟာ ငါ့ဘေးနားရှိနေတဲ့ ကောင်မလေးလား။
 ပြန်မလာတဲ့ အသံထဲမှာ ရှာနေတဲ့ အသံဟာ ပုန်းလို့၊ ငါ အော်ခေါ်
 နေတယ်။

နှလုံးသားကို ကြိုချလိုက်တယ်။ ငါ နားမလည်ဘူး။

ယခုကဗျာမှာတော့ ပုံစံတူ အပြိုင်ဝါကျများနဲ့ ပြောချင်တာတွေကို မျဉ်းဖြောင့်သဘောဆန်စွာ သုံးစွဲသွားတယ်။

“ပုံစံတူ အပြိုင်အဖွဲ့သည် သဒ္ဒါတည်ဆောက်ပုံချင်း၊ ဝါကျတည်ဆောက်ပုံချင်းတူညီသော ပုံစံချင်းတူညီသော အဖွဲ့အနွဲ့များဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကဗျာတွင် ပုံစံတူ အပြိုင်အဖွဲ့သည် နာမ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြည့်စုံသော ဝါကျလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဝါကျတစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်နိုင်သည်။ အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကဗျာ၏ အာနိသင်ကို ထက်မြက်လာသော ထောက်ကူပေးသော ကဗျာပရိယာယ် တစ်မျိုးအဖြစ် ပုံစံတူ အပြိုင်အဖွဲ့များကို အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ ကဗျာတွင် ပါဝင်သော အကြောင်းအရာသည် နယ်နိမိတ်တစ်ခုတည်း၏အတွင်း မတည်ရှိဘဲ နယ်နိမိတ် အမျိုးမျိုးမှ လာရောက်ပေါင်းဆုံနေသည့် သဘောကို တွေ့ရသည်။ ဖြစ်ရပ်သဘော၊ ဖြစ်စဉ်သဘော၊ အချိန်စီးဆင်းမှုသဘော၊ ပုံပြင်အဖွဲ့သဘော၊ အဝန်းအဝိုင်းတစ်ခုအတွင်း သဘောထက် ဖြစ်ရပ်အထွေထွေ၊ ဒေသအထွေထွေ၊ ကာလအထွေထွေ၊ နယ်နိမိတ်အထွေထွေမှ လာသည့်သဘောဖြစ်သည်။”

(မျိုးသန့် - ခေတ်ပေါ်မြန်မာကဗျာ ဆောင်းပါးများ စာ ၆၅ - ၆၈)

တိုက်ရိုက်ပြောသော နည်းလမ်းများ (သို့) တဲ့တိုး ပြောသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝါကျများမှာ အငြင်းဝါကျများအဖြစ် အလီလီအဖန်ဖန်ထပ်ကာ ထပ်ကာ သုံးစွဲထားတယ်။ အကြောင်းအရာကို မူတည်ထားပြီး ပြောချင်တဲ့ စကား၊ ပြောချင်တဲ့ အရာများကို ရှုထောင့်အသွယ်သွယ်မှ ပြောနေခြင်းမျိုးဖြစ် တယ်။ ဘာသာစကားကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်ရန် ခက်ခဲမှုကိုတော့ အလျဉ်း မတွေ့ရပေဘူး။

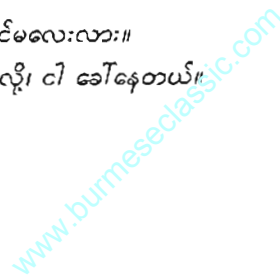
နောက်တစ်ချက်က ဒီကဗျာကို Expressionism ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟု စွပ်စွဲအဖြေထုတ်ချင်တာက ဒီကဗျာမှာ ကဗျာဆရာရဲ့ ရင်တွင်းအတ္ထုတ္တ အလှုပ် အခတ်ကို ဖော်ထုတ်ဖွင့်ပြသလို ဆောင်နေပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အားနည်း ချက်တွေကို ကရော်ကမည် အခွင့်ကောင်းမယူဖို့၊ လှောင်သလို ပြောင်သလို ပြက်ရယ်ပြုရင်း သူ့အဖြစ်အပျက်လေးကို ရယ်သွမ်းမသွေးဖို့၊ တစ်ဖက်သား အားနည်းချက်ကို အနိုင်မယူဖို့ တောင်းဆိုထားတဲ့ စကားစလေးနဲ့ ကဗျာကို ဖွင့်ထုတ်လှစ်ပြထားတယ်။ တစ်ဖက်က ကြည့်ရင်လည်း ပညတ်ချက်တွေလိုလို၊ အဆုံးအမ နီတိလိုလို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မိမိက ပြောနေသလိုနဲ့ တစ်စုံ

တစ်ယောက်မှ မိမိထံကို တစ်ဖန်ပြန်ပြီး ပြောနေသလိုသဘောလည်း ရယူနိုင် ပါတယ်။

အနိမ့်စားတစ်ယောက်ရဲ့ အသုံးမဝင်မှုကို အပြစ်တင်မစောပါနဲ့။
လမင်းရဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့ အလင်းကို မှောင်ရိပ်မကွယ်ပါနဲ့။
အဖြူရောင်အင်္ကျီလေးကို အစွန်းတွေ မထင်ပါစေနဲ့။
လမ်းကြမ်းတွေထဲ မောင်းနှင်နေရတဲ့ဘဝကို မရက်စက်ပါနဲ့။
အားနည်းမှုနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို မလွှတ်ချလိုက်ပါနဲ့။
အသက်သွင်းထားတဲ့ စံပယ်ကုံးတွေကို မခြောက်လှန့်ပါနဲ့။
ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အရက်တွဲမသောက်ပါနဲ့။
ထိုင်ခုံတွေမှာ ကိုယ်နဲ့တွေ့ စွဲချန်မထားခဲ့ပါနဲ့။
မင်းသက်ဇော်ကို စာလုံးပေါင်း မမှားလိုက်ကြပါနဲ့။

စိတ်သန္တာန်ရဲ့ လွမ်းမိုး ချယ်လှယ်မှု၊ ချုပ်ကိုင်ဆက်နွယ်မှု၊ တန်ဖိုး ထား ဖွဲ့စည်းမှုတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ယခင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်ပိုင် (သို့) ပတ်ဝန်းကျင်တွေကြိုမူ သဘောရပ်တွေကို ဆင်ခြင်မိပြီး အဲဒီကတစ်ဆင့် ရိုက်ခတ်မှု အမြင်၊ အကန့်အသတ်တွေဟုလည်း ဆိုရပါချေမယ်။ လူသားတွေရဲ့ စူးစမ်း မှုကတစ်ဆင့် ရရှိလာတဲ့ အကျိုးဆက်ဖိအားတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာဆရာပြောချင်တဲ့ အရာများကို ဘက်ပေါင်းစုံ ရှုထောင့်စုံမှတစ်ဆင့် အမြင်ခံစားမှု အဖြစ်အပျက်များကို ထောက်ကူရေးဖွဲ့ထားလေတယ်။ သို့ပေမယ့် ကဗျာဖတ်တဲ့နေရာမှာ အဆိုပါ ကဗျာနဲ့အတူ ကဗျာဖတ်သူရဲ့ အတွေ့အကြုံ နဲ့လည်း ဆိုင်ပြန်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကဗျာမှာ ကဗျာရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အကြောင်းအရာတွေနဲ့အတူ နောက်ခံလူမှုဝန်းကျင်ရပ်များ မပြတ်မသား ရောထွေး ပန်းဖြာထွက်နေပါတယ်။ ကဗျာရဲ့ နောက်ဆုံး လေးကြောင်းလောက်မှာတော့ Tempo ကို ပြောင်းလဲလိုက်တယ်။

ခေါ်နေတဲ့ အသံဟာ ပြန်မလာတဲ့ အသံထဲမှာလား။
ရှာနေတဲ့ အသံဟာ ငါ့ဘေးနားရှိနေတဲ့ ကောင်မလေးလား။
ပြန်မလာတဲ့ အသံထဲမှာ ရှာနေတဲ့အသံဟာ ပုန်းလို့ ငါ ခေါ်နေတယ်။
နုလုံးသားကို ကြံချလိုက်တယ်။

ရိုမှုရှိခြင်းဟာ မသေမချာဖြစ်ပြီး ကဗျာရဲ့စီးကြောင်း အရသာ အပြောင်းအလဲကိုလည်း ထူးကဲစွာ ရရှိလိုက်ပါတယ်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံးရဲ့ အတွေးတွေ၊ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သယ်လာမှုအရှိန်တွေ၊ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်မှု တင်ပြချက်တွေဟာ ကဗျာဖတ်သူကို ဖတ်နေစဉ်အခိုက်မှာ အရှိန်ပျက်သွားအောင် ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်မှု မပေးတဲ့ အားသာချက်များကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံးမှာဖြင့် ဘာဖြင့်မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ညာဖြင့်မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ စသည်ဖြင့် ကဗျာရဲ့ လှိုင်းတွေ၊ လှိုင်းတွေကို ဖန်တီးခဲ့ပြီး ကဗျာရဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ ရှုတည်တည်နဲ့ ဖွဲ့လိုက်ပုံက 'ငါ နားမလည်ဘူး' ဆိုတဲ့ ရှောင်ရိုက်လိုက်တဲ့ စကားပါပဲ။ ကဗျာရေးသူရဲ့ ခံစားမှု အရုပ်အထွေး တစ်ရပ်အနေနဲ့လည်း ရယူနိုင်ပါတယ်။ ၎င်းစကားလုံးဟာ အထက်က ဆိုအပ်ချက်၊ ဆိုအပ်မှုတွေကို ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုအပ်ခဲ့သော အရာအမြင်များကို ဝါးချလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် (သို့မဟုတ်) အရူးကွက်နင်းပစ်ခြင်းဟု ဆိုရင်လည်း မှားအံ့မထင်။ နောက် ခြားနားတဲ့ အမြင်တစ်ခုက 'နားမလည်ဘူး' ဆိုတဲ့ စကားဟာ စိတ်အတွင်း မသိစိတ်ရဲ့ အစအန ပဲ့ကျသွားလေတဲ့ အချင်း အရာ တစ်ခုပေလား။ ဒီနေရာမှာ မသိစိတ်ဆိုတာက အထက်မှာ ပြောခွင့်မသာ ခဲ့ဘူး။ ပြောခွင့်ရဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို စောင့်စားရင်း စောင့်စားရင်းဖြင့် ပြောခွင့်သာတာနဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် (အမှတ်တမဲ့) ဝင်ရောက် ပြောသွားတာမျိုး လည်း ဖြစ်တယ်။ (အခု ဒီကဗျာမှာတော့ ကဗျာပြီးကာမှ အခွင့်အရေးရလိုက် တယ်ဆိုတဲ့သဘော ဖြစ်နေတယ်) မသိစိတ်ဆိုတာ အိပ်မက်စိတ်ကူး၊ လျှာချော် လဲခြင်း၊ အမှတ်တမဲ့ လွဲချော်ခြင်း၊ ရယ်စရာအဖြစ်အပျက် စသည်ဖြင့် သွယ် ဝိုက်ပြီး (သို့) ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်ပြောသွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အထက်မှာပြောခဲ့တဲ့ သရုပ်မှန် သရုပ်မှန်လွန်ဆန်တဲ့ ဆက်နွယ်မှုများကို ဆင်ခြင် ပြီး ပြန်ခွေကြည့်မိပါတယ်။

“အသွင်သဏ္ဍာန်တွေကို ပြန်ဆွဲတဲ့အလုပ်ဟာ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအတွက်တော့ ဓာတ်ပုံတွေရှိသားပဲ။ မော်ဒယ်ရဲ့အဓွမ္မာအကျဆုံး အနက်အဓိပ္ပာယ်ဆီရောက်အောင် ငါ ထိုးဖောက်ချင်တယ်။ နှလုံးသားထိ ရောက်အောင်သွားချင်တယ်။ နဖူးပေါ်မှာ၊ နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက်မှာ ငါ့စကား လုံးတွေ ရေးချလိုက်တယ် (သို့ပေမယ့်) ငါ့ဆွဲတဲ့ မျက်နှာတွေဟာ ဘဝ ထက် ပိုမိုစစ်မှန်တယ်”

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ဒီစကားကို ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပေါကလီ၊ ပြောသွားခဲ့ တာပါ။ တကယ်တော့လည်း မင်းသက်ဇော်ဟာ စိတ်လိုက်လက်ရသူ အဆင့် ဆင့် တည်ဆောက်လာခဲ့တဲ့ သဲအိမ်လေး (ဒါမှမဟုတ်) အခြား တစ်ခုခုကို စိတ်လိုက်ရပဲ သူ ပြန်လည် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စရပ်ကိုတော့ ကျွန်တော် လည်း နားမလည်တော့ဘူး။

[စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း စန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၁]

ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားအပေါင်း
အစပ်နဲ့အဟပ် တည့်ကြပါစေသောဝဲ

မျက်မမြင်တိုင်းပြည်မှာ 'မြင်တယ်' ဆိုတာ တကယ့် အရူးစကား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစကားဟာ ဘာဆိုလို့ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ သူတို့ဆီမှာက 'ငါ့ခြေသံနောက်လိုက်ခဲ'၊ 'လမ်းကို မကြားရဘူးလား' စတဲ့ စကားတွေပဲ သုံး ပါသတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဆီက ကဗျာအကြောင်းအချင်းအရာတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ ပင်မရေစီးခေတ်ပေါ်ကဗျာ ကနဦး စတိုးဖောက်မှုမှာလည်း ကာရန်တွေ၊ ရစ်သမ် တွေ မဲ့နေလို့ မျက်မမြင်တိုင်းပြည်မှာ 'မြင်တယ်' ဆိုတဲ့စကား အသုံးပြုခဲ့မိ သလို အတော်လေး အရှုတ်အချခံခဲ့ရပါတယ်။ အခုခေတ်ပြိုင်ကဗျာ ထိုးဖောက် ဖြတ်သန်းမှုကာလမှာလည်း ကဗျာအတွင်းခံစားမှု၊ အကြောင်းအရာ ပါခြင်း၊ မပါခြင်း၊ သုံးခြင်း၊ မသုံးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မျက်မမြင် တိုင်းပြည်မှာလို 'လမ်းကိုကြားရလား'ပဲ သုံးတယ်၊ 'လမ်းကိုမြင်ရလား' ဆိုတာ အသုံးမပြုသလို လား။ ကဗျာမှာ ခံစားမှုဆိုတာပါမှ၊ ခံစားမှုမပါရင် ကဗျာမဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ ဂယက် ရိုက်သံတွေဟာ အခုအခါမှာ အတော့်ကို ညံ့နေပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖြေရ သိပ်ပြီးကျပ်နေသလို ဖြစ်ရပါတယ်။ ခံစားမှုကို ငဲ့ထားတဲ့ ကဗျာတွေ ရှိသလို၊ ခံစားမှုကို ခန့်တဲ့နဲ့ သရော်လိုက်တဲ့အခါ ခံစားမှုမဲ့သွားသယောင် Major ကနေ Minor ဖြစ်သွားစေတဲ့ ဖန်တီးမှု ကဗျာတွေလည်း ရှိပါတယ်' ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက်က ခံစားမှုကို အမှတ်မဲ့ထားလိုက်ပြီး စိတ်အခြေအနေ တွေနဲ့ အားပြုတည်ဆောက်လိုက်တဲ့ ကဗျာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အမျိုးမျိုး အစုံစုံ အဖုံဖုံပါပဲ။

ဒိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ဒီတစ်ပတ်တော့ ကဗျာဆရာ ကိုရွေးရဲ့ ကဗျာအချို့ကို အနည်းငယ် ဖော်ပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သိရသလောက် ကိုရွေးဆိုတာ ကျွန်တော့် မွေးဇာတိ လပွတ္တာမြို့နယ်ဖွားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တစ်နယ်တည်းသားတွေ ဆိုတာ သိခဲ့ရပါတယ်။ ကိုရွေးရဲ့ ကဗျာများထဲက ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် စတင်ပြီး သတိထားမိတာကတော့ 'မီးခိုးနဲ့တိမ်' ဆိုတဲ့ ကဗျာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီ ဘက်ခေတ် လူငယ်တစ်စုဟာ ကိုရွေး အစရှိသဖြင့် (သူတို့အတန်း) ကဗျာတွေနဲ့ အများဆုံး ထိစပ်ခွင့်ရပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူသိများသွားတဲ့ သူ့ကဗျာအများစုကတော့ 'တိမ်တိုက်တွေ'၊ 'ရောင်စုံဘောလံပင်'၊ 'ဆံသရာ'၊ 'မှန်စာတိုက်ထားတဲ့ကြိုးနဲ့ စွန်မလွတ်ကြပါနဲ့'၊ 'လေညင်းလေးတွေ နာကျင် မှာစိုးရဲ့'၊ 'အရူးမှာ လိုင်စင်ရှိတယ်'၊ 'ဒွန်ဂေါ်ဒီယမ် ရှင့်သားငယ်လေးကို ကြည့်ပြောထားပါဦး ဂျစ်ဂျစ်' တို့ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် နယ်မြို့မှာ နေစဉ်က ဦးလေး တော်စပ်တဲ့ ကဗျာဆရာ မောင်ကောက်အိမ်သို့ သွားပြီး စာအုပ်စဉ်ကို မွေတဲ့အခါတိုင်း ကိုရွေးလက်မှတ်နဲ့ စာအုပ်အများအပြားကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုရွေး စတွေ့ခဲ့ပုံက ၂၀၀၂ ခုနှစ် မောင်ကောက် တိမ်းပါးသွားပြီးနောက် ၂ နှစ် ဝန်းကျင်ခန့်အကြာ မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လပွတ္တာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့သူရဲ့အဖေကို ရန်ကုန်သို့ ဆေးကုသဖို့ လာခေါ်ရင်း ရသကမ်းခြေ ကဗျာဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့နဲ့အတူ သူ့ကို လူချင်း စတင်ရင်းနှီး တွေ့ဖူးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စတင်ပြီး မြည်းစမ်းခွင့်ရခဲ့တဲ့ ကိုရွေးရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဦးစွာ မိတ်ဆက်တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

မီးခိုးနဲ့တိမ်

ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်လာတဲ့အချိန်က ဝိုးတဝါး
ငှက်ကလေးတချို့က အိပ်တန်းထလာကြပြီ
ကျွန်တော်တို့က ထိုင်နေရင်း တရိပ်ရိပ်ရွေ့လျား
တစ်ခုခုဆီကိုပေါ့လေ
“တိမ်တွေက မည်းညစ်လိုက်တာ” လို့ ညည်းမိတော့
ဘေးက မိတ်ဆွေက
“အဲဒါ အရက်ချက်စက်ရုံက မီးခိုးတွေ” တဲ့

ဒိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ဪ...
အဲဒီ စက်ရုံကလေးရဲ့ ဝီရိယကတော့ အားကျလောက်ပါရဲ့။
သားရေ...
လောကထဲ မီးခိုးနဲ့တိမ်အကြောင်း
မင်း ကောင်းကောင်း သင်ကြားခဲ့ပေတော့။ ။

ကိုရွေး

ဒီကဗျာကို ဖော်ပြတာက ၂၀၀၂ ဝန်းကျင် ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နံနက်ခင်း အချိန်သမယတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကဗျာကို စာပြသလိုက်ပါတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင် တိမ်တိုက်တွေ ဖြစ်သွားသလို တိမ်တွေဖြစ်သွားခိုက် ဝိုးတဝါးနဲ့ လွင့်ပါးပြီး အိပ်မက်ဆန်မှုအရိပ်တွေကို ထပ်ဖွဲ့ပြန်တယ်။

‘တိမ်တွေ မည်းညစ်လိုက်တာလို့ ညည်းမိတော့’ ‘အဲဒါ အရက်ချက် စက်ရုံဘက်က မီးခိုးတွေ’ လို့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ဖြေတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ကို လုံးဝ ထိခတ်မွေ့နှောကပ်လိုက်တဲ့ အဖွဲ့ကတော့ ‘အဲဒီ အရက်ချက်စက်ရုံလေးရဲ့ ဝီရိယကတော့ အားကျလောက်ပါရဲ့။’ ဆိုတဲ့ စက္ခုပညာမြင်ကွင်း ရောထားတဲ့ သောတနိမိတ် ဝေဒနာအနံ့ကိုပါ။ ဒီကဗျာပါဒကို ဖတ်မိတော့ စကားတစ်ခွန်းကို သတိရမိတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူခိုးကြီး အာမက်ကို အားကျ လို့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူခိုးအာမက်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ ရည်မှန်းချက်ထားပြီး ကြိုးစားလာခဲ့တဲ့အတွက် အခုလို သူခိုးတစ်ဦး ဖြစ်လာ ခဲ့တာဆိုတဲ့ အရွှန်းဖောက် စကားလေးကိုပါ။ ဒီကဗျာမှာ အားကျတာက အရက်ချက်စက်ရုံကို မဟုတ်ပေဘူး။ ဝီရိယဆိုတဲ့ (မမြင်ရတဲ့အင်အား) ထုထည် စကားရပ်ကို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ညှော့နဲ့အနည်းငယ်ထွက်နေတဲ့ သရော်နံ့ကိုလည်း ရလိုက်မိပါတယ်။ အရက်ချက်စက်ရုံဘက်က တက်လာတဲ့ မီးခိုးလုံးတွေဟာ Environment သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ယိုယွင်းစေတဲ့ အဟုန်တွေလား။ ကဗျာထဲက သူ့ရဲ့သားကို မီးခိုးနဲ့တိမ်၊ တိမ်နဲ့မီးခိုး၊ တိမ်ကြောင့် အရောင်ပြောင်း သွားတဲ့ မီးခိုး၊ တိမ်ကြောင့် အလှပျက်သွားစေတဲ့ မီးခိုး၊ ဓမ္မနဲ့ အဓမ္မ လူ့ လောက လူ့သဘာဝရဲ့ သင်ယူစရာ လေ့လာဆည်းပူးစရာများကို သင်ကြား ရင်း နည်းနာခံဖို့ရာ ‘ဤလောက ကျောင်းတော်’ ကြီးဆီသို့ စေလွှတ်လိုက်တဲ့ မန္တန်တစ်ခုလို တန်ခိုးရှိပြီး စွမ်းအားအပြည့်ပါဝင်တဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပါ။

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ကိုရွေးရဲ့ ၂၀၀၀ ဝန်းကျင် မဂ္ဂဇင်းကဗျာတွေနဲ့ အခုနောက်ပိုင်း ၂၀၀၉/ ၂၀၁၀ မဂ္ဂဇင်းကဗျာများဟာ သိသိသာသာကြီး ချိုးကွေ့လိုက်တာမျိုး မမြင်မိပါဘူး။ ရွှေ့သလိုဖြစ်ခိုက် ပြန်ရောက်လာလိုက်၊ လွတ်သွားလိုက် ပြန်မိလိုက်နဲ့ လိပ်ခဲတည်းတည်း ဖြစ်နေရတာမျိုးလား။ ရွှေ့တော့ရွှေ့လာတာက လုံးဝသေချာ သလောက်ပါပဲ။ အခုနောက်ထပ် ကိုရွေးရဲ့ အခြားကဗျာတစ်ပုဒ်ဆီ ထပ်ဆင့် တိုးကပ်ကြည့်ကြပါစို့။

အဟပ်

အဟပ်ကို ဘယ်သူ ကန်ထုတ်လိုက်သလဲ
မျောက်ဝင်စားတွေထိုင်တဲ့ ဘုံဆိုင်ထဲက
တလိမ့်ခေါက်ကွေး လွင့်စဉ်ထွက်လာတာ
အဟပ်
ဇော်ဝမ်းရယ်သံလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အဟပ်
အဟပ်ကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး
အဟပ်ဟာ အငြိမ် မနေနိုင်ဘူး
လည်ချောင်းထဲမှာ မနေနိုင်ဘူး
ငါးတစ်ကောင်လို ဟစ်ဟစ်
အစာကို ဟပ်ဖို့ချောင်းနေ
စီးပွားရေးသမားလို ဟစ်ဟစ်
အကွက်ကို ဟပ်ဖို့ ချောင်းနေ
တဏှာရူးလို ဟစ်ဟစ်
ကာမေသူကို ဟပ်ဖို့ချောင်းနေ
အားလုံးပဲ ဟစ်ဟစ်
အားလုံးကို ဟပ်ဖို့ ချောင်းနေ
ဒီကောင် လည်ချောင်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်ဘူး
အဟပ်ဆိုတဲ့ကောင်
မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ပါဘူး
ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ဒီကောင်ကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

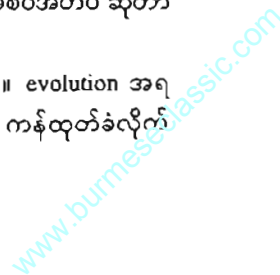

အဟပ်
မင်းကို
ငါ့သူငယ်ချင်း သမီးလေး 'အစပ်' နဲ့ ပေးစားမှ ဖြစ်တော့မယ်
အစပ်နဲ့ အဟပ်က ထာဝရတည်ပါ့မလား
တည့်မှာပါ သိပ်မတွေးပါနဲ့
အစပ်အဟပ်က တည့်ပြီးသားပါ
လင်နဲ့မယားကြားမှာ အစပ်အဟပ်လိုတယ်
ဆည်တွေ တည်ဆောက်လည်း အစပ်အဟပ်လိုပါတယ်
နိုင်ငံတည်ဆောက်လည်း အစပ်အဟပ်လိုတာပါပဲ
ကြေးရုပ်ပဲ သွန်းသွန်း
ပန်းပုပဲ ထုထု
ပန်းချီပဲ ဆွဲဆွဲ
ကဲ... အစပ်အဟပ်လိုတာပဲ မဟုတ်လား၊
လမ်းဘေးအသုပ်ဆိုင်လေးမှာတောင် အစပ်အဟပ်က လိုပါတယ်ဗျာ
တစ်ယောက်တည်းလည်း အစပ်အဟပ်တည့်မှ နေပျော်တာပါ
မဂ္ဂဇင်းထုတ်တဲ့ ဆရာတာဆို
နေ့တိုင်း စပ်ပြီး နေ့တိုင်း ဟပ်နေရတာပဲ
ကဗျာရေးပြီး ဆေးရောင်းတဲ့ မိုးဝေးတို့ လင်မယားလည်း
နေ့တိုင်း စပ်ပြီး နေ့တိုင်း ဟပ်နေကြတာပဲ
ဝင်းမြင့်ဆို စပ်ချင်လွန်းလို့
သူ့မိသားစုကို ဟပ်လိုက်
သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟပ်လိုက်နဲ့
သူ့အဖေကိုတောင် အလွတ်မပေးဘူး
သူ့ကိုယ်သူလည်း လိုက်လိုက်ဟပ်နေတာပဲ
အဟပ် အဟပ်
အစပ်နဲ့တွေ့တော့ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ
အဟပ် ဇော်ဝမ်း ရယ်သံနဲ့ကောင်
အရပ် မနိမ့်မမြင့်

အသား မဖြူမညို
အသက် မသေ မရှင်နဲ့ အဟပ်
အစပ်အဟပ် မတည့်ရင် ဟိုလူတွေလို ခေါင်းကိုက်နေမှာပေါ့တဲ့
ကဲ...
အဟပ်က အစပ်ကို ဟပ်လိုက်ပြီ
အစပ်က အဟပ်ကို စပ်လိုက်ပြီ
ဒါဆို အစပ်အဟပ်တည့်သွားရော မဟုတ်လား ကိုမြင့်သန်းရယ်
စတိုင်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင် ၂၀၀၅ ပါ ဝင်းမြင့်ရဲ့ အစပ်ကဗျာကို ဖတ်ပြီး ရေးပါတယ်။
ကိုရွေး

'စပ်'နဲ့ 'ဟပ်' ကာရန် အချိတ်ကို ရှေ့ကနေ 'အ' တစ်ဆက်
တစ်စပ်တည်း ကပ်လိုက်တဲ့အခါ ဆိုကြပါစို့။ အခေါ်အဝေါ်၊ အစပ်အဟပ်
စကားလုံးတွေမှာ ရှေ့စာလုံးကသာ အဓိကကျပြီး နောက်ကတော့
ကာရန်လိုက်သော အကပ် စကားလုံး ဖြစ်ပေတယ်။ သို့ပေမယ့် မူလစာလုံးကို
ကာရန်ကပ် စကားလုံးကပ် လိုက်သောအခါ အနက်အဓိပ္ပာယ် ပို၍ ကောင်း
သွားပေတယ် မဟုတ်လား။ အခု ကိုရွေးရဲ့ ဒီကဗျာအောက်ခြေမှာ မှတ်ချက်
ပြုထားသော ၂၀၀၅ စတိုင်သစ် မဂ္ဂဇင်းပါ ဆရာဝင်းမြင့်ရဲ့ 'အစပ်' ကဗျာကို
ဖတ်ပြီး ကွင်းဆက်၊ ချိတ်ဆက်(ဖြည့်စွက်) ရေးသားလိုက်တဲ့သဘောနဲ့ ကိုရွေးက
Beauty မဂ္ဂဇင်းကနေ 'အဟပ်' ကဗျာကို ထပ်မံ ပေါင်းကူးရေး လိုက်တဲ့
သဘောပါပဲ။ ဒါတွေဟာ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေးပဝေသဏီကတည်းက
ရတုစာဆို အကျော်အမော် (ဆရာ) တွေသည်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဥပမာ -
ပြည်နဝဒေးကြီးက အဖြည့်ခံ ရတု ၂ ပိုဒ်သာ ရေးသားခဲ့ပြီး ကျန်တစ်ပိုဒ်ကို
နောက်ပိုင်း စာဆိုများအတွက် တမင်ချန်လှုပ်ပစ်ခဲ့တာတွေလည်း ရှိဖူးပါတယ်။
အခု ကျွန်တော်တို့ ဒီဘက်ခေတ်မှာလည်း ကဗျာဆရာတစ်ယောက်က အစပ်
ဆိုပြီး ကဗျာအခံကို ရေးလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ယောက်က အဟပ် ဆိုပြီး
အအုပ်ကဗျာကို ထပ်မံ ဖြည့်စွက်ရေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ 'အစပ်အဟပ်' ဆိုတာ
ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

အဟပ်ကဗျာဆိုသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်။ evolution အရ
မျောက်က ဆင်းသက်လာတဲ့ လူတွေထိုင်တဲ့ ဘုံဆိုင်ထဲမှာ ကန်ထုတ်ခံလိုက်

ရတဲ့ ခွေးခြေတစ်လုံးဟာ အဟပ်လား။ လွင့်စင်ထွက်လာတဲ့ ပုလင်းတစ်လုံးက အဟပ်လား။ တလိမ့်ခေါက်ကျေးထွက်လာတဲ့ ခွက်တစ်ခွက်ကလည်း အဟပ်လား။ အခြားတစ်စုံတစ်ရာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပထမပိုင်းမှာ အဟပ်ဟာ လူ့သုံးကုန်ပစ္စည်း ပရိဘောဂတစ်ခုခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ အဟပ်ဟာ ဇော်ဝမ်းရဲ့ ရယ်သံတစ်ခု ဖြစ်သွားပြန်တယ်။ အဟပ်ဟာ ငြိမ်နေလို့ မရဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို လည်ချောင်းထဲ ရောက်သွားပြန်တာလဲ။ အခုတစ်ခါ အဟပ်ဟာ လည်ချောင်းထဲမှာလည်း မနေနိုင်ပြန်ဘူး။ ဟစ်ဟစ်နဲ့ ငါးတစ်ကောင်ရဲ့ ပါးစပ်ပေါက် ဖြစ်သွားပြန်တယ်။ စီးပွားရေးသမား၊ တဏှာရူး စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး အသွယ်သွယ် အဟပ်ဟာ အခြားအရာတွေဆီကို ရောဂါပိုးတစ်ခုလို အလွယ်တကူ ကူးစက်သွားရတာလဲ။ (ဒါမှမဟုတ်) အခြားတစ်ပါးသော အရာများဆီမှာလည်း အဟပ်ဟာ အဆင်သင့်ရှိနေမှု တစ်ခုလား။

အဟပ် ဇော်ဝမ်းရယ်သံနဲ့ကောင်
အရပ် မနိမ့် မမြင့်
အသား မဖြူ မညို
အသက် မသေမရှင်နဲ့ အဟပ်

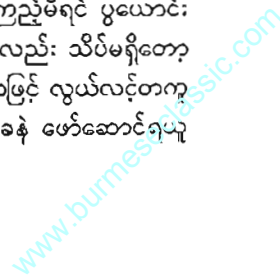
အဟပ်ကို ရုပ်လုံးဖော်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကဗျာကို ဖတ်မိတော့ မောင်သိန်းဇော်ရဲ့ 'လတ်ဆတ်လမ်းသွယ်စိမ်း' ကဗျာကို သတိရမိလိုက်သည်။ 'မမြင်ရတဲ့ လေညင်းတောင် အစိမ်းရောင်ဖြစ်လိမ့်မယ် ငါထင်မိ' ဆိုတဲ့ ကဗျာ စာသားကိုပါပဲ။ မမြင်ရတာကို မြင်ပဲ မြင်လိုက်ရတဲ့သဘောနဲ့ ထုဆစ် ပုံသွန်းပြလိုက်သလိုပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ လူကြီးသူမတွေက အဟပ်ကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မရတော့ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ မိဘတို့ဝတ္တရားအတိုင်း ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အဟပ်ကို အစပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပေးစားလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီတော့မှ အင်ဝင်ခွင့်ကျပြီး အစပ်အဟပ် တည့်သွားပါတော့တယ်။ လင်နဲ့မယား၊ ဆည်တံ၊ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးကအစ၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပုနဲ့ လမ်းဘေးအသုပ်ဆိုင်အဆုံး အစပ်အဟပ်တည့်ဖို့ လိုပါသတဲ့။ တက္ကဆက်ပြည်နယ်မှ ၁၉ နှစ်အရွယ် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူလေး အိရစ်ကာဟောလီဟာ ဆီးဝေါရိပ်သာကမ်းခြေ

မှာ ရေဆင်းကူးတုန်း ငါးမန်းတစ်ကောင်က သူမရဲ့ ငွေရောင် ခြေသည်းလေးများကို ငါးဟု ထင်မှတ်ပြီး ဝင်ဟပ်သွားတဲ့ အဟပ်၊ အိမ်ကြီးရှင်က အိမ်ဖော်မလေးကို ကျားချောင်း၊ ချောင်းနေတဲ့ အဟပ်၊ ဒီမှာဘက်ကမ်းက ထိုးလိုက်တဲ့ တံတားကြီးနဲ့ ဟိုမှာဘက်ကမ်းဆီက ဆင်းသက်လာတဲ့ ပေါင်းကူးတံတားကြီးမှာလည်း အစပ်အဟပ်လိုပါတယ်။ ဘောလုံးကွင်းထဲက ကွင်းလယ်ဒိုင်နဲ့ စည်းကြပ်ခိုင်တို့မှာလည်း အစပ်အဟပ်လိုပါတယ်။ ရှင်ဘုရင်က တော်ကောက်တယ်ကြားလို့ မျက်ခမ်းစပ်က ပုန်းရှောင်ရတာကတော့ အစပ်နဲ့အဟပ်ကို မတွက်ချက်တတ်လို့ ဖြစ်ရတာပါ။ အဟုတ်ကို မဟုတ်လုပ်လိုက်တဲ့ (မာယာ) မှာသော်လည်းကောင်း၊ မဟုတ်ကို အဟုတ်လုပ်ပစ်တဲ့ (သာဠေယျ) မှာသော်လည်းကောင်း အစပ်အဟပ်တည့်ဖို့ လိုပါတယ်။

ကိုရွေးရဲ့ ပထမကဗျာကို သတိထားကြည့်မိရင် လေးနက်စွာ ဆက်နွယ်နေတဲ့ အတွေး၊ လူ့လောက လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးအတွင်း သင်ယူစရာ သင်ခန်းစာ၊ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ဟန်ပန်များရဲ့ အခန်းကဏ္ဍတွေ ပြည့်ဝ ပါဝင်နေပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်က စိတ်ကူးတွေ လေးဖင့်စွာဖြင့် လူ့လောကအတွင်း တည်ရှိမှု၊ ရယူသင့်တဲ့ စံတွေနဲ့အတူ တိမ်နဲ့ မီးခိုးများရဲ့ သင်ယူမှုအတွေးစများ အူလိုက်သွားစေတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။

နောက် ဒုတိယ ကဗျာမှာတော့ ကဗျာရဲ့ လှိုင်းတွေကို တိုက်ရိုက်ဖော်ပြသွားတဲ့ အပေါ်ယံရုပ်ယူခြင်းသဘော ခေတ်ရဲ့ ထင်ဟပ်မှုများကို အတိုင်းသား တွေ့မြင်ရပါတယ်။ ကဗျာကို ဖတ်လိုက်တဲ့အခါ လွယ်ကူရိုးရှင်းစွာဖြင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်များဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားပါတယ်။ လှောင်သလိုပြုပြီး သရော်ထားတဲ့ ပြုံးထေ့ထေ့အပြုအမူဟာ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်ကို အသာလေး ကွေးညွတ်မိလိုက်ပါသတဲ့။ ကဗျာကို ထောက်သွားအောင် ရပ်နားသွားစေတဲ့ စကားရပ်တွဲလုံးများလည်း မတွေ့ရဘဲ အခက်အခဲမရှိ ကဗျာကို တန်းဖတ်သွားရုံပါပဲ။ အကွက်သဘောဆန်စွာဖြင့် ပြင်းထန် လေးနက်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး တည်ဆောက်မှုအနက် ခွန်အားများကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ အခုခေတ်ပြိုင် ကဗျာများကို သတိထားကြည့်မိရင် ပွယောင်းယောင်းနိုင်လာမှု၊ ရိပ်ကာဝဲကာ မပြောတော့၊ ကျစ်လျစ်မှုလည်း သိပ်မရှိတော့ တင်ပြပုံအပြောင်းအလဲတွေကို ခေတ်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာဖြင့် လွယ်လင့်တကူ ဖော်ပြလာကြပါတယ်။ တစ်ခဏအတွင်း ကွင်းခနဲ ကွက်ခနဲ ဖော်ဆောင်ရယူ

မှုကို ရရှိလိုက်တာပါ။ ပထမ ကဗျာမှာလို မဟုတ်ဘဲ ဒုတိယကဗျာမှာ Punctuation Mark တွေ မပါတာ၊ မသုံးတာကိုက အလွယ်တကူ ရှင်းလင်းလွယ်လွယ်တဲ့အမြင် လတ်ဆတ်သစ်လွင်တဲ့ တန်ဖိုး အာသိသတွေပါပဲ။ အလွယ်တကူ ကောက်ယူသွားလို့ရနိုင်တဲ့ တန်ဆာဆင်မှုတွေနဲ့ ခေတ်ပြိုင်ကဗျာတွေကို ပြန်လည် တည်ဆောက်လာကြပါတယ်။ “ကဗျာဟာ အာပေါဓာတ်ရှိရမယ် (ပေါ့ပါးရမယ်) ဝစနလင်္ကာရ မရှိရဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် စာပေကို မဆန်ရဘူး” ဆိုတဲ့ ပေါလ်ဗယ်ရလဲန်း (ပြင်သစ်) ရဲ့ စကားရပ်လိုလား။ လူ့လောကလူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးရဲ့ လေးနက်ပြင်းထန်တဲ့ အကြောင်းအရာ အလေးပေးမှုတွေကို သရော်မှုများ ခန့်တဲ့တဲ့ ရယ်သွမ်းသွေးမှု အယူအဆများနဲ့ ပုံစံပြောင်းပြီး ထုတ်လုပ်လာကြတာဟာ ခေတ်ပြိုင်ကဗျာရဲ့ များစွာသော အချက်အလက်တွေထဲက တစ်ခုသော ခေါင်းစဉ်တစ်ရပ်လား။

အခု ကိုရွေးရဲ့ ပထမကဗျာမှာ ခံစားမှုကို အတိုင်သား တွေ့မြင်နိုင်ပြီး နောက် ဒုတိယ အဟပ်ကဗျာမှာတော့ ခံစားမှုမဲ့သွားတာလို့ ကျွန်တော် မထင်မြင်မိပေဘူး။ ခေတ်ပြိုင်ကဗျာတွေမှာ အကြောင်းအရာနဲ့ ခံစားမှုကို လှောင်ပြောင် သရော်လိုက်တဲ့အခါ ပထမအကြောင်းအရာလို ပထမခံစားမှုလို မဟုတ်တော့ဘဲ ပါရာဒိုင်း ပြောင်းသလို ဖြစ်သွားတာ မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း အယူအဆပါ။

တစ်ဖက်ကလည်း တွေ့လာရတာက ပို(စ်)မော်ဒန် ဆရာသမားတွေ ပြောသလို ‘ကဗျာဖတ်လိုက်တဲ့အခါ တန်ဖိုးခံတွေနဲ့ အကျိုးအမြတ် တစ်စုံတစ်ရာ အခြေခံတဲ့ သဘောသတ္တိ မဖြစ်မနေ ရရှိမှုဖြစ်မယ်’ ဆိုတဲ့ ဖတ်ရှု အာရုံစိုက်ခြင်း (အာဘော်) တွေကို အခုခေတ်ပြိုင် ကဗျာတွေမှာ (လုံးဝ) အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင်နေကြပြီဆိုတာ လက်တို့လိုက်ရင်းဖြင့်...

အသုပ်ဆိုင်တွေလည်း အစပ်အဟပ်တည့်ကြပါစေ
 ကွမ်းယာဆိုင်တွေလည်း အစပ်အဟပ်တည့်ကြပါစေ
 ဆိုက်ကားဆရာတွေလည်း အစပ်အဟပ်တည့်ကြပါစေ
 တက္ကစီမောင်းသူတွေလည်း အစပ်အဟပ်တည့်ကြပါစေ
 ကုန်သည်ပွဲစားတွေလည်း အစပ်အဟပ်တည့်ကြပါစေ
 ဆံသဆရာနဲ့ အဝေးပြေးဂိတ်မှာရောက်နေတဲ့
 သူ့မိန်းမလည်း အစပ်အဟပ်တည့်ကြပါစေ

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ကျော်ဂျီယာနဲ့ ကျော်ဂျီယာပြည်သူတွေလည်း အစပ်အဟပ်တည့်ကြပါစေ
 ဒွန်ဂေါ်ဒီယမ်ရဲ့ သားငယ်လေးနဲ့
 ဂြိုဟ်ပြာသားလေးတွေသည်လည်း အစပ်အဟပ်တည့်ကြပါစေ
 ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်လည်း အစပ်အဟပ်တည့်ကြပါစေ
 ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားအပေါင်းတို့သည်....
 တစ်စုနဲ့ တစ်စု....
 တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံ....
 တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး..... အစပ်နဲ့အဟပ် တည့်ကြပါစေသောဝံ။

[ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂင်း ဧပြီ၊ ၂၀၁၁]

လပွတ္တာတယောသမား
(သို့မဟုတ်)
တယောတွေ ပြန်ပါသွားတဲ့ သင်္ဘော

ကြည်လင်တဲ့ရေဆောက်ဖို့
ဘယ်လောက်နက်နက် ယက်နေဆဲပါ

မောင်ကောက်

သူဟာ ကဗျာတယောလေးတွေကို ခုတ်တယ်။ သူခုတ်တဲ့ တယောလေးတွေကို တယောချစ်သူတွေ ယူလာပြတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူတယောလေးတွေနဲ့ ထွက်ထွက်ထိုးပြတယ်။ သူ့တယောလေးတွေကို ကြိုက်သူလည်း ရှိ၊ မကြိုက်သူလည်း ရှိမယ်။ သို့ပေမယ့် ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်တို့ နားထဲမှာ သူ့တယောသံလေးတွေကို ကြားနေဆဲပါ။

သူဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပစိပစပ်တွေကို ညှပ်ပြီး နံရံဆေးရေးချင်သူပါ။ သူဟာ ကြမ္မာမှုတ်ထုတ်လိုက်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ လရောင်အောက် မောင်းဝင်တတ်သူပါ။ သူဟာ ခရုကောင်လေးတွေထက် သူ့မျိုးဆက်တွေကို ခေါက်သိမ်းတတ်သူပါ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အလှကို မခန့်မှန်းတတ်လို့ တဲ့ သူ့အရှေ့က သတိဆွဲရပ်နေတဲ့ မှန်ချပ်တွေကို ခွာချခိုင်းတယ်။ ပုံဆောင်မျက်ရည်တုတွေနဲ့ စစ်တုရင်အပြုံးတွေကိုလည်း မုန်းတယ်။ သူဟာ ဘာကိုမှ ဝှက်ထားသူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ လူခြည်တိတ်ချိန်မှာ လရောင်

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ဆမ်းထားတဲ့ ပန်းစည်းလေးကို နမ်းတယ်။ သီချင်းတွေကိုလည်း အသံမထွက်ပဲဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့စက်ဘီး မစီးတတ်တာကတော့ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ ထောင်ထောင်ထချင်တဲ့ သူ့ဦးခေါင်းကလေးကို သူ ပြန်ပွတ်သပ်ခဲ့ရဖူးတာလည်း ရှိခဲ့တယ်။

ငေးတဲ့စာ

တစ်နေ့မှာ
ပြန်လာကြမယ်လို့
သူတို့ နှုတ်ဆက်သွားခဲ့တယ်။
မျှော်လင့်သူ
သောင်ပြင်ကလေးကိုငေး
ရသမျှ အိပ်မက်တွေပို့ပေးနေမိ
နေ့စဉ်
လာရာလမ်းကလေးက စောင့်မျှော်နေမိ
ပြီးတော့
ကျွန်တော် ချရေးမိ။
“ကမ္ဘာကြီးဟာ
ဘယ်အခါမှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ လုံးဝန်းလာမှာလဲ”
တစ်နေ့မှာ
ပြန်လာကြလိမ့်မယ်လို့
လှိုင်းကလေးတွေက
တခုတ်တရ လာလာနမ်းကြတယ်

[မြားနတ်မောင် မင်္ဂလာမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်လ၊ ၂၀၀၀]

မောင်ကောက်ရဲ့ “ငေးတဲ့စာ” ကဗျာလေးပါ။ သူ့ကို ဘယ်သူတွေက ပြောပြီး နှုတ်ဆက်သွားခဲ့တာလဲ။ သူဟာ ဘယ်တုန်းကတည်းက တစ်ထစ်ချယုံကြည်ပြီး စောင့်နေတာလဲ။ ကနေ့ထိကော စောင့်နေတုန်းလား။ ရသမျှ အိပ်မက်လေးတွေကို စုပြီး ပို့ရင်းပို့ရင်း သူ့ပို့လိုက်တဲ့ အိပ်မက်တွေက အခု ဘယ်ဆီကို ရောက်လို့နေပြီလဲ။ နောက်ဆုံးအိပ်မက်တွေနဲ့ မလုံလောက်လို့

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ထွက်လိုက်သွားခဲ့တာလား။ အခုတော့ ကျွန်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် တို့တွေကလည်း ရသမျှအိပ်မက်လေးများကို စုသိမ်းပြီး ဆက်လက် ပေးပို့နေ ဆဲပါ။

လာလေ
တစ္ဆေမကြောက်နဲ့
မြွေမနင်းနဲ့
နံနက်ခင်းရဲ့ နေခြည်ပေါက်မှာ
ပိတောက်ပွင့်တွေ ခူးဖို့ပါ

(၁၈ - ဇွန်လ - ၂၀၀၂) အဲဒီနေ့ အဲဒီနေ့မှာ သူဟာ ပိတောက်ခူးထွက် ခဲ့တယ်။ ဘုရားပန်းအတွက်လား။ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက်လား။ သူ့ရဲ့ အိမ်သူအတွက်လား။ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးတိုင်းရေးတိုင်း အသက်တစ်မိနစ်တို မယ်ဆို နောက်ဘဝထဲက အသက်ကိုပါဆွဲပြီး ကဗျာရေးမယ့်သူပါ။ အင်နာဗွန်စီ မလိုဘူး။ ပလက်တီနမ် မလိုဘူး။ ပေါင်မုန့်နည်းနည်း လရောင်ကများများ ဝိတာမင်နဲ့ အရက်ကို အလိုက်ပေးလဲမယ့်သူပါ။

(၁၈ - ဇွန်လ - ၂၀၀၂) အဲဒီနေ့ အဲဒီနေ့မှာ လပတ္တာမြို့ဘေးက ရွေးမြစ် ကြီးဟာ ခွမ်းနယ်နေတဲ့ ဆင်ကောင်ကြီးလို နားရွက်မလှုပ်၊ နှာမောင်းမလှုပ်၊ ပုဆစ်တုတ်ငြိမ်သက် မောင်ကောက်က သူ့အတွက် (ရွေးမြစ်) ကြီးအတွက် ရေးပေးခဲ့ဖူးတဲ့ “မြစ်ဆိပ်” ကဗျာလေးကို ကြိတ်ရွတ်ပြီး မြို့လေးရဲ့ ခြေဖမိုး ကို ပွတ်သပ်နေလေရဲ့။ သွားပေးတော့ ကဗျာဆရာ ရွေးမြစ်ကြီးရဲ့ ကမ်းပါး တစ်ခုရေ...

ကတ္တီပါ လက်ဖဝါး

အိပ်မက်က
အရောင်မပြောင်းလဲခဲ့တော့
ရှိတဲ့အရောင်လေးကိုပဲ ပြောင်စင်အောင် ပွတ်သပ်မိရဲ့။
ဘယ်က ပြန်လာပါသလဲ
ဘယ်ကို ဖျံထွက်ဦးမှာလဲ
မငြင်းဆန် မပယ်လှန်တဲ့ တောင်ပံတစ်ခုကို ပွတ်သပ်မိရဲ့။

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ကျွန်တော်ဟာ
နူးညံ့မှုရဲ့ အရှိက်အငင်ပါ။
ပွတ်သပ်စရာ မရှိတဲ့အခါ
စိတ်လိုလက်ရ
ကိုယ့်အသားလေး ကိုယ်ပြန်ပွတ်သပ်
ထောင်ထောင်ထချင်တဲ့
ကိုယ့်ခေါင်းကလေး ကိုယ်ပြန်ပွတ်သပ်
တစ်ခါတစ်ခါ
လာလာလက်တို့တဲ့
ကိုယ့်ဝေဒနာလေး ကိုယ်ပြန်ပွတ်သပ်
လမ်းကို
မျှော်မျှော်ကြည့်ပြီး
ကိုယ့်ခြေဖဝါးလေးကို ကိုယ်ပြန်ပွတ်သပ်နေမိတယ်

ဇွန် - ၂၀၀၁
မြားနတ်မောင် မင်္ဂလာမဂ္ဂစင်း

သူဟာ ကဗျာအလုပ်လုပ်ရင်း ခံတွင်းနှစ်ခွဲနဲ့ မြစ်တစ်မကို တွေ့ခဲ့ဖူး တယ်။ ကပ္ပလီပင်လယ်ကို အဖော်မခေါ်ဘဲ ထိုင်ကြည့်ဖူးတယ်။ ဘာထရန် ရပ်ဆယ်နဲ့ ပုပ္ပားတောင်မှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ် ‘ညီမလေး ငါ့ကို ဦးလို့မခေါ်ပါနဲ့’ ဆိုပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တားခဲ့ဖူးတယ်။ ‘လခြမ်းကိုလည်း အိပ်မက် မက်ခဲ့ဖူးတယ်’ တစ်ဖက်က သစ်တောဝန်ထမ်းတစ်ဦးအနေဖြင့်လည်း သစ်ပင် များကို သူစွမ်းနိုင်သ၍ စိုက်ထူထိန်းသိမ်းပေးခဲ့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်း ခြင်းကိုတော့ တတ်အားသရွေ့ လုပ်ဆောင်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် မစ္စ ဝင်ဂရီမှာ ယက်ထိုင် (Ms. Wangri Marthai) လို့ ငြိမ်းချမ်းရေးနိုဗယ်ဆု မရခဲ့ဘူး။ National Award ဆုကိုလည်း မရခဲ့ဘူး။ ဒီထက်သသချာတာက အခြားဘာဆု ကိုမှ သူ မရခဲ့ပါဘူး။

သူ့မာကျောကျော ဦးခေါင်းခွဲများက
ပန်းပွင့်တွေကို ချစ်တယ်

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

လပြည့်ဝန်းကို ချစ်တယ်
ဆည်းဆာရင့်ကို မုန်းတယ်
ဖားတွေကို မုန်းတယ်
နွားတွေကို ချစ်တယ်။

ကျွန်တော် မှတ်မှတ်ရရ ရှိခဲ့ဖူးတာက မြို့လေးထဲက အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ပုဏ္ဏားတိုက်တဲ့ (အရပ်အခေါ်အဝေါ်) နေ့က သူရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ရွေးမြစ်ကြီးရယ်၊ ဧရာဝတီဆိပ်ခဲတံတား (လမ်းမတော်လမ်း) ဘေးရဲ့ နောက်ဖေးလမ်းကြား ကိုချစ်ခင်ရဲ့ အရက်ဆိုင်လေးထဲမှာ ဆုံကြတယ်။ (ယခု ၎င်းဆိုင် မတွေ့တော့ပါ) ကဗျာအကြောင်းတွေ ပြောတယ်။ နတ်သျှင်နောင်ရဲ့ အကြောင်းလည်း ပါတယ်။ ဦးလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း ဆုံးမစာတွေကိုလည်း ရွတ်ပြတယ်။ အခြားအကြောင်းတွေလည်း ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တဲ့ နောက်အခြင်းအရာတစ်ခုကတော့ အဲဒီဆိုင်လေးထဲမှာပဲ ဝီလျံဘလီတ်ရဲ့ “ဗျားတဲ့နင်းဆီ” ကဗျာလေးကို ရွတ်တော့ ဆိုင်ကလေးက နဂိုထက် ပိုပြီး ဝိုင်သွားခဲ့တယ်။ “ကြည်လင်တဲ့ရေသောက်ဖို့ သူယက်နေတာပါ” ရွေးမြစ်ကြီးကတော့ သိတဲ့အတိုင်း အရက်ခွက်တွေထဲ ရေတွေပဲ လိုက်ရောနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကဗျာရွတ်ပြီးတိုင်း ရွတ်ပြီးတိုင်း လက်ခုပ်သံတွေ ထွက်မလာဘူး။ ဂစ်တာသံတွေလည်း အနောက်က လိုက်မလာဘူး။ လေညင်းလေးတွေသာ အလိုက်သင့် စီးဝင်လာကြတယ်။ လမ်းကျဉ်းလေးထဲမှာတော့ လူအချို့ တိုးဝှေ့သွားလာနေကြပေ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကဗျာရွတ်တာကို နားပြီး ဖခင်တစ်ဦးနေရာကနေ သူ့သားများအတွက် ပုံပြင်များကို ရွေးနေတတ်ပြန်တယ်။ သားကြီးကို ဒီပုံပြင်ပြောရမယ်။ သားလတ်ကတော့ ဒီပုံပြင်နဲ့တန်တယ်။ သားငယ်လေး ကြီးလာရင်တော့ ဒီပုံပြင်လေးကို ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ပေးရမယ် စသည်ဖြင့်...

သူ့အတွက်တော့
သူ့ခွက်ထဲက အရက်ကို သူ့ကုန်အောင်သောက်သွားခဲ့တယ်
အဲဒီအတွက် သူ တာဝန်ကျေခဲ့တယ်
သူ တာဝန်ကျေခဲ့ပါတယ်။

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ကျွန်တော်တို့ ရဲမက်တွေလည်း မင်းလည်းမင်းအကြောင်းနဲ့ မင်းထွက်။ ငါလည်း ငါ့ပင်လယ်ဆီငါလာ။ သူလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူနေ။ လာ... စားသွား... သောက်... ထိုင်... ထနဲ့နေတုန်း ပြုန်းစားကြီးများ သူထပြန်သွားတာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါ။ သူ့သဘောထဲမှာ တယောတွေကဖြင့် မကုန်သေးဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အိုင်ယာလန်ထိပေါက်လို့ကတော့ ကဗျာစာအုပ်ကလေး ထုတ်မယ်။ (ဦး) မောင်ကောက်ကို အမှာစာရေးခိုင်းပြီး ဥသျှစ်အရက်သုံးလုံးကို နှစ်ယောက်မျှသောက်မယ်လို့ တွက်ထားခဲ့တာ အခုတော့... အခုတော့ ...

လပုတ္တာ တယောသမား

တချို့က
တန်ခူးလဟာ
ပိတောက်ပန်းလေးတွေ
ပုံမှန်ပွင့်မပေးလို့
သူ သေပေးရသတဲ့။
တချို့က
ငှက်ခတ်သမားရဲ့
ဆဲရေးသံကြောင့်
သူ သေပေးရသတဲ့။
တစ်ချို့က
ကွန်တိန်နာကားကြီးရဲ့
ဟွန်းသံကြောင့်
သူ သေပေးရသတဲ့။
မဟုတ်ဘူး...
မသေဘူး...
သူ မသေပါဘူး...
ဘဂ္ဂဒက်မြို့သားများအတွက်
ဘက်ထရန်စမေလိုဗစ်ရဲ့ တယော

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

သူ ဆက်ထိုးနေတာ
သူ့အငယ်ဆုံး သားထွေး
ရဲဇော်ဘို လေးကိုပင်
မေ့...လို့...

[မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၇]

မြို့ဟောင်း ဗာရာဏသီနှင့် ရင်ထဲက သေတ္တာ

ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝက ကျောင်းသို့ သွားသည့် လမ်း၌ ရှေးဟောင်းတိုက်အိုကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ၎င်းတိုက်အိုကြီးအား ကျွန်တော် က ဗာရာဏသီဟု အမည်ပေးထားသည်။ ကျွန်တော်သိသလောက် လူနေတာ မတွေ့ရပေ။ ဗာရာဏသီမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ထီးထီးကြီး။ အခြားကျောင်းသား များက ဗာရာဏသီကြီးအား ရုပ်ရှင်တွေထဲက သရဲခြောက်သည့် အိမ်ကြီးနဲ့ တူသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလိုမမြင်ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အဘိုး တစ်ယောက်လိုပဲ အဆိုပါတိုက်အိုကြီးကို မြင်သည်။ ကျောင်းသို့ အချိန်စောစော ရောက်ပြီး ကျောင်းဝင်းတံခါး မဖွင့်သေးသည့်အခါတွင် ဗာရာဏသီကြီးရှေ့ အုတ်ခုံရိုးပေါ်၌ သွားထိုင်ပြီး မြေအဘိုးနှစ်ဦး စကားလက်ဆုံကျနေခဲ့၏။

ဗာရာဏသီကြီးက ပဉ္စလက်ဆန်သည် မြို့ကြီးနှင့်တူသည့် သူ့ကို မကြောက်ဖူးလား မေး၏။ ဆေးရောင်စုံလှလှတွေ ခြယ်သခြင်းမရှိဘဲ ရေညှိမတ် များသာ တွယ်ကပ်နေသည့် သူ့ကို မရွံဘူးလား မေး၏။ ခေတ်ဆန်ပျိုမျစ်ခြင်း မရှိ ခပ်တုံးတုံး အအဆန်သည် သူနှင့် အဖော်အပေါင်းလုပ်နေသည်မှာ မရှက်ဘူး လား မေး၏။ အထက်ပါ မေးခွန်းများအတွက် ကျွန်တော်ဦးခေါင်းကို အတွင် တွင်ခါခြင်းက အဖြေဖြစ်၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းသို့အသွား ဗာရာဏသီကြီးအား အင်ဂျင် နီယာ ဗိသုကာဆိုသူအချို့ လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး တိုင်းထွာနေကြသည်ကို မြင်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းသလို၊ နှမြောသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ မျက်ရည်အချို့ပင် ဝေမိခဲ့ပါသည်။ ဗာရာဏသီကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

အကူအညီတောင်းခံသလို၊ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေသလိုလို၊ မီးသတ်ကား ဥသြသံကြောင့် အရပ်ထဲ အုတ်အုတ်သံသံဖြစ်သွားသလို၊ ကျွန်တော် နှလုံးသားထဲ က ကြားနေရ၏။ မယုံတော့မရှိနှင့် ကိုယ့်လူ။ ဆရာထက်မြက် ဘာသာပြန် ထားသည့် Roald dahl ရဲ့ The sound Machine (အသံ) ဝတ္ထုကို မိတ်ဆွေ ဖတ်ဖူးပါလိမ့်မည်။ အဲဒီအထဲက မစ္စတာကလော့စနာဆိုသည့် လူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရသည်။ ခင်ဗျား အဲဒီဝတ္ထုကို ဖတ်၍ပြီးလျှင်တော့ ကျွန်တော်အား ခင်ဗျား ကိုယ်ချင်းစာမိပါလိမ့်မည်။ ၎င်းဝတ္ထုထဲ၌ ဘေးလူတွေက မကြားရ၊ သူနားထဲ၌သာ ကြားနေသည်။ နှင်းဆီကိုင်းကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်ချလိုက်လျှင် သူ့နားထဲ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြားနေရသည်။ သစ်ပင် ကြီးကို ပုဆိန်နှင့် လွှဲခတ်ရန် ပြင်သည့်အခါ အဆိုပါသစ်ပင်ကြီး မြည်ဟိန်းသံ၊ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံတွေကို ကြားနေရသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မစ္စတာ ကလော့စနာကတော့ ကျိန်တွယ်ပြော၏။ ကျွန်တော်လည်း ဗာရာဏသီကြီးအာ ပြန်လည် ပြင်ဆင်ဆောက်မှာ (အထူးသဖြင့် ယခင်ရှိရင်းစွဲ အလှများ ပျောက် ပျက်သွားမှာ) လွန်စွာ နှမြောမိလေသည်။ ဗာရာဏသီကြီးမှာ ခေတ်၏ အသုံးချ တန်ဖိုးများ ရှိမနေပေမည် သမိုင်း၏ တန်ဖိုးများ ရှိနေခြင်းကိုတော့ သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မရှိနိုင်ပေ။

ဗာရာဏသီကြီးရဲ့ အုတ်ချပ်တွေကို ပြန်မစီပါနှင့်။ နဂိုအတိုင်း ထား ပေးပါ။ ဆေးရောင်အသစ်တွေ ထပ်မံခြယ်ကြပါနှင့်။ ဆင်ဝင်တွေ၊ လှေကား လက်ရမ်းဟောင်းကြီးတွေ၊ ကျောက်သားကော်ရစ်တာတွေ၊ မဟော်ဂနီသား ရှေးဟောင်း အဆင်အယင်များကို ဒီအတိုင်းထားပေးကြပါ။ ဗာရာဏသီရဲ့ နန်း တိုင်လုံးကြီးတွေကို မဖျက်ဆီးကြဖို့၊ ရွှေချူ၊ ငွေချူများကိုလည်း အရင်အတိုင်း ဆင်ယင်ထားဖို့ ဗာရာဏသီကြီးအား ဖျက်ဆီးပြီး အသစ်ပြန်မစကြဖို့၊ အဟောင်း ကို အသစ်နှင့်လဲသည့်အလုပ် အမည်းရောင် အစွန်းရောက် ဂိုဏ်းသားတွေ၏ စိတ်ထဲ၌သာ ရှိကြပါသည်။ ခင်ဗျားတို့မှာ အဲဒီလို လူစားများ မဟုတ်ကြပါ။ သာဓကအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ အမွေအနှစ်နန်းတော်ဆောင် နေရာအား အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်၌ အကျဉ်းထောင်အဖြစ် အသုံးပြုလိုက်ကြသည်။ ကျုံးများ၊ မြို့ရိုးများအား ဖျက်ပြီး ရထားလမ်းတွေ ဖောက်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ရှေး ဘုရင်မင်းတို့၏ အတိတ်နိမိတ်ကောင်း အောင်မြေနေရာအား သရိုင်းမြေအဖြစ်

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

စော်ကား ဖျက်ဆီး သတ်မှတ်ကြသည်ကို ကြည့်ကြပါလော့။ ရိုးရာဓလေ့ကို ဖျက်ဆီးခဲ့။ ယဉ်ကျေးမှုကို ဖျက်ဆီးခဲ့။ အသွေးအသားတွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့။ အတိတ်၏ တန်ဖိုးများအား ဖျက်ဆီးခဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး၏ နှလုံးသား များအား ဖျက်ဆီးခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဗာရာဏသီကြီးမှာ ရှေးဟောင်းမြို့ကြီးသဖွယ်၊ အိပ်မက်သဖွယ်၊ ဂန္ဓဝင် ကဗျာကြီးတစ်ပုဒ်နယ် ထိရလှပေ၏။ နဂိုအလှတရားများ အိပ်မက်များကဲ့သို့ ရှိရင်းစွဲ အဓိပ္ပာယ်ရပ်များ လွင့်စဉ်ကွယ်ပ ဖျက်စီးသွားမှာ စိုးလှပါ၏။

လရောင်အောက်မှ တယောအိမ်လေးတွေကို မွေးမြူဖို့၊ သစ်ရွက်လေး များကို ချစ်တတ်ဖို့၊ စံပယ်ရနံ့လေးများကို ခပ်ဆည်ဖို့၊ ပန်းပွင့်ရပ်ကြွင်းများကို မဖိမိစေဖို့၊ လေညင်းလေးများကို ပြန်လည်ပွတ်သပ်ခင်တတ်ဖို့၊ စမ်းချောင်းလေး တွေနဲ့အတူ ဆော့ကစားပေးဖို့ အုတ်ဂူမြို့ဟောင်းကြီးများရှေ့သို့ ရောက်လျှင် တတ်နိုင်သမျှ ငြိမ်သက်အလေးပြုဖို့ တစ်ဆက်တည်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ နားလည် မိစေဖို့လည်း ဖြစ်၏။

ဗာရာဏသီကြီး၏ တန်ဖိုးကို မဖျက်ဆီးကြဖို့ အဟောင်းများသည်လည်း ဖြစ်စဉ် သဘောအရ နှစ်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အသစ်တွေအဖြစ် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပါလိမ့်မည်။ အနုပညာလောမအရ အသစ်များမှာ အဟောင်းတွေ ပြန်ဖြစ်ပေးရသကဲ့သို့ အဟောင်းများလည်း အသစ်များအဖြစ် ပြန်လည် ပေါ် ပေါက်လာပါလိမ့်မည်။ စာရှုသူ ဤစာတမ်းလေး၏ မြစ်ဖျားခံရာ ကဗျာဆရာ ကိုစိမ်းလန်း (သုံးခွ) ၏ မြို့ဟောင်းကဗျာလေးကို ရှုကြည့်ပါလော့။

မြို့ဟောင်း

ကြားရဲ့လားကွယ်
သဲ့သဲ့လေးမှာ
တကယ့် ရေးရေးလေး
ဟိုး... ဝေးဝေးက
နဲ့နဲ့လေး လာနေတာ
တယောသံစစ်ပါ။
လရိပ်အောက်က

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

သစ်ရွက်ကလေးတွေ စိမ်းတယ်။
 စံပယ်ရနံ့တွေကလည်း
 ဖွဖွလေး မွေးတယ်။
 ခက်တယ်
 ငိုချင်လျက်မို့
 လက်မတို့ကြပါနဲ့။
 မတူးဖော်ရက်သမို့
 ဒိုင်ယာရီဖြူဟောင်းထဲက
 ပန်းပွင့်ရုပ်ကြွင်းတွေ
 သူနေရာမှာ (သူ့အတိုင်းသာ)
 ခြေရာ လက်ရာမပျက်
 အိပ်စက်ကြပါစေကွယ်။ ။

ကိုစိမ်းလန်း (သုံးစွဲ)

မေ၊ ၁၉၉၉

မြားနတ်မောင် မင်္ဂလာမဂ္ဂဇင်း

ဗန်ဂိုး၏ စကားတစ်ခွန်းရှိပါသည်။ အသီးတစ်လုံး ဝင်းမှည့်နေပြီဆိုပါ
 တော့ အဲဒီအခါ ညင်ညင်သာသာ တိုက်ခတ်သွားတဲ့ လေညင်းလေးကြောင့်လည်း
 ၎င်းအသီး ကြွေကျသွားစေနိုင်သည်။

အထက်ပါကဗျာနှင့် အကြောင်းအရာ ဦးတည်မှု တူညီသည့် နောက်ထပ်
 ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ ကဗျာဆရာ ၎င်းအိမ်ထက်မြက်၏ ရင်ထဲက သေတ္တာကဗျာ
 ဖြစ်သည်။ ကိုစိမ်းလန်း၏ ကဗျာမှာ ကဗျာဆန်ဆန်ရေးသည့် ကဗျာဟု ဆို
 ရပေမည်။ ကဗျာ၏ အညွန့် အထွတ် အလူး အငိုက် အမောက်လေးများဖြင့်
 ညွတ်အိပ်ပွတ်သပ် ရေးဖွဲ့ထား၏။ လွှာလွှာလေးမှ တကယ့်လုပ်လုပ်လေး။
 ဆရာ၎င်းအိမ်ထက်မြက်ကတော့ ဆရာကိုစိမ်းလန်းကဗျာကဲ့သို့ အပျော့စားထည်
 မဟုတ်၊ အသံပြင်းပြင်းဖြင့် ကဗျာကို ရေးဖွဲ့ထား၏။ သေတ္တာလေးကို မဖွင့်
 လိုက်ဖို့ အထိတ်တလန့် (Stronger motion) အာမေဇိုတ်အသံ (!)ဖြင့် ကဗျာကို
 အစပျိုး၏။

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ရင်ထဲက သေတ္တာ

မဖွင့်နဲ့!
 မဖွင့်နဲ့!
 သူ့ရင်ထဲက သေတ္တာကိုမဖွင့်ပါနဲ့!
 ဖွင့်ကြည့်ဖို့
 သင် ဘယ်တော့မှ
 မကြိုးစားပါနဲ့လေ။
 အလှပဆုံးအရာဆိုတာ
 အခင်းအကျင်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်
 ညီညွတ်လိုက်ဖက်နေတဲ့
 အရာတစ်ခု။
 လျှို့ဝှက်ချက်တွေ
 ရင်ထဲက သေတ္တာတွေထဲမှာ
 ကိုယ်စီကိုယ်စီ သိမ်းထားလို့
 ရင်ထဲက သေတ္တာလေး
 ပွင့်များသွားရင်
 ကာယကံရှင် သေဆုံးသွားလိမ့်။

၎င်းအိမ်ထက်မြက်
 စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၁
 (ဟန်သစ်) မဂ္ဂဇင်း

လူတိုင်း လူတိုင်း၏ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ သေတ္တာလေးတွေ ကိုယ်စီ
 ရှိတတ်ကြပေ၏။ မသိစေလိုမှအား တစ်စုံတစ်ဦး သိမြင်သွားမှာ တွေ့သွားမှာ
 စိုးရွံ့ကြ၏။ အဆိုပါ သေတ္တာလေးထဲမှာ သူ၏ အရိုက်၊ သူ၏ နှလုံးသည်းပွတ်၊
 သူ၏ အသက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ၎င်းသေတ္တာလေးပွင့်သွားမှာ တုန်လှုပ်နေသည့်
 သဘော၊ သေတ္တာလေးပွင့်သွားလျှင် သူ့အသက် ပွင့်သွားသလို။ ခင်ဗျားထံ၌
 လည်း ၎င်းကဲ့သို့ သေတ္တာလေး ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မည်။

သေတ္တာလေးအတွင်း၌ ငွေကြေးကဲ့သို့ ဖလှယ်မှုပစ္စည်းများလည်း ရှိနိုင်
 ၏။ သတင်းစာဟောင်း၊ နာရီလက်တံ၊ တံဆိပ်ခေါင်း၊ အင်တီဝါးဟိုး၏

အိပ်မက်ရိပ်စာပေ

ကိုကာကိုလာ ပုလင်းတွေလည်း ရှိနိုင်၏။ အလုပ်ရှင်တစ်ဦး ဟိန်းဟောက်သံ (ဆဲသံ) များကိုလည်း သိမ်းထုပ်ထားနိုင်၏။ ပြန်မလာတဲ့ ရက်တွေကို ရေခြစ်ထားသည့် ကိုယ်ပိုင်ပြက္ခဒိန်ချုပ်တွေလည်း ရှိနိုင်၏။ မှန်ကို တိုးဝင်သေဆုံးသွားသည့် အင်ဆက်ကလေးတစ်ကောင် အကြောင်းလည်းရှိနိုင်၏ စသည်ဖြင့်...

ပုံပြင်မဟုတ်သည့် ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောပြချင်သည်။ တစ်ခါတုန်းက ကဗျာသည်လေးတစ်ဦးသည် ကဗျာလင်္ကာလေးများကို ရေးစပ်ရစ်ဖွဲ့ပြီး ငြိမ်ညောင်းစွာ တစ်ကိုယ်တည်း ရွတ်ဆိုနေခဲ့၏။ ၎င်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျင်လည်နေသည့် နတ်သမီးလေးတစ်ပါးမှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကဗျာရွတ်ဖတ်သံများကို ကြားရဖန်များလာ၍ ကဗျာလေးများဖြင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာတော့၏။ ကဗျာလေးများက နတ်သမီးလေးအား ဖြားယောင်းလိုက်သလားဟု ဆိုရမည်ပင်။ ကဗျာသည်လေး ခရီးသွားသည့်အခါများ၌ ကဗျာရွတ်ဖတ်သံများကို ငတ်မွတ်နေတော့၏။ နတ်သမီးလေးမှာ ကဗျာသည်လေးထံသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာ၏။ “ကဗျာရှင် သင်ရဲ့ ကဗျာများသည် ငြိမ်ညောင်းသာယာလှပေသည်။ သင်၏ ကဗျာများအား နာရသည်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး ပျော်မွေ့ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သင့်အားလည်း မေတ္တာတုံ့ပြန်ခြင်းအားဖြင့် လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးပါအံ့” ထို့ကြောင့် ကဗျာသည်လေးအား ယွန်းသေတ္တာတစ်လုံး ပေးခဲ့လေသည်။ “သင်လိုချင်သည့်အခါ လိုအပ်သည့် အရာမှန်သမျှ တောင်းခံ စိတ်ကူးလိုက်ပါ။ သေတ္တာလေးက အရာအားလုံး သင့်အလို ဖြည့်ဆည်းပေးပါလိမ့်မည်” သို့ပေမယ့် နတ်သမီးလေးက ကဗျာသည်လေးထံမှ ကတိတစ်ခု တောင်းခံသွား၏။ “ဘယ်သောအခါမှ ဘာအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ ယွန်းသေတ္တာလေးကို မဖွင့်မိစေဖို့” အထပ်ထပ် မှာခဲ့လေ၏။

ကဗျာသည်လေးလည်း ကဗျာများကို ဆက်လက် ရွတ်မြဲရွတ်နေခဲ့၏။ နတ်သမီးလေးလည်း ကဗျာရွတ်သည့်အခါတိုင်း လာမြဲလာနားထောင်ခဲ့လေ၏။ ကဗျာသည်လေးလည်း သေတ္တာလေးတစ်လုံး ရပြီးသည်နှင့် သူလိုချင်သည့် အရာအချို့အား တောင်းခံကြည့်လိုက်၏။ တယောလေးတစ်လက်အား စိတ်ကူးဖြင့် တောင်းခံကြည့်လိုက်၏။ တယောတစ်လက် ရောက်လာ၏။ တယောလေးကို သီချင်းလေးများနဲ့ ပုံဖော်တွယ်ချိတ်လိုက်သည်။ ပီယာနို၊ ကုတ်အင်္ကျီ၊ သူ သိပ်သတိရတဲ့ စိန့်ဂျာမိန်းရပ်ကွက်လေး အားလုံး ဖြစ်လာ၏။ သစ်လုံးအိမ်

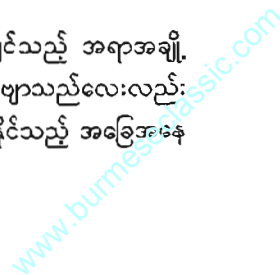
လေးမှ နှင်းတောထဲ တစ်ကိုယ်တည်း လမ်းလျှောက်ချင်လာသည်။ ထင်းရှူးတောတွေ၊ ခင်မင်သည့်လူများကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ညစာဖြင့် တည်ခင်းစည်ခံလိုစိတ်များ ဖြစ်လာ၏။ အို... အားလုံး ဖြစ်သွားပါလား။

အနုပညာ စတူဒီယိုခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့။ စစ်အတွင်း ပြိုပျက်ခဲ့တဲ့ ဘုရားကျောင်းတွေဆီက ဖြတ်လျှောက်ခဲ့။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ထီးအုပ်အုပ်လေးအောက်၌ ထိုင်နေသည့် အခြားဘက်လှည့်နေသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးထံ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ရောက်လာပါလား။ ဟုတ်တယ်၊ ဖန်ခွက်အနားသားချင်း ထိခတ်သလို နှုတ်ခမ်းသားချင်း ဖိကပ်ကြည့်လိုက်၏။ ယုက်လိမ်သွားပြီ။ ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေသည့် လူကြီးက သူ့မျက်နှာကို သတင်းစာဖြင့် ကွယ်လိုက်တော့၏။ ပုံရိပ်တွေ၊ ခန်းဆီးစလေးတိုးလိုက်သည့်ပုံရိပ်လား စသည်ဖြင့် စိတ်၏ ဖြစ်စဉ်သဘောအား လိုက်လျောပေးသည်။ တပ်မက်မှုတွေက အစ။ ၎င်းယွန်းသေတ္တာလေးထဲ၌ ရှိ၏။

တဖြည်းဖြည်း ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကဗျာသည်လေးမှာ ယွန်းသေတ္တာလေးအား ဖွင့်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်သမီးလေး မရှိသည့် အခွင့်အခါကို စောင့်နေခဲ့ပြီး သေတ္တာလေးကို စူးစမ်းချင်လာမိသည်။ သူ့စိတ်ကူးအတိုင်း ဖြစ်လာသည်ကို အံ့သြနေမိသည်။

တစ်နေ့ နတ်သမီးလေး မရှိခိုက် ယွန်းသေတ္တာအား တိတ်တဆိတ် ခိုးကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ သူ ထင်မှတ်ထားသလိုမဟုတ်။ ယွန်းသေတ္တာထဲ၌ ဘာမှမရှိ။ အခွံချည်းသက်သက်သာ တွေ့ရသည်။ အခုတော့ သေတ္တာလေးထဲ၌ ဘာမှမရှိသော အသိက သူ့ရင်ထဲ ကိန်းအောင်းသွားတော့သည်။ အရင်တုန်းကကဲ့သို့ သူလိုချင်သည့် အရာအချို့အား စိတ်ကူးဖြင့် တောင်းတလိုက်၏။ သို့သော် သေတ္တာလေးထဲတွင် ဘာမှမရှိသော အစွဲက သူလိုချင်သည့်အရာအချို့အား ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်၏။ ဘယ်အရာကိုမဆို စိတ်ကူးဖြင့် တောင်းတသော်လည်း သေတ္တာလေးထဲ၌ ဘာမှမရှိသောအသိက ဝင်နေတော့သည်။

သေတ္တာလေးပွင့်သွားသဖြင့် သူ့စိတ်ကူးထဲ လိုချင်သည့် အရာအချို့လည်း ဘယ်လိုမှ တောင်တမရရှိတော့ပေ။ အခုတော့ ကဗျာသည်လေးလည်း စိတ်တွေညစ်ပြီး အရင်လို ကဗျာလေးများအား မရွတ်ဖတ်နိုင်သည့် အခြေအခြေ

သို့ ဆိုက်ရောက်သွားတော့သည်။ ကဗျာတွေ မရွတ်ဖတ်နိုင်တော့သည့်အတွက် နတ်သမီးလေးလည်း ကွယ်ပျောက်သွားတော့၏။ အခုတော့ ပွင့်သွားခဲ့သည့် သေတ္တာလေးမှ ဘယ်လိုမှ သုံး၍မရတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် မှော်ဝင်ငြိမ်သက်နေသည့် အရာအချို့အား သင့်သဘော အတိုင်း ပုတ်၍မနိုးမိစေဖို့။ သူတစ်ပါးရင်ထဲက တားမြစ်အရာလေးအား မဖွင့် မိစေဖို့။ သူမက်နေသည့် အိပ်မက် အဘယ်မျှ အရေးကြီးတန်ဖိုးရှိမှန်း သင် သိ ပါမည်နည်း။ သူ၏ တန်ဖိုးကြီးပါသော သူ့အိပ်မက် စိတ်ကူးဝင်စားမှုတို့အား မဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ သတိရှိရပါမည်။ မူလလက်ရာ တန်ဖိုးတို့အား မပျက်စီးစေဖို့ နားလည်ပါ။ ၎င်းမှ တန်ဖိုးတစ်ခုခု မဖြစ်မနေရှာပေးမည်ဆိုလျှင် သူ့၌ သမိုင်း၏ တန်ဖိုးများ တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ “သင်က တွန်းမရွှေ့မိပါစေနှင့်၊ သူ့အလိုလို သာ ရွေ့ပါစေ” မြို့ဟောင်းရင်ထဲက သေတ္တာလေးမှာ သူ့အလိုအတိုင်းသာ ရှိပါစေ။ မပြောကောင်း မဆိုအပ် သေတ္တာလေးတစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် (ပွင့် များ ပွင့်သွားခဲ့လျှင်) ကျွန်တော် သေဆုံးသွားလိမ့်မည်။ ခင်ဗျား သေဆုံးသွား လိမ့်မည်။ မြို့ဟောင်းထဲက သေတ္တာလေး ပွင့်များပွင့်သွားခဲ့လျှင် နတ်သမီးလေး ကွယ်ပသွားလိမ့်မည်။ ကဗျာသည်လေး ရင်ကွဲသွားရပါလိမ့်မည်။

[လှိုင်းသစ်၊ ၂၀၀၉၊ ဩဂုတ်]

သူရနီတို့လို ကဗျာဆရာလည်းဖြစ်
ကဗျာဝေဖန်ရေးဆရာလည်းဖြစ်တဲ့သူတွေကို
အခုထက်ပိုပြီး ကဗျာအဆောက်အအုံကို ခိုင်မာအောင်လုပ်ကြပါ။
ကဗျာရဲ့တိုက်ကို သံမဏိတွေ အုတ်တွေနဲ့
ဆက်လက်တည်ဆောက်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။

ဇော်ဇော်အောင်

BURMESE
CLASSIC
.COM